

মুইবিন হাতিত উঠি ওলাই ধৰিলে। পাচে বজালে বৰ পাত্ৰ গোহাঁইৰ হাতিৰ নেজ কাটিলে, ভৰিৰ কাঁদনিও কাটিলে, তেও হাতি ন পৰিল। থাওমুং ক্লিংখাম প্লাই-অৰক হাতিত উঠি গল, থাওমুং-বিং চান্ধাই-কাই হাতিত উঠি গল; এই দুয়ে গৈ বৰ পাত্ৰ গোহাঁইৰ লগত ভৰ দিলেগৈ। কং-চেং বৰ পাত্ৰ গোহাঁয়ে বজালৰ বিবমানি নেবাবক কাটিলে। ইবোৰ বজাল ভাগি পেলান, পাচে আমাৰ লোকে পাচে পাচে খেদি নি খাগৰি জান পালেগৈ। যা লগা হাতি জাৰ নোআৰে দেখি তাৰে পৰা ওলো-টাই পচালে; বজালৰ পালে ঘোঁৰা ১ স, কাটিলে বিস্তৰ, হিলৈও বিস্তৰ পালে। বজা দেৱে বন জিকিবৰ সুনি তাৰ পৰা ডাঙ্গৰিয়া সকলক অনালে, সিবোৰেও আহি বজালৰ জি বস্তু পালে, বজা দেৱক সেৱা কৰিলেহি। বজা দেৱেও বৰ পাত্ৰ প্ৰমুখ্যে সকলো বি-সয়াক জোগ্যানুসাৰে বঁটা প্ৰসাদ দিলে। পাচে বজা দেৱে চুহনক দাই ধৰি বুলিলে, বজালৰ বস্তু ক্লিন্ধৰ পানি বুলি সুনিলাঁ, মোক কিয় নি দিলি; এই দাই ধৰি চুহ-নৰ ঘৰ লুৰি মানুহ গুচাই ঘৰলৈ খেদিলে।

কমিয়া পানুৰিএ বাটত নস্য জোআ।

অনেক দেসৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

আমি সুনিটো, চাইটা মানুহ বুজপুত্ৰ নদিএ উজাই আহোতে আউনিয়াটিৰ ওচৰ পালতহি, গৰাত এটা টেকেলিৰ একাল ওলাই থাকিবৰ দেখি, নাৱৰিয়া এটাই বচা-বে খোচ মাৰিলত ১০১০ টকা ৰূপ, আৰু ১৫।১৬ টকা সোণ মাটিত নিস্তুতি হৈ পৰিল। পাচে আটাই কেইটাই বুটলি চপাই বাঁটি লৈ গোসাইক ভেঁটি দিবৰ নি-মিতে ২০।২০ টকা বাখি, আন আটাইবোৰ পুতি ধলে। এই কথাৰ বুজ পাই আউ-নিয়াটিৰ ডকতবোৰে সেই মানুহ কেইটাক ধৰি ধন উলিয়াবৰ নিমিতে লাগি কৰা জন্ত দেখাই ভই লগোআত সিহঁতে ৰূপ পোতা চাই দেখুআলে; কিন্তু আটাইবোৰ ধন নাই দেখুআ বুলি ভাবি মানুহক এৰি নি দিলে। পাচে বিচাৰ কৰ্তা ক্ৰীজুত বোডি চাহাব মং-গৰত আচে বুলি সুনি সেই কথা জনালে; তাতে বৰ চাহাব গৈ লজ পালত সিহঁতে বে-গাই সেই মানুহক এৰি দি সেই কথাৰ একো সৈ নে কাহিলে। পাচে সেই চাইটা মানু-হক মাতি নপত দি লোধাত, সকলোএ একে কথা কলে। ইয়াৰ বিচাৰ পাচে হব।

১৮ মাৰ্চত কলিকতাৰ নিমন্তলা ঘাটৰ ওচ-ৰত ঘাটটোৰ নাও মানুহে সৈতে ভৰা হৈ পৰি ইওতে তল গল; তাৰ মাজত ৪ টা মাথোন-ৰখ্যা পৰিল, আন আটাইবিলাক মৰিল।

তিচেম্বৰ ২৮ তাৰিখেত ৰাংগুন নগৰত থকা এজন মানুহে জুইৰ ওপৰত তেলৰ চকু বাখি থাকোতে মানুহ এজন ভাপ সাঁহাক আহিচে বুলি সুনি, তাক চাবলৈ তেল এৰি জোআত ঘৰত জুই লাগিল; পাচে ঘৰে ঘৰে জুই লাগি গৈ প্ৰাই সকলো নগৰ নো পোৰে মানে বাৰ্হি গৈছিল। ২০০০ ঘৰ পুৰিলে, হানি হল ৩০,০০,০০০ টকা। হাতে বাটে দুখিত লৰা তিৰোতা আৰু এখা পোৰা কুকুৰ গাহৰি আদি চাৰিও পোনে দেখা জাই।

মলমাইন নগরত থকা আগাবখৰ নামে এজন মানুহৰ ঘৰত ডকাইত এমখা গোট খাই জখলা পাৰি ওপৰৰ খিলিকি দুআবে দি সোমাই বাপেক পুতেকক ধৰি আটাই বোৰ চাৰি উলিয়াই ঘৰ লুটিলে। এনে সময়ত পুতেক পলাই বাত্ৰা কলত লোন্ধাক চাহাৰ এজনে মানুহ গোটাদেক লৈ সেই ঘৰ পালত ডকাইতে গুলিয়াই খেদাই, পাচে আটাই ধন বস্তু লৈ গুচি গল।

ডকাইতৰ কাৰনে ঠৈববত থকা আকিদি লোকক ভুখ কৰি সিহঁতৰ ধান আদি সকলো খেতি গুচাবৰ নিমিতে দু হেজাৰ চিপাহিক পঠিছে। আৰু ১০।১২ জন ডকাইতক ধৰি গবৰ্ণৰ জেনৰল লৰ্ড চাহাৰৰ আগ্যাবে কঁচি দিলে।

মৈয়াৰত থকা এজন ব্ৰি তিৰোতাক মায়াপি বুলি জানি গাঁৱলিয়াবোৰে ভৰি বান্ধি ওলোটাই আৰি এদিন বাখিছিল, তাৰ পাচ দিনাও ৮ ঘণ্টা মান আকও আৰি থলে, আৰু চকুতো জলকিয়া ঘঁহি লাগি দিলে।

কেপ গুডহোপৰ ওচৰত থকা হটন্তত আৰু কাফিৰ আদি বাসিএ বিলাইতি লোকৰ অহিতে মোহ পাতি ১০০০ মান বনুআ গোট খাই "অনেক চাগ গৰু আদি বহু ডকা দি নিলে। সেনত ২৪ জানুআৰি তাৰিখে ইজৰাজি কোজে সৈতে বন কৰি সিহঁতৰ ২৪ জন মানুহ মৰিল। কোজৰ এক চিপাহি আৰু ৫ টা ঘোঁৰাও খুন হল।

লিৰপুল নগরত এজন জাহাজৰ কাপ্তান বাজ বাটে দি জাঁওতে বথ টনা এটা দুই ঘোঁৰাৰ ওচৰলৈ গলত ঘোঁৰাই মুখ মেলি কাউপকৈ তাৰ কানত ধৰি একে বেলিএ আৰ্টি চিকি পেলালে।

গ্ৰেট হাৰ্ডন গাঁৱত লৰা দুটা উমলি খাকোঁতে এজনে মটৰ মাহ এটা কানে দি সুমাই মুখে উলিয়ায় বুলি মিচাকৈ সেই কপে ভাৰ কৰা দেখালে। মিচোএ লটা জেন বুলি এটা মটৰ গুটি আপোনাৰ কানত সুমাই মিলত উলিয়াব নোআৰি ৪ দিনৰ মূৰত মৰিল।

আহবলঙ দেলৰ কোড্ট নামে এজন বন টান পকিয়া মানুহে ৫০০ মাইলৰ বাট পুত ব হই মানে দিনে বাতিএ আধা ঘণ্টাই পতি আধা মাইলৰ বাট খোজ কাৰ্হি জাম বুলি আৰি বান্ধি সেই কপে দুহ দিন গৈ মিচি কৰি আৰিৰ ধন ললে। ১০ দিনত ৫০০ মাইল জাবলৈ অতি টান ন হই, কিন্তু সেই কপে দিনে বাতিএ তাঁৰে পতি অলপ অলপকৈ জাবলৈ আন মানুহৰ অসাধ্য।

ইঙ্গলণ্ডৰ মনৰৈ গাঁৱত ডিচেম্বৰ ১৪ তাৰিখে পুআ ৬। বজা সময়ত আকামত জলি থকা বৰ জাহাজ দুখনৰ আকাৰ দেখা গল। প্ৰথমতে অকল এঘৰৰ মানুহে দেখা পালে, পাচে বাত্ৰা দিলত গাঁৱৰ সকলোএ ওলাই দেখিলে। পাচে ক্ৰমে জাহাজৰ আকাৰ গুচি দু মস সৈন্যৰ নিচিনা হল; সেনত দুই দল সৈন্যৰ পৰা দু জন বনুআ ওলাই গপি গৈ হতা হতিকৈ ভুখ কৰা জেন দেখিলে। ৮ বজা মানলৈকে এই কপে থাকি ক্ৰমে অদৃশ্য হৈ গল।

মেই, অৰ্থাত জেঠৰ পঞ্জিকা।

Almanac for May, 1851.

ট	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০	৪১	৪২	৪৩	৪৪	৪৫	৪৬	৪৭	৪৮	৪৯	৫০	৫১	৫২	৫৩	৫৪	৫৫	৫৬	৫৭	৫৮	৫৯	৬০	৬১	৬২	৬৩	৬৪	৬৫	৬৬	৬৭	৬৮	৬৯	৭০	৭১	৭২	৭৩	৭৪	৭৫	৭৬	৭৭	৭৮	৭৯	৮০	৮১	৮২	৮৩	৮৪	৮৫	৮৬	৮৭	৮৮	৮৯	৯০	৯১	৯২	৯৩	৯৪	৯৫	৯৬	৯৭	৯৮	৯৯	১০০
১	২২	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০	৪১	৪২	৪৩	৪৪	৪৫	৪৬	৪৭	৪৮	৪৯	৫০	৫১	৫২	৫৩	৫৪	৫৫	৫৬	৫৭	৫৮	৫৯	৬০	৬১	৬২	৬৩	৬৪	৬৫	৬৬	৬৭	৬৮	৬৯	৭০	৭১	৭২	৭৩	৭৪	৭৫	৭৬	৭৭	৭৮	৭৯	৮০	৮১	৮২	৮৩	৮৪	৮৫	৮৬	৮৭	৮৮	৮৯	৯০	৯১	৯২	৯৩	৯৪	৯৫	৯৬	৯৭	৯৮	৯৯	১০০

আহাৰাস্যা ১ দিনৰ ৩।২০০০ ভাটি। পুৰিয়া ২৫ দিনৰ ০।২৩ ভাটি বেলা।

THE ORUNTOLO,

Printed and published by O. T. CUTTER, at the Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

অৰক্ষনোদয়

৬ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, মেই, ১৮৫১।

নম্বৰ ৫।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, MAY, 1851.

NO. 5.

আচিয়াত থকা ভাগ তুৰ্ককৰ বিবৰন।

Geography of Turkey in Asia.

ইউৰপ আৰু আচিয়া বহিৰৰ উত্তৰ ভৌ-
গবত কচিয়া মহা দেশ আছে। তাৰে দক্ষিণ
পশ্চিম চুকত তুৰ্ককি নামে এখন বৰ দেশ
আছে। তাৰ দু ভাগ আচিয়াত, এভাগ ইউ-
ৰপত থাকে। আচিয়াৰ ভিতৰত জি ভাগ
থাকে, তাৰ দিঘ ১০০০, পঞ্চালি ৪৫০
মাইল। মানুহৰ সংখ্যা প্ৰায় ১,২০,-
০০,০০০।

তুৰ্ক দেশৰ ভিতৰত এই এই প্ৰদেশ আ-
ছে; সৰু আচিয়া, আৰ্মেনিয়া, কুৰ্দিষ্টান,
খাৰ্দ্দি, মেচপটামিয়া, চুৰিয়া, আৰু পালে-
ষ্টাইন, অৰ্থাত্ যিহুদা দেশ। এই সকলোকে
তুৰ্ককিহঁতে দখল কৰিলে। সেই ঠাইতে
আগৰ কালত আচুৰিয়া, পন্তু, লুদিয়া আদি
কৰি অনেক বৰ ৰাজ্য আছিল; তাতে
অনেক পুৰণি নগৰৰ ভগা দেশ গৰ, পকি,
মূৰ্তি আদি চিন আছে। সেইবিলা-
কৰ মাজত বাবেল আৰু নিনিবি অতি
প্ৰধান নগৰ; নিনিবি নগৰত এতিয়াও
মাটি খানি দিলৰ অনেক বৰ বৰ
মূৰ্তি উলিয়াই।

সেই দেশত তৌৰুচ আৰু আৰা-
বাত নামে ওখ পৰ্বত আছে। জল
আলয়নৰ কালত নোহাৰ জাহাজ সেই
আৰাবাতৰ টিকতে বল। প্ৰধান নদীৰ
নাম কিৰাট আৰু তিগৰ; এই দুয়ো

পাৰ্চি সমুদ্ৰত পৰেগৈ। সেই দেশত বহুত
সৰোবৰ নাই; জি সৰু সৰু আছে, তাৰ
পানি লোনা।

বাগদাদ নামে আগৰ কালৰ তুৰ্ককি ৰাজ্য
নগৰ তিগৰ নদীৰ ওচৰত আছে। সি আ-
গেয়ে অতি সুন্দৰ নগৰ আছিল; কিন্তু
কনষ্টান্টিনপলক ৰাজ্য নগৰ কৰিবৰে পৰা
বাগদাদ সৰু হৈ হৈ গল। এতিয়া তাত ১০।
১২,০০০ মান নিবাসি লোক মাথোন আছে।
সেই নগৰৰ দক্ষিণ ফালে কিৰাটৰ পশ্চিম
পাৰে পুৰণি বাবেল নগৰৰ ঠাই আছে; নষ্ট
হোআ ডাঙ্গৰ পকিৰ অনেক চিন আছে।
তাৰ মাজত ভিনটা পুৰণি ভগা পকি;
প্ৰথমটোৰ দিঘ ২২০০ হাত, পঞ্চালি ১৬০০;
দুটিয়টোৰ দিঘ পঞ্চালি ১৪০০ হাত; ত্ৰি-
তিয়টোৰ মেৰ ১৫২৪ হাত, ওখ ৩২৬ হাত।

সাগৰৰ ওচৰত তিগৰ আৰু কিৰাট গোটা
খোআ ঠাইত জাহাজেৰে বেহা বেপাৰ কৰা

তুৰ্ককি আৰু আৰবি মানুহৰ নকচা।

বচৰা নামে এখন ভাল নগৰ আছে; তাৰ নিবাসি মানুহ ৬০,০০০। তিগৰৰ পশ্চিম পাৰে মচুল নগৰ আছে, তাৰ মানুহ ৩৫,০০০। সেই নগৰৰ ওচৰত পুৰনি নিৰিবি নগৰ আছিল। কিবাট নদীৰ আগলিত এজৈ কম নগৰ আছে; মানুহ ৮০,০০০। সেই নগৰ নোহাৰ দিনত পতা হৈছিল, তাত থকা মানুহে কই। তাত বাজে দিয়াবিকৰ আৰু বিলাক সমুদ্ৰ পাৰত ত্ৰেবিজন, এই দুই প্ৰধান নগৰ আছে। সৰু আটিয়াত ক্ৰুচা, তকাত, অনা, পৰ্গাম, এবিলাক নগৰ তাম্বৰ হৈছে।

কনস্তাতিনপল নগৰৰ ২০০ মাইলৰ পূব দিশে থকা আদোৰা নগৰ আছে, তাত নিবাসি মানুহ ৪০,০০০ মান। সেই ঠাইত অনেক মিহি বহু মূল্য কাপৰ চাগলি নোমেৰে বনাই। তাত জি বিধ চাগলি থাকে, সি আন কোনো ঠাইত নাই; নোম অতি বগা, মিহি, আৰু হাত মান দিখল। সিন্ধ পকোআ, বহু সুন্দৰ। সেই আদোৰা চাগলিৰ নকচা ইয়াত দিয়া হৈছে।

আদোৰা নগৰৰ মানুহে পোছা চাগলি এবিধ।
The Angora Goat.

আগৰ কালত তুৰক ৰাজ্য অতি পৰাক্ৰমি; এতিয়া হলে ক্ৰমে ক্ৰমে নবম হৈছে; আৰু আগেয়ে জি ৰূপেৰে আন দেশত আক্ৰমণ কৰিছিল, এতিয়া কৰিব নোআৰে। সেই দেশত বহু ডকাইত আছে; জাজিকে অহা জোআ কৰিবলৈ টান। তুৰকি মানুহ দেখিবলৈ ভাল আৰু সৰুত, কিন্তু সৰপা; তিবোতাবোৰো ডেকা কালত সুন্দৰ, কিন্তু

৩০।৩৫ বছৰ বয়সিহা হলে, বুৰি ছেন দেখা জাই। সিহঁতৰ মচলমান ধৰ্মৰ মতে এটা মানুহে চাৰি জনি তিবোতা লব পাৰে; কিন্তু বৰ লোকে জিমান পালিব পাৰে, সেই মানুহে থাকে; তাতে বৰ দুষ্টালি কথা জনমা হই। তুলতান অগাত খাদন্যাব চিৰালিও বা হাৰম, অৰ্থাত তিবোতা থকা দৰত ৫।৬০০ ম, এইমান তিবোতা চপাই থাকে। লিবিলাকক বখাক মানুহ নপুংসকহে পাতে।

তুৰকি লোকৰ বহু গিয়ান বিদ্যা নাই, কোবান নামে মহম্মদৰ সাত্ত পৰিৰ পাৰে, কিন্তু তাত বাজে অনেক পুথি নাই। আন মচলমানৰ দৰে দিনত পাঁচ বেদি নেমাজ কৰে; মুৰ্জ ওলোআত প্ৰথম, ১ বজাত দুতিয়, দুপৰত ত্ৰিতিয়, ৪ বজাত চতুৰ্থ, আৰু মুৰ্জ মাৰ জোআত পঞ্চম, এইমান নেমাজ প্ৰাৰ্থনা নিতৌ কৰে। নেমাজ নৌ কৰোঁতেই হাত, ভৰি, মুখ ধোএ। দুতিয় প্ৰাৰ্থনাৰ পাচে প্ৰথম সাজ ভাত খাই; আৰু সি সাজ গধূলি বাৰ প্ৰাৰ্থনাৰ পাচেহে খাই।

লিবিলাকে জাজিক লোকৰ হিতৰ নিমিতে অনেক নাম ঘৰ সাজে, আৰু সেই দেশত পানি পাৰলৈ দুৰ্গম হোআত জাজিকৰ নিমিতে নাহ খানি থই। কোবানৰ মতে সুৰা চেৰাপ খাবলৈ নিদেখ, সেই নিমিতে ভাল মানুহে অকল পানিহে খাই; তথাপি কোনোএ চেৰাপ কানি আদি বাগি বস্তু খাবলৈ ধৰি বেগাই দুট হৈ জাই। অধিক ভাগে ধূপাত আৰু কাফি খাই; তাত, কটি, পনিৰ, জলকাই, পনক, তেল, আৰু গছৰ মন্ত্ৰ, এইবিলাক খাই।

সেই দেশৰ আদ খিনি মান মানুহ তুৰকি হৈছে; লিবিলাকৰ বাহিৰে গ্রিক, আৰ্মেনি, আৰবি, যিহুদি, কুৰ্দি, আৰু তুৰ্কমান লোক আছে। গ্রিক আৰু আৰ্মেনিএ খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম প্ৰবৰ্তে; আৰবি আৰু কুৰ্দিবিলাকে কোবানৰ দৰে প্ৰবৰ্তে, কিন্তু কুৰ্দিৰ ধৰ্ম আন মচলমানৰ পৰা কিছু লব, আৰু কাৰো বস হবলৈ সিহঁতৰ ইচ্ছা নাই। সিহঁত নগৰ

জৰ্জিয়া দেশৰ লোক ।

A Georgian Gentleman.

জৰ্জিয়া দেশৰ ডিবোতা লোক ।

A Georgian Lady.

দৰে পৰ্বতত থাকে; তুৰ্কিৰ দৰে কাপৰ নি পিন্ধে, কলা চাগলিৰ চাল পিন্ধে, আৰু মূৰত দিঘল বজা টুপি লই। সিহঁত বৰ ডকাইত; কিন্তু কোনো মানুহ দুখত পৰা দেখিলে, অৱশ্যে উপকাৰ কৰিব লাগে, সিহঁতৰ সদাই এনে দত্তৰ। বছৰি বছৰি ২০,০০,০০০ একুৰি লাখ চাগ আৰু মেৰ চাগ বেচিবৰ নিমিত্তে কনষ্টান্টিনপল নগৰলৈ খেদাই নিএ। তুৰ্কমান লোক তুৰ্কৰ নিচিনা, একে বজ্জহৰ মানুহ; তুৰ্কৰ পূৰ্ব কালে কাল্লিগান আৰু আৰাল সমুদ্ৰ ওচৰত সিহঁতৰ নিজ; দেশ তাক তাতাব স্বতন্ত্ৰ দেশ বোলে।

তুৰ্ক লোক তাতাব বজ্জহ হই; কিন্তু সিহঁতৰ ভাষা আৰবি আৰু পাৰ্চী ভাষাৰে সৈতে ক্ৰমে মিহলি হৈ জোখাত তাতাবে সৈতে এতিয়া নি মিলে। সিহঁতে আগৰ কালৰ পৰা বনুয়া আৰু ডকাইত আছিল। খ্ৰিষ্টৰ পাচে প্ৰাই ৬৫০ সঁকত খেহ লোকে তাতাব পূৰ্ব ভাগ, চাৰাচেন আৰু পাৰ্চী লোকে পশ্চিম ভাগক দখল কৰিলে; তাতে পশ্চিম ভাগে মচলমান ধৰ্ম গ্ৰহণ

কৰিলে। পাচে তুৰ্কহানত তগুৰল বেগ আদি অনেক বৰ বনুয়া ওলাই আচিয়াৰ সকলো পশ্চিম ভাগক দখল কৰি, ফেলত ওআন নামে সিহঁতৰ এক অধিপতিএ ১৩০০ সঁকত ওআন বা ওতমান ৰাজ্য পাতি, চুলতান, অৰ্থাত মহা ৰজা নাম ললে। তেঁওৰ পুতেক অৰ্থানে বাদশ্বা নাম ললে। অৰ্থানৰ পুতেক চুলিমাৰে ইউৰপক আক্ৰমণ কৰিলে। পাচে বাজাচেত নামে এটা বৰ চোকা আৰু নিদৰ্য়া বাদশ্বা আছিল; খ্ৰিষ্টিয়ান দেশিবোৰেৰে জুধ কৰিলে, আৰু অনেক বন্দিয়াৰ পাই, নিৰিলাকৰ ১০,০০০ লোক বধ কৰালে। পাচে মখল ৰজা তিমুৰলেনে সৈতে বন কৰিবলৈ উলটি আহি ১৪০২ সঁকত আক্কাৰা নগৰৰ জুধত পৰাজই হৈ ধৰা পৰিল। পাচে তিমুৰলেন ৰজাই বাজাচেতৰ পুতেক মহমদক তুৰ্কি বাদশ্বা পাতিলে। তাৰ নাতিএক দ্বিতীয় মহমদ বাদশ্বাই কনষ্টান্টিনপল নগৰক জুধ কৰি ১৪৫৩ সঁকৰ ২২ মেই তাৰিখত ললে; তাৰে পৰা কনষ্টান্টিনপল তুৰ্কি ৰাজ নগৰ হল। তাৰ পাচে সকলো ইউৰপ বন কৰিবলৈ তুৰ্কি ৰজাবিলাকে

অনেক বেলি জতন কৰিছিল; কিন্তু তাক কৰিব নোৱাৰাত আগেয়ে জি জি দেস দখল কৰিছিল, তাৰ কেতবিলাককো এৰি দিলে।

তুৰক আৰু কচিয়াৰ মাজত কোকাচ পৰ্বতবিলাক আছে; তাৰ উত্তৰ ভাগত চৰ্কাচিয়া লোক, দক্ষিণ ভাগে জৰ্জিয়া লোক থাকে। চৰ্কাচিয়াই সৈতে কচিয়াই জুখ কৰি ক্ৰমেৰে ঠৈয়াসবোৰ দখল কৰিচে। বছৰ চাহেকৰ আগেয়ে আকুল্কা গাঁৱৰ কোঠ লঁওতে কচিয়াৰ ১২,০০০ সেনা মৰিল। সিহঁতে নগাৰ নিচিনাকৈ আপোনাৰ মাজতো লগতে জুখ কৰে। আৰু কোনো এক মানুহে যদি আনক বধ কৰে, তেন্তে মহা মানুহৰ গিয়াতিএ সেই মানুহকো মাৰি অৱলো সুটাই; আৰু নু সুটাই মানে পুতেক নাতি-একৰ দিনলৈকে মহা সত্ৰ হৈ থাকে। অচিনাকি কোনো মানুহ ঘৰলৈ অহাত সিহঁতে যদি মিতিৰ কৰি ৰাখিব খোজে, তেন্তে সেই ঘৰৰ ষৈনিএ লৰাক খুউআ দি পিয়াহ এটুপি দিএ, পাচে তাক পুতেকৰ নিচিনা মানি সদাই ৰাখে, প্ৰান দিয়ালৈকে কোনো সত্ৰৰ হাতত এৰি নি দিএ। সিহঁতৰ গামবোৰ বজাৰ নিচিনা ডাঙৰ; তাৰ তলৰ পুজাক বন্দিৰ দৰে ৰাখে। আৰু সিহঁতৰ লৰা চোআলিবোৰ আন দেশলৈ বেচে। সিহঁতৰ সঙ্খ্যা প্ৰায়ে ৫,৫০,০০০।

চৰ্কাচিয়াতকৈ জৰ্জিয়াবোৰ ভাল মানুহ; সিহঁতৰ সঙ্খ্যা ৩,২০,০০০। প্ৰধান নগৰ তেলিচ, তাৰ মিবানি ১৫,০০০। তাত কচিয়াই কোঁচ মাজি দেস বসকৈ ৰাখিবলৈ সেনা সেনাপতি থই। সেই দেশৰ অধিক ভাগ মানুহ নামেৰে মাখোন খ্ৰিষ্টিয়ান, কেতবিলাক মচলমানৰ ধৰ্ম পুৰতে; কিন্তু সিহঁতৰ গিয়ান আৰু বিদ্যা নাই। জৰ্জিয়া মুনিহঁত তিবোতাৰ নকচা ওপৰত লিখা হৈছে।

আটাই পিৰিবিৰ মানুহতকৈ চৰ্কাচিয়া আৰু জৰ্জিয়া লোক দেখিবলৈ সুন্দৰ। সিহঁতৰ তিবোতা মানুহ আন দেশলৈ বেচি অনেক ধন লই; প্ৰায়ে নিলাম কৰি বেচে। তুৰক

দেশলৈ বছৰি বছৰি ১২,০০০ হেজাৰ মান লৰা চোআলি এই ৰূপেৰে বেচে। তুৰকি বজাৰ তিবোতাৰ প্ৰাই আটাইবোৰ জৰ্জিয়াৰ জিয়াৰি। পাৰ্চি বজাৰো সেই ৰূপে আনে।

জৈতিয়া জৰ্জিয়া মানুহ এটা মৰে, তেতিয়া পৰিয়ালবোৰে তাৰ গুৰুক ২০০ ৰূপ দিলেহে সি স্বৰগৰ দুআবলৈ তাক সোমাবৰ নিমিতে চিঠি লিখি দিএ; পাচে সেই চিঠি মৰাটৰ বুকত দি পোতে; তাৰ নোআৰাই সি স্বৰগত সোমাব পাৰে, সকলোএ ভাবে; ইমান অগিয়ানি হৈ আছে।

জাতিকৰ জাত্ৰা, ৩ আধা।

The Pilgrim's Progress, Chapter 3.

পাচে খ্ৰিষ্টিয়ানে নৈ গৈ অৰ্থ-দায়কৰ ঘৰ পাই বাৰে বাৰে দুআৰ চপৰিয়ালে; পাচে এজন দুআবলৈ আহি, ইয়াত কোন আছে বুলি সুধিলে।

তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে উত্তৰ দিলে, এখেত মই এজন বাটৰুআ আচোঁ, দেও; এই ঘৰৰ ঘৰাকিৰ এজন চিনাকি মানুহে মোৰ লাভৰ নিমিতে ইয়ালৈ আহিবলৈ দিছে; এভেকে গিৰিহতে সৈতে কথা বাত্ৰা হব খোজোঁ।

তাতে সি ঘৰৰ গিৰিহতক মাতিলত একে-বিমান পলমে তেঁও আহি খ্ৰিষ্টিয়ানত সুধিলে, তোমাৰ কি ইচা হৈছে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। হে আতা, মই বিনাম নগৰৰ পৰা আহিচোঁ, চিওন পৰ্বতলৈ জাব খোজোঁ; জিহেৰে মোৰ বৰ উপকাৰ হই, ইয়াত সোমালে আপুনি এনে কেতবিলাক সদ কৰা মোক দেখাব, ইয়াকে এই বাটৰ মুখৰ দুআবত থকা মানুহ জনে মোত কলে।

অৰ্থ দায়ক। ভিতৰলৈ আহা; জি কথা তোমালৈ হিত হব, তাক মই দেখায়। তেতিয়া আপোনাৰ লগুআক চাকি লগাবলৈ দি, মোৰ পাচে পাচে আহা বুলি খ্ৰিষ্টিয়ানত কলে। তেতিয়া গৈ এটা গুপুত খোঁটালি সোমাই লগুআক এখন দুআৰ মেলিবলৈ দিলে। দুআৰ মেলিলত খ্ৰিষ্টিয়ানে

যাবত আৰি ধোআ কোনে, গতিৰ জনৰ পুতলা দেখিলে । পুতলাৰ এই আকাৰ; চকুৰ স্বৰগলৈ চোআ হৈছিল; হাতত সকলো পুণ্ডিতক উত্তম পুৰি; তেঁওৰ ওঁঠতে সত্য ধৰ্মৰ বিধান লিখা আছিল; জগতলৈ পিঠি দিয়া হৈছিল; মানুহবিলাকক বিনই কৰাৰ নিচিনাকৈ থিয় হৈ থাকিল, আৰু তেঁওৰ মূৰৰ ওপৰত ঐশ্বৰ্য্যৰ কিৰিটি ওলমি আছিল ।

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে কলে, ইয়াৰ কি অৰ্থ? অৰ্থ-দায়ক । জি মানুহৰ এই পুতলা, হে-জাবৰ ভিতৰতো এনে মানুহ নে পাই; সি ল'ৰা জনমাৰও পাবে, পুসও কৰিব পাবে, উপজিলে পিয়াহো দিব পাবে । আৰু তুমি জে তাক স্বৰগলৈ চাই থকা, হাতত আটাইতকৈ উত্তম পুৰি লোআ, আৰু সত্য ধৰ্মৰ বিধান তাৰ ওঁঠত লিখা দেখিলা, সেয়েৰেই তুমি ইয়াকে বুজিবা; জেনেকৈ তুমি তাক মানুহবিলাকক বিনই কপে থিয় হৈ থকা দেখিলা, সেই দৰে গোপনীয় কথা বুজি পাপি লোকক দেখাই দিয়া, এয়ে তাৰ কৰ্ম । আৰু তুমি জে তাৰ পিঠি জগতলৈ দিয়া, আৰু তাৰ মূৰৰ ওপৰত কিৰিটি ওলমি থকা দেখিলা, তাৰ এই অৰ্থ; সি আপোনাৰ গৰাকিৰ কৰ্মত প্ৰতি কৰা হেতুকে বৰ্ত্তমান হোআ কথা অৱমান হেলা কৰি, সি পুৰি জগতত ঐশ্বৰ্য্য প্ৰতিফল অৱলো পাব । আৰু মই জে প্ৰথমতেই তোমাক এই পুতলা দেখা-লোঁ, তাৰ কাৰন এই; তুমি বাটত জাঁওতে জি দুৰ্গম চাই পাবা, তাত তোমাক সুপথ বুজাবৰ নিমিত্তে তুমি জোআ ধানৰ অধিকাৰে অকল সেই মানুহক বাট দেখাওতা পাতিলে । এয়েৰে তোমাক জি বুজালোঁ, গালৈ সাৱধান হোআ, আৰু জি দেখিলা, তাক মনত তুমি ৰাখিবা; জি লোকে সজ পথ দেখাম বুলি মৰনলৈ জোআ পথে তো-মাক নিব, কি জানি বাটত জাঁওতে এনে কোনো মানুহ লগ পাবা ।

পাচে অৰ্থ-দায়কে খ্ৰিষ্টিয়ানৰ হাতত ধৰি,

কেতিয়াও ন সৰা ধূলিএৰে পুৰ হোআ এটা বৰ খোঁটালিৰ ভিতৰলৈ নিলে; তাক অলপ বেৰি চালত সাৰিবৰ নিমিত্তে এটা মানুহ মাতিলে । সি সাৰিবলৈ ধৰাত ধূলি উৰি উৰি খ্ৰিষ্টিয়ানৰ নাকে মুখে পৰি প্ৰায়ে উলাহ লব নোআৰা কৰিলে । তেতিয়া ওচৰত থকা এক-নি চোআলিত অৰ্থ-দায়কে কলে, পানি আনি চটিওআ; তাক কৰিলত দুখ নো হোআকৈ সেই খোঁটালি সাৰি আওতোআ হল ।

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে বোলে, ইয়াৰ কি অৰ্থ? অৰ্থ-দায়ক । জি মানুহৰ মন ধৰ্মৰ সুভ বাত্ৰাৰ সোআন লগা অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই কোনো কালে সুচি কৰা ন হল, এই খোঁটা-লিএ সেই । তাৰ মূল পাণ স্বভাও, আৰু জি ভিতৰৰ কুচিৎ বোগে গোটেইটো গা অসুচি কৰিলে, সেইবোৰক ধূলিএ বুজাই; প্ৰথমে জিটোএ সাৰিলে, সি বিধান, জি জনিএ পানি আনি সিঁচিলে, তাই সুভ বাত্ৰা । আৰু বিধানে প্ৰথমতে সাৰিবলৈ ধৰাত ধূলি সৰহকৈ উৰা হেতুকে খোঁটালি আওতাৰ নোআবিলে, আৰু তাৰ দোআৰাই তুমি প্ৰায়ে উলাহ লব নোআৰা হল, তুমি জে এই কথা দেখিলা, তাৰে ইয়াকে বুজিবা, বিধানে পাপৰ পৰা মন সুচি কৰোক চাৰি, পাপক জিয়াই, বলৱন্ত কৰে, আৰু মানুহৰ বিদয়ত বহীয়ো; সি পাপ দেখাই, আৰু নিষেধ মাথোন কৰে, কিন্তু পাপ দমিবলৈ শক্তি দিব নোআৰে ।

আৰু সেই চোআলিএ খোঁটালিত পানি সিঁচিলত, তুমি জে তাক স্তম নো হোআকৈ জাঁওতোআ দেখিলা, তাৰ অৰ্থ এই বুজিবা: কেতিয়া সুভ বাত্ৰাই আপোনাৰ উত্তম সো-আন গুনেৰে সৈতে মনত সোমাই, তেতিয়া জি কপে চোআলিএ পানি চটিওআত ধূলি মূৰা দেখিলা, সেই কপে পাপ পৰাজই আৰু দমন কৰা হই, আৰু তাত বিদ্যাসৰ দোআ-ৰাই আত্মা সুচি কৰা হোআত ঐশ্বৰ্য্যৰ বজা সোমাই তাত নিবাস কৰাৰ জোগ্য ।

তাৰ পাচে মই সেই সমাজিকত দেখিলোঁ,

অৰ্ধ-দায়কে খৃষ্টিয়ানক হাতত ধৰি, এটা সৰু খোঁটালিলৈ নিলে। তাতে দুখন চকিত দুটা সৰু লৰা বহি আছিল; বৰটোৰ নাম বাগ, সৰুটোৰ নাম লহন। বাগক হলে অসন্তোষিয়া জেন দেখে, কিন্তু লহন সান্ত্বনাই আছিল। তাতে খৃষ্টিয়ানে সুধিলে, বাগ অসন্তোষিয়া কৰি থকাৰ কি কাৰণ? অৰ্ধ-দায়কে বোলে, আৰু বচন ন হই মানে সি উত্তম বস্তুলৈ বাট চাই থাকক, গৰাকিৰ এনে মন; কিন্তু সি সৰু লোকে এতিয়াই লৰ খোজে। লহনে হলে বাট চাই থাকিবলৈ মান্তি হই।

পাচে এজন মানুহে ধন এঘোনা হাতত লৈ বাগৰ ওচৰলৈ আহি তাৰ ভৰিত বাকি দিয়া দেখিলোঁ; তাতে সি ভুলি লৈ বৰ বন্ধ কৰিলে; আৰু লহনক ইতিকিছ কৰি হাঁহিলে। মই একেৰি চাই থকাত আটাইবোৰ ভগন কৰা দেখিলোঁ; কটা কাপৰৰ বাহিৰে তাৰ একো নাই কিয়া হল।

তেতিয়া খৃষ্টিয়ানে অৰ্ধ-দায়কত কলে, এই কথা কিছু প্ৰকাশ কপোৰে মোক বুজাই দিয়া।

তাতে অৰ্ধ-দায়কে কলে, এই দুই লৰা উপমাহে হৈছে; বাগ হলে এই জগতৰ লোক, আৰু লহন সি জগতৰ সন্তানবিলাকৰ উপমা। বাগে জেনেকৈ এই বচনত লকলোকে পাব খোজে, সেই কপে জগতৰ লোকে ইচা কৰে; আন বচনলৈ অৰ্গাত পৰ লোকলৈকে বাট চাই থাকিব নোআবে; সিহঁতৰ সুখৰ কি ভাগ, তাক এতিয়াই অৱলোকে লাগে। গতত থকা দুই চৰাইতকৈ হাতত থকা এটাই ভাল, এই উপকথা ইহঁতে দিয়া পৰকালৰ সুখৰ আটাই প্ৰমানতকৈ সিহঁতে বৰকৈ মানে। কিন্তু জেনেকৈ সেই লৰাই বেগতে সৰুলোকে অকাৰ্জতে ডাঙলিত কটা কাপৰ মাথোন থকা দেখিলা, জগতৰ সেন্সত এনে মানুহবিলাকৰ অৱস্থা সেই কপে হব।

খৃষ্টিয়ানে কলে, এতিয়া মই বুজিচোঁ, অনেক কাৰণে লহনৰ বুধি ভাল। প্ৰথম কা-

ৰণ, সি উত্তম বস্তুলৈহে বাট চাইছে। দুতিয়, জি কালত সেই জনৰ কটা কাপৰ মাথোন থাকিব, তেতিয়া ই জনে আপোনাৰ ঐশ্বৰ্য ভোগ পাব।

অৰ্ধ-দায়ক। আৰু এটা কাৰণ বৰাই দিব পাৰা; এই কালৰ সম্পত্তি বেগতে গুচে, কিন্তু পৰকালৰ ঐশ্বৰ্য কেতিয়াও নুচুকাই। এই হেতুকে বাগে আপোনাৰ বস্তু প্ৰথমে পোআত লহনক ইহাৰ জিমান চিন্তা পালে, তাতকৈ লহনে পাচে আপোনাৰ ভাগ পোআত সেলতে বাগক ইহিবলৈ চাই পাব। কিয়নো সেন্সটোলৈ প্ৰথমতে অৱলো চাই দিব লাগে; কিন্তু সেন্সটোৰ ভাগ লম্বাই আগ হৈ থাকে, আৰু সি কাকো চাই দিব লগা নাই; জি হেতু তাৰ পাচতে কেও নাহে। এতেকে জি জনে প্ৰথমতে আপোনাৰ ভাগ পাই, তাক বই কৰিবৰো তাৰ অৱলো কাল হই; কিন্তু জি জনে সেসে ভাগ পাই, তাৰ ভাগ চিবকাল থকা হই। এই কপে ধনৱন্তৰ অৰ্থে লিখা আছে, তুমি জিয়াই থকা কালত আপোনাৰ সুখ পাইচিলা, লাজৰে দুখ পাইচিল; এতিয়া হলে সি সুখ পাইচে, তুমিও জাতনা পাইচ।

খৃষ্টিয়ান। তেন্তে মই বুজিচোঁ, বৰ্তমান কথাত লোভ কহাতকৈ পৰকালৰ কথাৰ নিমিত্তে বাট চাই থকা ভাল।

অৰ্ধ-দায়ক। স্বৰূপে কৈচা, কিয়নো জি বস্তু দেখা জাই, সেয়ে অলপ কালৰ; কিন্তু জি বস্তু অদৃশ্য, সেয়ে অনন্ত কালৰ। এনে হলেও তথাপি বৰ্তমান কথা আৰু আমাৰ সন্মানিক ইচা, এই দুয়ো চুবুৰিয়া হোআ দেখি, সিহঁতে বেগতে মিতিৰ পাতে; কিন্তু পৰকালৰ কথা আৰু আমাৰ সন্মানিক মন অচিনাকি বেলেগ হোআ দেখি, লম্বাই জাত-ৰি থাকে।

তেতিয়া সেই সমাজিকত দেখিলোঁ, অৰ্ধ-দায়কে আৰুও খৃষ্টিয়ানক হাতত ধৰি আন চাইলৈ নিলৈগৈ। তাতে এখন বেৰৰ ওচৰত একুৰা জলি থকা সুই আছিল; আৰু লম্বাই

তাৰ কোসতে মানুহ এজন থিয় হৈ, তাক
নুমাৰলৈ বহু পানি ঢালি থাকে; তথাপি
সেই জুই অধিককৈ জলি ওখ হৈ হৈ উঠে।

তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে সুধিলে, ইয়াৰ অৰ্থ কি?

অৰ্ধ-দায়কে উত্তৰ দি কলে, জুই কুৰা
মনৰ ভিতৰত ইয়াৰ অমুগ্ৰহে কৰা কৰম;
জুই নুমাই নষ্ট কৰিবলৈ পানি ঢলা মানুহ
হলে, চইতান; আৰু পানি ঢলাতো জে জুই
বাৰ্হি বাৰ্হি জলিচে, তাৰ কাৰনো দেখিবা।
তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানক বেৰৰ সি লুটিলৈ নিলত,
তাতে তেলৰ পাত্ৰ হাতত লৈ এটা মানুহে
গুপুতে জুইত তেল বাকি বাকি থকা দেখি-
লে।

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে সুধিলে, ইয়াৰ নো
কি অৰ্থ?

অৰ্ধ-দায়কে কলে, এই জন খ্ৰিষ্ট; মনৰ
ভিতৰ জি কৰমৰ আৰম্ভন হৈচে, তাক অনু-
গ্ৰহৰ তেলৰ দোআৰাই ব্ৰিধি কৰে, এই
কাৰনে চইতানে জিমান পাৰে নিবাবন কৰি-
লেও, তেঁওৰ লোকবিলাকৰ মন অমুগ্ৰহজুল
হৈ থাকে। আৰু সেই জুই বাখিবলৈ বেৰৰ
পিঠি ফালে জে সেই মানুহ লুকাই থকা দেখি-
লা, তাৰে ইয়াকে বুজিবা, মনৰ ভিতৰত
অমুগ্ৰহ কি উপায়েৰে বন্ধা কৰা হৈচে,
পৰিখা পোআ লোকে তাক বুজিবলৈ বৰ
টান।

পাচে মই দেখিলোঁ, অৰ্ধ-দায়কে আৰুও
খ্ৰিষ্টিয়ানক হাতত ধৰি এতোখৰ সুন্দৰ চাই-
লৈ নিলে; সেই চাইলত অতি উত্তম ওখ
বাক ঘৰ এটা আছিল; তাক দেখিবলৈ মনো-
হাৰি। এনেকুআ দেখি খ্ৰিষ্টিয়ানে বৰ বৰ
কৰিলে; আৰু ঘৰৰ ওপৰ চোতালত সো-
নৰ কাপৰ পিন্ধা কোনো লোক অহা জোআ
কৰা দেখিলে। তাতে খ্ৰিষ্টিয়ানে সুধিলে,
আমি ইয়াৰ ভিতৰলৈ জাব পাৰিম নে?
তেতিয়া অৰ্ধ-দায়কে তাক ধৰি বাক ঘৰৰ
দুআৰৰ ওচৰলৈ নিলত তাৰ চাৰিও ফালে
অনেক লোক সমূহ থিয় হৈ আছিল; সোমা-
বলৈ ইচা কৰা জেন দেখি, কিন্তু ভয়ত

সোমাৰ নোআৰে। আৰু জিবিলাক সোমাৰ
লগা, সেইবিলাকৰ নাম লিখিবৰ নিমিত্তে
দুআৰৰ কিছু আঁতৰতে কিতাপ আৰু সিজৰ
মৈলাম থকা এজন মেজৰ কানৰত বহি আ-
ছিল। তাত বাজে দুআৰ মুখৰ বাটত জাখৰ
পিন্ধা অনেক পৰিয়া লোক থকা দেখিলে;
জিটো সোমাৰ খোজে, তাক সাধা মানে বি-
খিনি আৰু তাৰনা কৰিবৰ সিহঁতৰ মন, এই
সকলোকে দেখি খ্ৰিষ্টিয়ান বিস্ময় হ'ল; কিন্তু
আটাইবিলাকে ভই খাই হুহকি গলত খ্ৰিষ্টি-
য়ানে এটা টান মুখিয়া মানুহক সেই লিখি
থকা জনৰ ওচৰলৈ জাবৰ দেখিলে। পাচে
সি বুলিলে, হেৰা দেও, মোৰ নাও লিখি
থবা; ইয়াকে কৈ সি মূৰত লোৰ টুপি এটা
পিন্ধি হাতত তৰোআল উলিয়াই লৈ সেই
সজোআ পৰিয়ালোৰক আক্ৰমণ কৰি দুআ-
ৰৰ ফাললৈ লৰি জোআ দেখিলে। তাতে সি-
হঁতে তাক বলতকাৰ কৰি ঘৈয়াৰলৈ ধৰিলে;
কিন্তু সি এফেৰিও সাহ নেৰি সিহঁত সকলো-
কে কাটিব চিন্ধিবলৈ ধৰি অনেক তৰনাস্তি
কৰি, সেগত ভালেমান আ পায়ো নিবাবন
কৰাবিলাককো দি বাট মুকলি কৰি বাক ঘৰৰ
ভিতৰলৈ সোমাল। এনে সময়ত ভিতৰত
থকা লোক, অৰ্থাত ওপৰ চোতালত অহা
জোআ কৰাবিলাকৰ পৰা এনে এক সুন্দৰ
বানি সূনা গল;

আহা প্ৰিয়, ভিতৰ ফাল,
ভুগি মুখ অনন্ত কাল।

এই ৰূপে সি সোমালত সিবিলাকৰ জেনে
বহু, তেনে বহুৰে ভূমিত হল। তেতিয়া
খ্ৰিষ্টিয়ানে মিটকিয়াই অৰ্ধ-দায়কে বুলিলে,
ইয়াৰ অৰ্থ অৱশ্য জানিচৌ বুলি মই ভাবি
চৌ।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১০।

Dihingis Raja—War with the Bengalis.

পাচে লাকনি বাইজি (৪৪) মঁকত বজা দেৱে কামে বৰ পাত্ৰক মুখ্য কৰি আনো ভাঙ্গবিয়াবোৱক টিমনিত গৰ বান্ধিবলৈ পাঁচিলে। পাচে ইবোৰে গৈ গৰ বান্ধোঁতে বহাগৰ দিনত বজালৰ গৌৰেশ্বৰ বজাই তুৰ্কক পঠালে। হাতিভেৰ কুৰি, ঘোঁৰা তিনি স, অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ বিস্তৰ আনি গৰ দি বলহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি চুলে চাৰি বজা, খাওমু কচক, খাওমু বজা-চেনক, এই তিনিক বৰ পাত্ৰ গোহাঁইৰ লগত ভৰ দিব দিলেগৈ। চুলে মু তিপাম বজা, চুলে নামককিয়া বজা, চুলে সৰু জন গোহাঁই দেও, কাচে মু বৰ গোহাঁই, এই চাৰিকো পাচত পাঁচিলে। পাচে আমাৰ সমস্ত লোকে আলচ কৰি চুহন কৈদিয়া মৰাউলা দেওখাইক কুকুৰা চৈঙ্গ চাব দিলে। পাচে দেওখাইএ চৈঙ্গ মাৰি কলে, বোলে, লোকে জদি পানি পাৰ হৈ ধৰেহি, আমি জিকিম; আমি জদি ধৰোঁগৈ হাবিম। পাচে এই কথা সুনি আমাৰ লোকে দিনা চাৰি এক গৰতে আছিল। পাচে বজালে হিলৈ কাঁৰ মাৰি ঘোঁৰা মেলি কোঁঠত দুই চাৰি মানুহক চোৰাঙ্গ কৰি ঘালি জাবৰ দেখি, চুলে তিপাম বজা কোঁঠৰ পৰা ওলাই পানি পাৰ হৈ খেদি গৈ কচোআত জুখ ধৰিলেগৈ। পাচে তুৰ্কক গৰৰ পৰা ওলাই হাতি ঘোঁৰা অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ পৰি জুখ জিনিলে। পাচে আমাৰ লোকে তঙ্গ খাই কপিলি গজাত পৰিলহি; চুলে তিপাম বজা যা খাই এবাই আহিল। তাতে কাচেনমু বৰ গোহাঁয়ে পৰিল, খাওমু ক্ৰিখামো পৰিল, চুলে মু বিনো পৰিল, খাওমু বিচা, খাওমু কাতখাম, তাওবি চেনো পৰিল, হননো পৰিল, ত্যাওবি ক্ৰামু চু পৰিল। মুটে সুনিয়া সেনাদান আট এখন পৰিল; পাচে আমাৰ লোকে হুহকি আহি সনাত বজা দেৱৰ লগ লগেহি। চুলে তিপামিয়া গোহাঁই গা চোআবলৈ উজাই আহিল। পা-

চে বজা দেৱে খাওমু কতক, হননকে, সিঙ্গৰিৰ পৰা সনালৈ অনালে। পাচে বজা দেৱে ত্যাও চুলে কচেনক সেনাপতি কৰি গৰ প্ৰাক্তি আঁতৰ দিলে। চুলে চাৰি বজাকে, চুলে নামককিয়া বজাকে দুইক কলিয়া পানিৰ মুখত ধলে; পাচে বজা দেৱে মিহিলৈ উজাই আহিল। এনে-তে আকৌ বজাল উজাই আহি কলিয়াবত বলহি। আহাৰৰ দিনত আমাৰ লোকে বামৰ নাও টানি লুইতত পেলাই মাৰ বান্ধিলে। কাতিৰ দিনত বজাল ঘিলাধাৰিত বলগৈ। লাকনি মুখাও মঁকত, আঘোৱৰ দিনত, চুলে তিপামিয়া গোহাঁই যা সুকু-আই পুনৰ বাৰ ভটিয়াই সনালৈ গল। পাচে বজা দেৱে চুলে তিপাম বজাকে চুলে নামককিয়া বজাকে, চুলে সৰু গোহাঁইকে, এই তিনিক বুৰৈ মুখত ধাক্কা দিলে। এনে-তে বজালে আমাৰ সনাত গৰ বেৰি গৰত জুই লগাই তিনি পালি পুৰিলে। পাচে আমাৰ লোকে তপত পানি ঢালিলে; বজালৰ গাত পৰি পানি কোঁহোৰা বান্ধি চাল গল। বজাল লৰ মাৰি পানিত পৰিলগৈ। পাচে বজালে বৰ হিলৈ মাৰিলে, আমাৰ লোক কোঁঠত বলহি।

মাঘৰ দিনত খাওমু কতক, হনন, দুয়ে কোঁঠৰ পৰা ওলাই বালিত খেদি ধৰিলে। বজালেও ঘোঁৰাবে বেৰি ধৰিলে, আমাৰ লোকে হাতিএৰে ধৰিলে। বজালে বৰ হিলৈ চেনা হিলৈ মাৰিলে, আমাৰ লোক বৰ নোআৰি ভাগিল। খাওমু কতকক ঘোঁৰাবে খেদি নি পানিত পেলালে, কিছুতেহে খাওমু কতক এৰাল। ভাল মানুহ দুই চাৰি পৰিল, নেতেবা বৰাও পৰিল; আৰু বজালে খেদি আহোঁতে আমাৰ মানুহ এটা হনন হাজৰকিয়া গলাই আহি উলটি কাঁৰ মাৰিলে; বজাল চিপাহি এটাৰ মূৰত কাঁৰ লগাই এবাই আহিল। পাচে বজাল খেদি আহি আগ ভেঁটা দি ধৰিলেহি। আমাৰ মানুহ বৰ নোআৰি হুহকি আহিল, সনাত বলহি।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

২১ ফেব্ৰুৱাৰি তাৰিখত শ্ৰীশ্ৰী মতি মহা
বানিৰ প্ৰধান ৰাজ মন্ত্ৰি লৰ্ড জন ৰচেল চা-
হাবে সানসনৰ কথাত ৰাজ মেনুআইবিলাকৰ
লগত মন ন বহি আপোনাৰ বাৰ সোধাই
দিলত মহা বানিএ লৰ্ড ডান্‌লি চাহাবক সেই

বিলই দিবলৈ মাতিলে। কিন্তু
তঁওৰ মহাই হবলৈ আন
উপকৃত্ত মন্ত্ৰিবিলাক বিচাৰি
নো পোৱাত সেই বাৰ লৰ
নোআবিল। সেসক মহা বা-
নিএ প্ৰধান সেনাপতি ডিউক
ডক ওএলিংটন চাহাবক
মাতি তঁওৰ আলচৰ দো-
আৰাই পুনৰ বাৰ লৰ্ড জন
ৰচেল চাহাবকে মাতি আকও
সেই কাম দিলে। পাণা
ৰজাই ইংলণ্ডত গুৰু পতাত
ৰাজ মেলে জেন নিসেধ ক-
বিব, এই নিমিত্তে লৰ্ড জন
ৰচেল চাহাবে আলচ দি সি-
কালে। তঁও ৰাজ মেলাৰ
আগত সেই কথা কোআৰ
নকতা ইয়াত লিখা আছে।

৩০ মাৰ্চত পাটনা ভাপ
ভাহাজ বলিয়া গাঁৱৰ ওচৰত
লংগৰত লাগি ধাক্কোতে
বতাহে নিয়াত তল ভোখৰ
লংগৰৰ কোৱত লাগি জা-
হাজ ফুটিল। সেই পোনে
পানি সোমাই নাও ভৰিল।
মানুহ আটাইবোৰ বখ্যা
পৰিল; বোজাই মাথোম
নষ্ট হল।

গুৱাহাটী নগৰত মাটিৰ লাগি দিনে পতি
২০। ৩০ মানুহ মৰিচে বুলি আমি চিটি পত্ৰৰ
দোআৰাই বাজা পাইচোঁ।

এপ্ৰিল মাহৰ সেন পসত কমুনা ভাপ

ভাহাজ বৃক্ষপুত্ৰে দি উজাই আটোত গো-
আলপাইব ওচৰত থকা সিমত লাগি ভাগি
পানিৰে ভৰিল; তাতে কাপ্তানে জাহাজ
বাখিবৰ নিমিত্তে এটা চটলৈ পোনাই তুলি-
লে। পাচে বস্ত বামলৈ তুলি আটাইবোৰ
ভিতা পালে, অনেক লোকচৰ্ম হল।
দায়মণ্ড হাৰ্বৰ আৰু কলিকতাৰ মাজত

Lord John Russell in Parliament.—From the Illustrated London News.

এটা ইলেকট্ৰিক টেলিগ্ৰাফ পাতি, এতিয়া
তিলেকতে ই চাইব পৰা সি চাইলৈ বাজা
দি থাকে। তাৰ গুনা মাটিৰ তলত বাখিবৰ
নিমিত্তে বালি মিহলোৱা খুনা এটাৰে নলি
মাজি তাৰ ভিতৰত সেই গুনা ডাল দিলে।

সেই গুনাত বিদুলি পাঠিয়াই বাজা অনা নিয়া
কৰে। ৩ এপ্ৰিল তাৰিখত বাজা দিবলৈ ধৰি-
লে। এবচৰৰ মুৰলৈকে সেই ইলেকট্ৰিক
টেলিগ্ৰাফ নিকপদুৱে থাকিলে ওপৰ হিন্দু
স্থানলৈকে দিখল গুনা পাতিম বুলি গবৰ্ন-
মন্তে খিব কৰিচে।

কৰমানি জাহাজ ৪৫০ মানুহে মৈতে
কলিকতা নগৰ এৰি হুগলি মুখ পালত জা-
হাজত জুই লাগি পুৰিলে। মানুহ পানিত
ভাপ মাৰি পৰি পৰি ২৫০ মৰিল। লক্ষ
অৰ্থাত জাহাজৰ বনুআই আপুনি জুই লগা-
লে, ইয়াৰ প্ৰমাণ লোকে বুজিচে। সিহঁতে
মাহ চাৰেকৰ দৰমহা আগেয়ে পালে। এই
জাহাজ পোৰাৰ বাজা সূনি গবৰ্নমন্তে তাৰ
হেৰোআ মানুহ বিচাৰিবলৈ জমুনা ভাপ
জাহাজ পঠাই দিলত, সিহঁতে গৈ চায়ে
চায়ে গৰাত বগাই ফুৰি থকা দহোটা মানুহ
পালে।

আৰাধুন নামে একম আমেৰি লোক বহু
ধৰ্ম্ম আৰোহাত ধাৰক গৰাকিৰ কাৰনে কলি-
কতাত থাকি নোআৰি ফাফিৰ তলৰ চন্দ্ৰ-
নগৰলৈ পলাই গল। আন বজাৰ নগৰত
দিনদায়কে তাক খেদি ধৰিব নে পাই;
তথাপি সোলি আৰু থৰতন নামে দুজন
চাহাৰে গুপতে গৈ তাক ধৰি বলতকাৰ কৰি
কলিকতালৈ নিলে। সেই অপৰাধৰ নিমিত্তে
কমানিৰ বিচাৰ কৰ্ত্তাই সেই দুজনক ধৰি
সোধ কৰি জগৰিয়া জানি, গৰ্ত্তনক ৮ মাহ
ফাটক, সৌলিক চাৰি মাহ ফাটক আৰু
এহেজাৰ টকা জৰিমনা দণ্ড দিলে।

১৮৪৭ মঁকৰ জুন মাহৰ পৰা এবচৰৰ
ভিতৰত আমেৰিকাৰ জাহাজ ৫৮৫ খন ভাগি
নকৈ হৈচে। তাৰ লগত ৪৭৭ মানুহ মৰি।
সেই আটাই জাহাজৰ দাম প্ৰাই ৪০,০০,-
০০০ কপ টকা; নকৈ হোআ জাহাজৰ
বোজাইৰ দাম ৫০,০০,০০০ টকা।

লুইচিয়ানা প্ৰদেশত তিনি জন মানুহে
খঁৰিয়াল মাৰিবলৈ গৈ একে দিনাই ৫৩ টা

খঁৰিয়াল হিলৈৰে গুলিয়াই মাৰিলে। সেই
দেশত খঁৰিয়ালৰ ভেল বেচি বহু ধন পাই।

আমেৰিকাৰ ইন্দিয়ানা প্ৰদেশৰ কাৰিজন
গাঁৱত মাটিৰ তলত পোদৰ নিচিনা এটা বৰ
গাঁত পাইচে। তাৰ ভিতৰত অনেক ডালৰ
খোঁটালি আছে; ভিতৰলৈ ৫ ডালৰ বাট
গৈচে, তেও অস্ত্ৰ নে পালে।

কালিফৰ্ণিয়া দেশৰ পৰা বগা ডালুৰ
পোআলি দুটা লণ্ডনলৈ নি বনৰিয়া কুহুৰ
গৰালত ধলে; পাচে তাৰে এটা কনা ১৫
গলত ডক্তৰবিলাকে কলৌৰফৰ্ম দ্ৰৱ গুআই
মুৰ্চিতি কৰি চকুৰ জাল কাটি ভাল কৰিলে।

ওআইজ নামে আমেৰিকাৰ একজন গিয়াতি
মানুহে বলুনেৰে ইংলণ্ডলৈ মহা লাগত
পাৰ হৈ জাৰ পাৰিষ বুলি আমেৰিকান
বাজ মেলত একুৰি বা ডেৰ কুৰি হেজাৰ
কপ পাৰৰ আশাবে পূৰ্বৰ ৮ বছৰৰে পৰা
নিবেদন কৰিছিল; পাচে সিবিলাকৰ পৰা
উপকাৰ নে পাই আপোনাৰ ধনেৰেই জাৰ-
লৈ উপাই কৰিচে। সেই মানুহে বুলিচে,
ওপৰ চাইত বাবু এখাৰা সদাই পূৰ ফাললৈ
গৈ গৈ আছে। তাৰ বেগ এক ছটাতে
একুৰিৰ পৰা তিনি কুৰি মাইল পৰ্যন্ত জাৰ
পাৰে; ৩০ বা ৪০ দিনতে প্ৰিথিবি গো-
টেই খন ঘূৰিব পাৰে, ইয়াৰ প্ৰমাণ পাইচে
বুলি কৈচে।

জোআ বছৰত আমেৰিকা দেশৰ পিয়ল
কৰাত ২,৩০,০০,০০০ মানুহতকৈ অধিক
পালে। সিবিলাকৰ মাজত ৩০,০০,০০০০
আফ্ৰিকা কলা মানুহ বন্দি হৈচে।

আমেৰিকা দেশৰ নুঅৰ্লিঞ্চ নগৰৰ এক
ভাপ জাহাজত মানুহে এটা খঁৰিয়াল তুলি
গঁৱালত ডবাই অন্য নগৰলৈ নিবলৈ উপাই
কৰিলে, কিন্তু একেবিমান গলত খঁৰিয়ালে
অকস্মিতে খৰ মৰাই সেই বৰ সৰুত গঁৱাল
একে বেজিএ ডালি পেলাই জাহাজৰ এক
দাঁতিলৈ বগাই গৈ অলপমান চাই চিতি
পানিত পৰি গল। তাৰ দিনলে ১৭ হাত
আছিল।

কলিকতা জাদি বঙ্গাল দেশত চলোজা বঙ্গ-
লি ভাষার সমাচার পত্রিকাৰ নাম ।

Periodical Publications in Bengali.

দিনে পতি চাপা করা পত্র ।

নাম	ঠাই	বসবকস মর
১। প্রভাকর	নিমলা	১২৭
২। পুনঃপ্রদই	আম্বাতলা	১২৭

সপ্তাহত তিনি বেলি চাপা ।

১। ডাক্তর	সোভা বাজার	১২৭
২। বঙ্গদাগর	চোরিবাগান	৬৭

সপ্তাহত দুইবার চাপা ।

১। চন্দ্রিকা	আবপুলি	১২৭
২। বঙ্গবাক	সোভা বাজার	৬৭
৩। সঙ্গরকুন	নিমলা	৩৭
৪। গানপুদানি	বর্ধমান	৩৭

সপ্তাহত এবলি চাপা ।

১। সাধুবক্তন	নিমলা	৩৭
২। সুখানুসু	কলিকতা	
৩। গবর্নমন্ট গেজেট	শ্রিবামপুর	১২৭
৪। মতা প্রদিশ	শ্রিবামপুর	৬৭
৫। মতবাদ বর্ধমান	বর্ধমান	৬৭
৬। চন্দ্রদই	বর্ধমান	৬৭
৭। বার্তাবহ	বঙ্গপুর	৬৭

সাহত দুবেলি চাপা ।

১। নিত্যধর্মাবলিকা	পাতবিয়া ঘাট	৩৭

সাহে সাহে চাপা ।

১। তত্ত্ববেশিনি পত্রিকা	জোবাসার	১২৭
২। কৌতুকবিন	সোভা বাজার	১২৭
৩। উপদেশক	চকুলর বোদ	১১
৪। মতানব	মিল্লীপুর	১২৭
৫। সর্বসুচকারি	বৌ বাজার	৩৭

লবার নিমিত্তে সাংখ্য দিয়া ।

Number.

- ১। সাংখ্য দিও বুল,
গাতে আছে কুঁদ ।
- ২। আমার ঘরতে বুঝি বাই এটি আছে,
নিচৌ টকলিয়াই ।
ইয়ার অর্থ কি?
- ৩। পেটে আছে, পেটু নাই,
সুখ আছে, জিবা নাই ।
ইয়ার অর্থ কি?
- ৪। আমার ঘরতে বুঝি বাই এটি আছে,
জাওতে এগোর, আহোতে এগোর ।
- ৫। আমার ঘরতে বুঝি বাই এটি আছে,
ভাইয় এছোআর চকু ।
- ৬। আমার ঘরতে বুঝি বাই এটি আছে,
নিচৌ টোটোবাই ।
- ৭। অনেকতে দেখা,
লুটি তল জাই কটপ ।
- ৮। কচু পাতর উপলি,
পানি পালে মুকলি ।
- ৯। এক ধরিবলৈ নাই চেক,
- ১০। বাললি কাই, কনিচৌ পারিচে,
পানিত তল নে জাই ।
- ১১। এই খিনিতে সাহিলোঁ টিপা,
গহগাঁও পরলৈগৈ লিপা ।
- ১২। জত মি মিচিলে, বোআও নাই,
তাত নাই থাকৌ, নবা পাই ।

এইবিলাকর অর্থ ।

- ১, খুঁতরি । ২, গারনি সঁতা । ৩, কলহ ।
- ৪, দুআর তলি । ৫, চালনি । ৬, পোআ খোআ । ৭, তাঁত খন । ৮, জালি । ৯, হাঁহ কনি । ১০, তেল টোপা । ১১, কুই-কঁপ । ১২, খুর ।

বঙ্গবন্দ খনি উলিওয়া কপ।

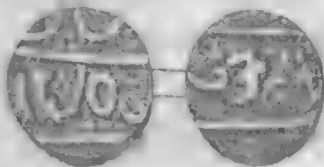
and Count dug up at Rangpur.

এই কপৰ দাঁতিত কেতবিলক আখৰ এই
গল, সেই কাৰনে ভাৰত পৰিচ নোকাৰে;
আকাৰেৰে এই দৰা পৰিচ পাবে: আক-
ৰাৰ আলা ছেল দেৱালে, অৰ্থাত পৰম
ইশ্বৰৰ নিষ্ঠিত দিগ্ভিত। আক নি কালে,

Ahmedabad Rupee, supposed to have been struck in the 431
year of the Emperor Akbar, A. D. 1598.

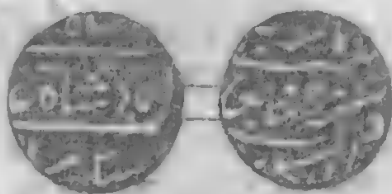
মুহৰ বা মৰুৰ গুজৰাট ৪৩ আহমদাবাদ,
অৰ্থাত গুজৰাট দেশৰ আহমদাবাদ নগৰত
আকবাৰ বাদশাহৰ ভোগৰ ৪৩ বছৰত মোহৰ
মৰা কপ।

Silver Coin with unknown Characters.

এই কপৰ আখৰ পৰিচ পৰা পণ্ডিত নে
পালে।

এই আকট কপৰো কোনো আখৰ নাই
কিয়া হৈছে। এই দৰা পৰিচ; চিকা মুৰাৰক
বাদশাহ গাজি মহম্মদ শাহ, অৰ্থাত মহা

Arak Rupee - Recent.

ৰজা মহম্মদ শাহ, ১৬৩৪ সূৰম্বল কপ চিকা।
আক নি কালে, জৰে আকট সৰে ও কলুচ
মইমন্ত মানুচ বা মানুচ, অৰ্থাত সুভাগ্য
ভোগ কৰাৰ ও বছৰত আকট নগৰত মোহৰ
মৰা কপ।

Supposed Coin of Chandra Gopin, an Assam Character.

এই কপ টকাৰ আৰম্ভি আখৰ ভাৰত
পৰিচ পৰা নাই: খিৰাচ উদৈৰ নাম দি
মচলমান বৰা ১৪৬১ ইং সঁকৰ পৰা ১৪৬১
সঁকলৈকে মানৱ। ধেমত বাক ভোগ কৰিলে
তাৰ কপ হোআ জেন বুজি।

জুন, অৰ্থাত আখৰৰ পঞ্জিকা।

Almanac for June, 1851.

বৃ	কু	ম	চি	নি	জ	ক	ম	চি	নি
১	১৯	১	২	১৩১১	১৬	০	২	১৮	১৩১১
২	২০	২	৩	১৩১২	১৭	০	৩	১৯	১৩১২
৩	২১	৩	৪	১৩১৩	১৮	০	৪	২০	১৩১৩
৪	২২	৪	৫	১৩১৪	১৯	০	৫	২১	১৩১৪
৫	২৩	৫	৬	১৩১৫	২০	১	৬	২২	১৩১৫
৬	২৪	৬	৭	১৩১৬	২১	১	৭	২৩	১৩১৬
৭	২৫	৭	৮	১৩১৭	২২	১	৮	২৪	১৩১৭
৮	২৬	৮	৯	১৩১৮	২৩	১	৯	২৫	১৩১৮
৯	২৭	৯	১০	১৩১৯	২৪	১	১০	২৬	১৩১৯
১০	২৮	১০	১১	১৩২০	২৫	২	১১	২৭	১৩২০
১১	২৯	১১	১২	১৩২১	২৬	২	১২	২৮	১৩২১
১২	৩০	১২	১৩	১৩২২	২৭	২	১৩	২৯	১৩২২
১৩	৩১	১৩	১৪	১৩২৩	২৮	২	১৪	৩০	১৩২৩
১৪	১	১৪	১৫	১৩২৪	২৯	২	১৫	৩১	১৩২৪
১৫	২	১৫	১৬	১৩২৫	৩০	৩	১৬		১৩২৫

পুনিয়া ১৪ দিনৰ ১:২ পূজা। আশাবান্যা ২২
দিনৰ ২:৪০ পূজা।

THE ORIENTAL,

A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mis-
sion Press, by O. T. CUTTER, for the Amer-
ican Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee
per annum, in advance, or one and a half at the
end of the year.

অৰণ্যমোদৰ

৬ বছৰ।

মোং শিৱসাগৰ, জুন, ১৮৫১।

নম্বৰ ৬।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, JUNE, 1851.

NO. 6.

চুৰিয়া আৰু যিহুদা দেশৰ বিৱৰণ।

Syria and Palestine.

চুৰিয়া আৰু যিহুদা দেশ অনেক বছৰৰ পৰা তুৰকৰ তল হৈছিল, কিন্তু এতিয়া মিচৰ দেশৰ বাদশ্য্য তাৰ গৰাকি হ'ল। সেই দেশত অনেক অনেক ভাৰ্য কৰা হৈ গ'ল। আগৰ কালত তাৰ নগৰ চোব, চিমন, দামেচক, আন্তিৰখিয়া, এইবিলাক অতি পুৰাতন হোজা নগৰ আছিল। তাৰ দখিন পশ্চিম চুকে যিহুদা দেশত ইস্ৰায়েল লোকে আগৰ দেও পূজকবিলাকক খেদাই তাতে নিবাস কৰিলে। সেই যিহুদা দেশত খ্ৰীষ্ট অৱতাৰ হৈছিল, আৰু তাতে যিকচালম নামে পুৰান গহ্বৰ নগৰ আছিল। যিহুদাবিলাকে খ্ৰীষ্টক মৰাৰ কাৰণে ইস্ৰায়েল লাও পাই, লোকৰ তল আৰু খেদোআ হৈ গোটেই এখন প্ৰতিবিম্ব বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ গোট গোট হ'ল, আৰু সিহঁতৰ দেশ মচলমানে খোজা হৈছে।

চুৰিয়া দেশৰ দি-
ঘে ৪৪০ মাইল,
বহলে ১৫০ মাইল;
বৰ্গমাইল ৫০,০০০।
প্ৰকাৰ লক্ষ্য ২০,
০০,০০০। পৰ্বতো
দুই তিনিবাৰি আ-
চে শিৱানো নগৰ-

যিকচালম নগৰৰ দৃশ্য।

উত কেত খনি আৰুৰ জাতি লোক থাকে। সিহঁত প্ৰায়ে মচলমান হৈছে; মাৰিনি নামে এজাত খ্ৰীষ্টিয়ানো আছে। ভয়ামত থকা মানুহ আৰু, তুৰক আৰু গ্ৰিক; অধিক ভাগে আৰবি কথা কয়।

চুৰিয়া দেশৰ মাটিবোৰ ভাল, নাকজা; জতে পানি আছে, তাতে বহু মন্য হই। ধান, ঘেঁহু, গোম ধান, কপাহ, কুহিয়াৰ, ধূপাত, নিল আদি উতপন্ন হই; লতা পনিয়ালৰ খেতি চিকন, আৰু বহু বন ওলাই।

চুৰিয়া দেশৰ দামেচক নগৰেই পুৰান; তাৰ নিবাসি ১,৪০,০০০; তাত অনেক বেহা বেপাৰ কৰে; জাগৈএ বৰ সকল ভৰোতাল লাজে; এতিয়া যুগা আৰু কপাহি কাপৰ সুন্দৰকৈ বই। তাৰ ঘৰবিলাক ইটাৰ পকি, ভাৰ্য আৰু উতম; কিন্তু আনিবোৰ চেক।

সেই নগৰ অতি পু-
ৰনি, আব্রাহামৰ দি-
নৰে পৰা আছে।
তাৰ ৪০ মাইলৰ
উত্তৰ পোনে জা-
গৰ কালতে বেলেৰক
অপাত সুন্দৰ নগৰ
আছিল। সিও বৰ
নগৰ; এতিয়া ভগা
চিগা মিল মাথোন
থাকে, কেইবিলাক

মটৰ বৰ সিলৰ খুঁটা ৪০ হাত দিমল, দেখিলে তাক মানুহৰ কৰম জেন নু বুকে।

তাক দামেচকৰ পুৰ কালে ১৭০ মাইলৰ আঁতৰত পাল্‌মিৰা বা তাদমোৰ নামে চিলো-মোন বজাই লকা মহা নগৰ আছিল; এতিয়া ভাগি নিজান হল। তাৰো বৰ বৰ ডাক্তৰ সিল পৰি আছে।

আলোপো নামে চুৰিয়াৰ এখন সুন্দৰ নগৰ আছিল, কিন্তু ১৮২২ সঁকত বৰ ভূঁইকপৰ দোআৰাই ঘৰ পৰি পৰি গোটেই এখন নগৰ নষ্ট হল। সেই ভূঁইকপে ২০,০০০ মানুহক মাৰিলে, পাচে ঘৰ আৰু খোআ বস্তু নাই কিয়ত অৱশেষ থাকে। এইমান মৰিল।

সেই দেশত দিমল কন্যা এবিধ চাগ আছে, তাৰ কান এহাত মান দিমল, ভিক্তি ওলমি পৰি থাকে, মাটি লাগিলে কোনো লোক চুটিক অলপ কাটি দিও তাৰ নকচা এই।

The common long eared goat.

চুৰিয়া দেশৰ ভিতৰত যিহুদা প্ৰদেশ আছে। তাৰ আদি বাসি অতি দুৰ্গত হোআৰ কাৰনে ইহুদে আপোনাৰ লোক আত্মহত্যৰ বজহৰিলাক নেই দেশ দি আদিবাসিক বন কৰি খেদাবল দিলে। এতিয়া সেই দেশৰ কিনান নাম আছিল, এতিয়া তাক পালিষ্টান বোলে। যিহোচুয়াৰ দোআৰাই ইগুএলৰ বাবে ইয়দৰ মাজত সেই দেশ বাদে ভোখৰ-কৈ বৈটি দিলে।

পালিষ্টান দেশ খলা হমা, পৰ্বত ভৈল। মেৰে জন্তু আৰু মানুহেৰে পুৰ হৈ অতি সুন্দৰ আছিল। পৰ্বতবিলাকৰ মাজত লিৰা-মোন নামেৰে জি মাৰি, সি ডাক্তৰ; তাত এবজ নামে এবিধ সুকাটি সৰুত গচ আছে। তাত বাজে মোচাই জি পৰ্বতৰ পৰা কিনান দেশ দেখিলে, সেই পিচুগা পৰ্বত, আৰু তা-বোৰ, কামেল, হৰ্মোন, গিলিয়াদ, বাসান এই সকলোবোৰ পৰ্বত আছে।

সেই দেশত য়ৰ্দান প্ৰধান নদি উত্তৰ ফালৰ হৰ্মোন পৰ্বতৰ পৰা আহি, তিবেরিয়া নদোবৰত পৰি, তাৰ পৰা দখিনলৈ গৈ মৰা নাগৰত পৰি তাতে জই গৈছে। আগৰ কালত সেই ঠাইত চিদোম আয়োৰা আদি পাঁচখন ডাক্তৰ নগৰ আছিল; কিন্তু তাত থকা মানুহ বেয়া আৰু অতি দুৰ্গত হোআত ইহুদে জুয়েৰে সেই নগৰ পুৰি পোলালে, আৰু তাৰ মাটি তল গৈ পানিএৰে আশ্ৰয়িত হল। সেই পানি বৰ লোমা আৰু ভিত্তাও, তাত মাচ আদি কোনো জন্তু নথাকে; ওপৰে কেতিয়াবা কাঁহবোৰ চৰে পানি গধুৰ; তাত সঁতৰিবলৈ মুকুত, মানুহ বহকৈ ওপজে। তিবেরিয়া নাগৰ পৰা মৰা নাগৰলৈ পোন বাট দি গলে ৬০ মাইলৰ বাট হই; নৈএ দি গলে, ২০০ মাইল, য়ৰ্দানৰ ইমান বৈকা পাক হৈছে। তিবেরিয়া নাগৰতকৈ মৰা নাগৰ ৭৭৭ হাত চাপৰ। তাক বৰ দ; উত্তৰ ভাগত ৭৪ হাত দ, তাৰ তল মাটি প্ৰাই সমান হই কিন্তু দখিন ভাগে জৰে চিদোম আয়োৰা আছিল, তাৰ দ বাবে হাত মাথোন। সেই নদোবৰৰ ওচৰত গচ আদি একো নাই কেবল দনে দনে লোন মাথোন আছে।

কিকচালাম নগৰ পৰতিয়া ঠাইত পত হৈছে। তাত ইহুদৰ বৰ উত্তম মন্দিৰ চিলোমোন বজাই কৰিলে। সেই মন্দিৰৰ ভেটিত মচলমানে ওমৰৰ চৰ্চিদ লাগিছে, ওপৰৰ দুৰনিয়া দলৰ মনিৰ নিচিনা নকচা দেখা আই। প্ৰভু যিচু খ্ৰীষ্টক মৰাৰ ৫৭

বচৰ পাচত কমিয়া লোকে সেই নগৰ খন
মকৈ কৰিলে । তাৰ পৰা অনেক বাবে
অনেক অনেক বজাই সেই সোঁত জুখ
কৰি ১৭ । ১৮ বেলি নগৰ কাৰ্হি ললত
দেসতে মচলমানৰ হাতত পৰিল । সেই
নগৰ আৰু দেসৰ পৰা মচলমানক খেদাবলৈ
ইউৰপৰ বজাবিলাকে বিস্তৰ বন কৰিলে,
তেও লব নোআবিলে । এতিয়া তাত ১২,
২০ হেজাৰ মান মানুহ আছে ।

য়িকচালমৰ পৰা ৬ মাইলৰ দখিনে বৈত-
লেহেম নগৰ আছে, তাৰ ৩০০০ নিবাসি
মাথোন । বাচৰেতৰো সেইমান মানুহ ;
সেই নগৰ য়িকচালমৰ পৰা ৭৫ মাইলৰ
উত্তৰ । গাজা, যাকো, আকৰ, সেইবিলাক
নগৰ ভুগাজৰ সমুদ্রৰ তিবত আছে ।

য়িকচালমৰ দখিনে ২০ মাইলৰ জাঁতৰত
হিবোন নামে দাৰিদ বজাৰ প্ৰথম ৰাজ
নগৰ আছে; আৰবি ডকাইত কেতবিলাক
জাতে থাকে; নবহ মানুহ নাই । তাৰ
ওচৰত চিলোমোনে খন তিনটা পুখুৰি এতি-
য়াও আছে ।

কলি জুগত ভোগ কৰা বজাবিলাকৰ নাম ।

List of the early Kings of Hindustan.

হিন্দুস্থানৰ ভিতৰত জিবিলাক বজাই ভোগ কৰিলে,
বিবিলাকৰ নাম আৰু ভোগৰ সংখ্যা। জীজুত দুৰ্গা
প্ৰসাদ ৰজা দাবোগাই পুৰানৰ পৰা লিখি চাপিবৰ নি-
মিত্তে আয়াক দিছে ।

বজাবিলাকৰ নাম	বচৰ	মাহ	দিন
১ জুধিষ্ঠিৰ	৩৩	২	২০
২ পৰিখিত	৪০	১	২২
৩ জম্বিজই	৮২	৫	২৭
৪ অৰ্ষমেধ	৮০	৪	২৪
৫ উত্তম	৮১	৪	২৪
৬ মইজলিপ	৭২	৭	১৩
৭ চিত্ৰ সেন	৭৫	৫	৫
৮ দণ্ড পাল	৬১	২	১২
৯ উগ্ৰ সেন	৭২	৬	১৪
১০ ভূপতি	৫৪	৪	৪
১১ বজ্জিত	৫০	৪	৬

১২ বহুদ পাল	৫১	৩	৪
১৩ সুকমল	৪৬	০	৫
১৪ নৰহৰ দেৱ	৫২	২	২
১৫ সুজিত পুত্ৰ	৫৪	৫	৫
১৬ সুৰ সেন	৪৫	০	২
১৭ ভূসন	৫৪	৪	৮
১৮ নৰপতি	৪০	৭	৫
১৯ আলামি	৪০	৩	২
২০ তেবমন	৩৮	৫	২৮
২১ ভিষ্ণু	৩৭	১	২৫
২২ নৰহৰ দত্ত	৩৬	৪	২১
২৩ দণ্ডবান	৩৩	২	১১
২৪ স্বৰহংল	৩২	৩	১৫
২৫ কপ	৩০	৬	১৮
২৬ অম্ববৰন	২৯	২	১৩
২৭ দৈত্যপাল	২৮	০	২১
২৮ ভিম	২৬	৮	২
২৯ লখমল	২৪	২	১৬

মোট ১৪১২ ০ ২১

নন্দ বংশৰ বজা ।

১ নন্দ	৭৩	৫	১৫
২ দম্পাল	৫৮	৪	২
৩ লহ সেন	৫৮	৫	১৫
৪ বিৰ বাহু	৪৪	৭	১১
৫ ভিম সেন	৫২	২	১৩
৬ সুৰ পতি	৪৬	৬	১৪
৭ অৰ্জুন সেন	৩৯	৮	১৩
৮ জীপতি	৩৫	৪	১৫
৯ হৰদেৱ	৪৭	৩	২১
১০ পিথুমল	৩৬	৪	২১

মোট ৪২২ ১১ ২৭

গৌতম বজাৰ বংশ ।

১ গৌতম	২৯	৬	১১
২ বিৰবাহু	২৮	১	১৪
৩ নাৰায়ন	২৬	২	২৩
৪ হৰ্যাক সিংহ	২১	৮	১৭
৫ ধনপতি সিংহ	৩১	৫	১৪
৬ সত্যচন্দ	৩০	৭	১৭
৭ সুৰ সেন	২৫	৮	১

৮ চিত্র সেন	১১	৩	৭
৯ উচ কান	১৪	২	১৩
১০ কল মতি	১৫	৪	০
১১ বলবাহ	২৬	৫	৬
১২ কামপান	৩৮	১	৭
১৩ ভুবন সিংহ	১৫	৩	২
১৪ জিবন সিংহ	২১	২	২২
১৫ হরি কুল্য	৩৩	৩	১০
১৬ সুবগত	১১	২	০
১৭ আদভুত সিংহ	২০	০	২
মোট	৪০০	৩	০

ময়ূর বংশি বজা।

১ ময়ূর সেন	৪১	৬	৭
২ খিবহর সিংহ	৩৮	৬	১
৩ বলুন সিংহ	৪৫	১১	১১
৪ সুব সেন সিংহ	৩৪	৪	৭
৫ মহাধ্বজ সিংহ	২৮	৫	১
৬ হৰিনাথ সিংহ	২২	৩	২১
৭ জিবন সিংহ	৩৮	৭	১০
৮ উদই সিংহ	৩৭	২	২
৯ ইন্দ্রজই	৪৪	১	০
১০ মালু	২২	১	০

মোট ৩৬০ ০ ০

সোমপাল বজাৰ বংশ।

১ সোমপাল	৪৪	১১	১৩
২ সোমপাল পাল	৩৩	৭	২১
৩ চন্দ্রপাল	২২	২	১৩
৪ সিদ্ধু পাল	৩১	১০	১১
৫ মহন পাল	৩২	৮	১৭
৬ নবলিং পাল	২৫	২	১৩
৭ সদর পাল	৩৮	৬	১৪
৮ বাম পাল	২৭	৫	১৪
৯ খরিদ পাল	৩৮	৭	১৪
১০ অমিত পাল	২২	২	১৫
১১ মল্ল পাল	৩১	৪	১৩
১২ ব্রিহত চন্দ্র পাল	১২	৪	১৬
১৩ মোহ পাল	১৮	১১	১১
১৪ ভিম পাল	২২	১০	১১
১৫ ধর্ম পাল	২৭	১	১৮

১৬ বিক্রম পাল	২৫	৬	২
১৭ কর্ম পাল	২৮	৩	১৮
মোট	৫০৬	৮	১

মকাদি মঁকৰ ১ মঁকে।

১ মকাদিতা	১৪	০	০
২ বিক্রমাদিতা	৫২	০	০
৩ ভোক্তদেব	৫২	০	০
৪ মল্লক চন্দ	৫	৪	২০
৫ বিক্রম চন্দ	৩২	৩	১২
৬ কমনি চন্দ	৫	৩	২২
৭ বামচন্দ	১৮	১১	২
৮ ইন্দ্রচন্দ	১২	২	২
৯ কৈল্যান চন্দ	১২	৮	৫
১০ ভিম চন্দ	১২	৭	১১
১১ নন্দ সেন	১৮	৬	২১
১২ গোবিন্দ চন্দ	১৬	১০	১১
১৩ মোহন মতি	১	৩	৭

মোট ২৬৩ ৮ ০

আরু পুখিত এই রূপে লিখিতে। কলে-
বাদৌ ভবেত্ বাজা ধর্মপুত্রো জুধিষ্ঠিঃ চতুর্দশ
সতং বর্ষং জুক্তং দাদস বতসবং। ১৪১২
নন্দ পঞ্চ সতং জেয়ং। ৫০০। গৌতম
চতুঃ সতং। ৪০০। ময়ূরশচকবেত্ বাজাং
সত্যাধিক সত ত্রয়ং। ৩৬০। সপ্তাধিক সতং
পঞ্চ। ৫০৭। সোম বাজা মকারয়েত্।

ইয়াকে গোটালে ৩১৭২ হই; তার পর
বাজ মঁকং ১৭৭৩; মুঠে হিন্দু মতে কলি
জুগের ৪২৫২ বছর গৈচে।

কিন্তু আন পণ্ডিত জোতিসিয়াই জুধিষ্ঠি-
বর পরা এইমান বছর নি লিখে; বেস্তনি
চাহাব নামে সাক্ষত পার্গত এজন বর পণ্ডি-
তে গননা কবার দবে জুধিষ্ঠি বজা হববে
পরা এতিয়া ২৪২৬ বছর মাখোন হৈছে।
আরু বাম চন্দ্রর পরা ২৮১২ বছর হৈছে।
আরু শ্রী ক্রিষ্ণর জনম পাত্রর দোআরাই গন-
না কবি তেঁওর জনম ইং মঁকর ৬০০
বছর ৭ আগষ্ট তারিখত হোআ বুজিলে।

খৃষ্টিয় কথাত তোমোলাকৰ মনে কি ধৰে?

Sermon II.—What think ye of Christ?

মাথি লিখা ২২ আখ্যা, ৪২ পৰ।

এতিয়া পুৰী অঠেৰে ন বচৰ হৈ গল, সেই দিনৰে পৰা এতিয়ালৈকে পুৰী যিটো খৃষ্টে কৰা সকলো দুখ ভোগৰ বিবৰন বহু মানুহৰ কানত দিনে ৰাতিএ কিৰ্তন কৰা গল; কিন্তু হাই হাই, কিমান তাকৰ মানুহ-এহে সেই কথাৰ বিসেস নাব বুজি পুৰী যি-চুত বিশ্বাস কৰি পৰিত্ৰাণ পাইচে।

জৈতিয়া পুৰীৰ সিন্যবিলাকে লান্ধত আদেস কৰাৰ দৌআৰাই তেঁওৰ কথা সকলো জাতি লোকৰ আগত কিৰ্তন কৰি সুনাই, তেতিয়া অনেকে বোলে, যিটো খৃষ্টেৰ ধৰম লবলৈ আমাৰ কি কাৰ্জ আছে? সেই ধৰমৰ দৌআ-ৰাই আমাৰ যদি কোনো উপকাৰো হই, তেও তাক গ্ৰাহ্য কৰিবলৈ আমাৰ কাৰ্জ নাই। আৰু আন আন লোকে বোলে, যিটো খৃষ্টে জি প্ৰাচিতি কৰিলে, তাৰে আমাৰ কি পৰিত্ৰাণ হব পাৰে? আপোন আপোন পাণৰ প্ৰাচিতি আমি আপুনি জানোঁ কহিব নোআবোঁ? এই বুলি সকলোএ একে বাবে অহঙ্কাৰ কৰি কই; কিন্তু তাৰ বিসেস কথা কি, তাক কোনোএ নে চাই। তাতে জি জনৰ কথা ওপৰে লিখা হৈছে, তেঁৱেই জি কথা নগ্ৰহণৰ অৰ্থে কলে, বোলে, জি দুআৰে আৰু বাটে দি সৰ্বনাসলৈ জাই, সেই দুআৰ বহল, বাটো চিকন, আৰু অনেকে সেই পো-নে সোমাই। কিন্তু জি দুআৰে আৰু বাটে দি পৰম আয়ুসলৈ জাই, সেই দুআৰ কেনে দুগুৰ্ম, বাটো কেনে চেক, আৰু তাক পোআ মানুহ তাকৰ। সেই সৰমেই এতিয়াৰ কালৰ মানুহত বৰূপেই খটি আছে। তথাপি জি-বিলাকৰ মনে ওপৰে লিখা জনৰ কথাত বিবেচনা কৰে, সেইবিলাকে ভিনটা প্ৰশ্নৰ প্ৰশ্নানেৰে এই কথাৰ অৰ্থ বুজিব পাৰে।

প্ৰথম প্ৰশ্ন। খৃষ্ট নো কোন!

দ্বিতীয় প্ৰশ্ন। তেঁওৰ কথাত আমাৰ মনে

ধৰিবলৈ তেঁও আমাৰ নিমিত্তে কি কৰম কৰিছিলে?

তৃতীয় প্ৰশ্ন। তেঁওৰ কথাত বিবেচনা কৰিলে, তাতে আমাৰ কি লাভ আছে?

প্ৰথমে খৃষ্ট নো কোন? খৃষ্টিৰ দিনৰে পৰা তেঁওৰ কথাত অনেকে বিবেচনা কৰি তেঁওকে জিৱনৰ বন্ধু বুলি জানিলে; কিন্তু তেঁওক অৱহেলা কৰা জিবিলাক, সেইবিলা-কে বিবেচনা কৰি কই, তেঁও বাহিৰ পুতক ন হই নে? তথাপি মৰ্ত্য লোকৰ দৰে তেজ মজহ নো হোআ নিৰাকৰ জনে তেঁওলৈ এই কথা কলে, তুমি মোৰ পুত্ৰ, আজি মই তোমাক জনমালোঁ; আৰু বাৰ কলে, হে ইয়ৰ, তোমাৰ সিংহাসন চিৰকাল সৰ্বদাই থাকে, তোমাৰ ৰাজ দণ্ডেই পৰমাৰ্থিক দণ্ড, তুমি পুৰ্য্যকে প্ৰতি কৰি, পাপক ঘিন কৰিচা; হে পুত্ৰ, তুমি আমিহে প্ৰিথিবিৰ মূল ধাপন কৰিলা; আকাশ মণ্ডলো তো-মাৰ হাতে কৰা হই; বুয়ো নষ্ট হব, কিন্তু তুমি নিত্য; সেই সকল কাণৰ নিচিনা পুৰনি হৈ জাব; আৰু বস্ত্ৰৰ দৰে তুমি নুৰিয়ালত সিবিলাকৰ ৰূপ গুচিব; কিন্তু তুমি সদাই একে ৰূপ, আৰু তোমাৰ বচৰৰ কেতিয়াও ধই নাই। আৰু বাৰ কৈছে, আ-মিতে বাক্য আছিল, আৰু সেই বাক্যেই আপুনি ইয়ৰ। তেঁৱেই সকলোকে সৃজিলে, আৰু আটাই সৃজা বস্ত্ৰৰ মাজত তেঁও ন সৃজা কোনো বস্ত নাই। জিৱন তেঁওতেহে; সেই জিৱনেই মানুহৰ পহৰ।

হে পৰী আৰু সুনী লোক সকল, তোমো-লাকে যদি বুজি চোআ, তেন্তে এই লান্ধি বচনৰ দৌআৰাই ওপৰে লিখা জন নো কোন হই, তাক ভাল মতে জানিব পাৰিবা। দেখা, লান্ধৰ মাজত এই সকল বচন মানুহৰ নিমিত্তে বিদিত হৈছে নে? আৰু নিৰ্বলি নিৰ্বুধি মানুহৰ মাজত কোনো লোকে এই প্ৰিথিবি জনৰ মূল ধাপন কৰিলে নে? নতুবা কোনো নগ্ৰহণিক বজাৰ সিংহাসন চিৰকাল থাকে নে? ন হই, এয়ে কোনো ৰূপে হব

নোআৰা; কিন্তু জি জন সৰ্বসক্তিমান, আৰু
অবিদ্যাসি পৰম ইশ্বৰ, তেঁওৰ বিসয়েহে এই
কথা সাক্ষ্যত লিখা হৈছে, ইয়াকে নব নামে
খিয়াতি হোআ সকলোএ নিচই কপে জানিব
পারে, ইয়াত একো সন্দেহ নাই। তেঁতে
জাক খিষ্ট বোলে, তেঁওৰ নিমিত্তে এই কপ
ৰচন সাক্ষ্যত লিখা হৈছে নে? আৰু তেঁৱেই
জে সত্য পৰম ইশ্বৰ হই, ইয়াক আমাৰ
মনে ধৰিব নে? হই, এই কথাৰ দোআৰাই
তেঁওক জগতৰ ইশ্বৰ বুলিবলৈ আমাৰ একো
সন্দেহৰ কাৰন নাই। তেঁও বৰপেই সৃজন
পালন সৎসাহৰ কৰ্ত্তাৰ অধিকাৰি; তেঁওৰ
বাহিৰে ইশ্বৰ আৰু পুত্ৰ স্বৰ্গত বা পৃথিৱিত
আন কোনো ঠাইতে নাই। বিসেসকৈ জি
জনে জগতক জান কৰে, এনে ইশ্বৰৰ অনাদি
আৰু অনন্ত পুত্ৰ তেঁও। এই কথাতো লিখা
আছে, তেঁও অদ্বিত্য ইশ্বৰৰ প্ৰতি মূৰ্তি, আৰু
সকলো সৃষ্টিৰ মাজত আদি পুত্ৰ। সিং-
হাসন বা ৰাজ সাসন, অধিপতি বা পৰাক্ৰম,
দ্বিত্য বা অদ্বিত্য হওক, স্বৰ্গতো পৃথিৱিতো
ধৰ্ম্ম সকলোকে তেঁৱে সৃজিলে; তেঁওৰ দো-
আৰাই আৰু তেঁওৰ নিমিত্তেই সকলোকে
সৃজন কৰা হৈছে। তেঁৱে সকলো বস্তু
আদি আৰু সকলোকে সৃষ্টি কৰ্ত্তা। সেই পুত্ৰ
ইশ্বৰৰ মহিমাৰ প্ৰভাপ আৰু সাধৰ মূৰ্তি
হৈ, আপোনাৰ সক্তিমন্ত্ৰ বাক্যেৰে সকলোকে
পালন কৰি আছে। এই সকল প্ৰমাণৰ দো-
আৰাই তেঁৱেই জে সত্য অবিদ্যাসি পৰম
ইশ্বৰ, ইয়াৰ এটা বৰূপ আৰু অলৰ প্ৰমাণ
কৰা হৈছে।

তেঁতে হে পৰী আৰু সূৰ্য্য লোক সকল,
ওপৰে জি জনৰ বিসয়ে নানা কপ সাক্ষ্যত
সিদ্ধ প্ৰমাণেৰে লিখা গল, সেই জন ইশ্বৰ ন
হই বুলি তোমোলাকে ভাবিব পাৰা নে?
আৰু যদি বৰূপত তেঁওকে ইশ্বৰ বুলি সাক্ষ্যত
আৰু বিবেচনাৰ প্ৰমাণৰ দোআৰায়ে জনা
জাই, তেঁতে এনে জনৰ কথাত আমি সক-
লোএ বিবেচনা কৰিবলৈ অতি আৱশ্যক ন
হই নে? যদি কোনোএ বোলে, আমি নো

খিষ্টৰ কথাত কি বিবেচনা কৰিম? তেঁতে
হে ভাই, তাক কঁও সূৰ্য্য; দেখা, জি জন
সৰ্বসক্তিমন্ত্ৰ পুত্ৰ, তেঁও হলে সকলো জগত
খনৰ অধিকাৰ, আৰু আমাৰো পুত্ৰ তাক
ইশ্বৰ হই; তেঁতে এনে জনক আমি ভই
কৰিব নে পাঁও নে? আৰু ভই কম্বনেৰে
তেঁওৰ সকলো আগ্য মানিব নে পাঁও নে?
জদি বোলা, আমি তেঁওক ভই কৰোঁ, তেনে
হলে ভই জে কৰিচা, তাৰ প্ৰমাণ কি? যদি
তুমি ইশ্বৰক ভই কৰিচা, তেঁতে তেঁওৰ আগ্য
মানিচা নে? আৰু যদি আগ্য মানিচা,
তেঁতে সকলো পাপ কৰ্ম্মৰ পৰা জাতৰ হৈ
ভালৈ ঘিন কৰিচা নে? আৰু তুমি পাপ
কৰ্ম্ম এৰিচা, তেঁতে তেঁওৰ বাক্যত তোমাৰ
আনন্দ হই নে? এই সকলো যদি তোমাৰ
নাই, তাতে নিচৰে জানিবা তুমি ইশ্বৰক ভই
কৰা নাই, কিন্তু আপোন মুখৰ অভিলাসতে
পূৰ কৰি এই জগতত কাল নিয়াইচা।

অনেকে বোলে, আমি ইশ্বৰৰ কথা কি
কপে ভাবিম? কিন্তু হে পৰী আৰু সূৰ্য্য
লোক, তোমোলাকে ইশ্বৰৰ কথা জে চিন্তিব
নোআৰা, ইয়াৰ হেতু কি? জি জনে মাত্ৰিৰ
গৰ্ভত স্থিতি হোআ দিনৰ পৰা আমাৰ সক-
লোকে অন বস্তু আদিৰে পালন কৰি আছে,
আৰু সকলো দুখ আপদৰ মাজত আপোন
অনুগ্ৰহেৰে বৰ্দ্ধা কৰি আছে, এনে জনৰ
দায়া আৰু অনুগ্ৰহক আমি চিন্তা কৰিব নে
পাঁও নে? আৰু সেই আটাইৰে নিমিত্তে
তেঁওৰ অনুগ্ৰহৰ উপকাৰ জানি, তেঁওৰ সেৱা
কৰিবলৈ আমাৰ কেনে উচিত কৰ্ম্ম হই?
কিন্তু হাই হাই, মৰ্ত্ত্য লোকৰ মাজত ইশ্বৰৰ
অনুগ্ৰহ আৰু দায়া বিচাৰ কৰা লোক অতি
টান, সকলো মানুহে কেৱলে জগতৰ চিন্তা
আৰু খনৰ লোভ ইয়াতহে মোহ গৈ আছে।
সৃজন, পালন, সৎসাহৰ কৰ্ত্তা পুত্ৰৰ আগ্য
মানি তেঁওৰ ইষ্ট কৰ্ম্ম কৰিবলৈ কাৰো ইচ্ছা
নাই।

সুতিৰ প্ৰমাণ। খিষ্টৰ কথাত আমাৰ

যনে ধৰিবাৰে তেঁও আমাৰ নিমিত্তে কি কৰম
কৰিছিলে?

তেন্তে নিবেদন কৰোঁ, সূনা কৰ্ম পাতি,
বুদ্ধন আৰু মুদু আদি আচে জন্ত জাতি;
জি কৰিলে যিচু খ্ৰিষ্টে জগত ভাৰন,
সূনা তাক বন্ধু, সূনা মধুৰ বচন।
প্ৰভুৰ চৰিত্ৰ সূনি মন ত্ৰিষ্ট হব,
বিশ্বাস কৰিলে তাতে নিচেয়ে ভৰিব।
অন্ত কালে নে থাকিব আৰু পাপ ভাৰ,
ইহবৰ পুত্ৰ নামে খ্যাতি হব তাৰ।
অতি-বিতোপন কথা ধৰ্ম অৱতাৰ,
জাহাৰ বিশ্বাসে তৰে জগত লক্ষ্যৰ।
আৰু বাৰ বিনয় পূৰ্বক কহোঁ সূনা,
খ্ৰিষ্টে আসুই লগে এৰাবা জাভনা।

প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে প্ৰিথিবিৰ অৱতাৰ ধৰি
জগত ভাৰনৰ নিমিত্তে জি কৰম কৰিলে,
তাৰ কথা কৈ কোনো অন্ত পেলোৱা পাৰে?
তথাপি তেঁওৰ বিৱৰন অলপিয়াকৈ কৈও;
এই কথাত জি কোনোএ মন দিএ, সেয়ে ইহ-
বৰ অনন্ত ক্ৰোধৰ পৰা বখ্যা পাব পাৰে;
কিয়নো জগতৰ লোকে পৰিত্ৰান পাবৰ নি-
মিত্তে জি কৰম আৰু জি পুণ্য কোনোএ
কেতিয়াও কৰিব নোআবিলে, আৰু কৰিব-
নৈকো কাৰো সাধ্য নাই, এনে মহা কৰম
সেই প্ৰভুএ জগতৰ পাপিক লোকলৈ সাধি-
লে। সেই কথাই এই; কেতিয়া আমাৰ
আদি পিতৃ যাজিএ ইহবৰ আগ্য তাজি
পাপিক হল, সেই কালতে ইহৰে প্ৰভু যিচু
খ্ৰিষ্টক মানুহৰ পাপ নাস কৰিবৰ নিমিত্তে
নিকোজন কৰি থলে। পাচে কেতিয়া তেঁওৰ
কাল সম্পূৰ্ণ হল, তেতিয়া ইহৰে পাপি সৰি-
লৰ মূৰ্ত্তিৰে আপোনাৰ পুত্ৰক জগতলৈ পা-
লিলে। তাতে তেঁও জগতত অৱতাৰ ধৰি
মানুহে জেনেকৈ পাপৰ পৰা নিস্তাৰ পাব,
এনে কৰম প্ৰকাশ কৰিলে; অৰ্থাত তেঁওৰ
জিৱনৰ সকলো কালতে অতি সুমে চায়ে
চায়ে সুৰি পৰিত্ৰানৰ কথা প্ৰকাশ কৰিলে;

আৰু কগিয়াবিলাকৰ ৰোগ গুচালে, অৰ্থাত
কনাক চকু, খোৰাক ভৰি, কলাক কান আৰু
ম্ৰিত্যুক জিৱ দান দিলে। কিন্তু হে পৰী
আৰু সূনা লোক, এই সকলো আচৰিত
কৰমতকৈ তেঁও সিদ্ধি খনৰ নিমিত্তে জি কৰম
কৰিছিল, সেই কৰমেই অতি অদ্ভুত। দেখা,
মাকে আপোন সন্তানৰ নিমিত্তে প্ৰান দিয়া
কত সুনিচা? আৰু বজাই দুৰাচাৰ প্ৰকাৰ
নিমিত্তে বা প্ৰান দিয়া সুনিচা কত? কিন্তু
হে মৰ্ত্তাৰ পাপি লোক সকল, তোমোলা-
কৰ নিমিত্তে জগতৰ ইহৰে প্ৰান দিলে, তো-
মোলাকৰ নিমিত্তই তেঁওৰ সবিলত অতি
জাভনা পাই বলি ৰূপে আপোন প্ৰানক
পেৰেজ কাঠৰ ওপৰত ভগন কৰিলে। আৰু
তোমোলাকৰ পাপৰ দণ্ড গুচিবৰ হেতুকে
তেঁও আপোন পৰিত্ৰ ভেজৰে তোমোলাকৰ
আৰু আমাৰো মহা প্ৰাচিত কৰিলে। যদি
বোলা হেনে, ইহৰে আমাৰ নিমিত্তে নো
প্ৰান ভগন কৰিবলৈ কি কাৰন আছিল?
তেন্তে কৈও সূনা, সিদ্ধি সুজনৰে পৰা আ-
মাৰ সকলো পুৰুষবিলাকে ইহবৰ আগ্য
তাজি তেঁওৰ আগত নিচেই অমুচি আৰু
কুকৰম কৰোঁতা হল; আৰু সিবিলাকৰ
সন্তান জি আমি, আমিও একে পাপ কৰম-
তে পতিত হৈ জিৱনৰ সকলো কালত পাপ
বিনে আন একো পুণ্য কৰম কৰিব পৰা নাই।
তেন্তে পাপি মানুহ জি আমি, আমি কো-
নো পুণ্য কৰম কৰি ইহবৰ দায়্য পাব পা-
ৰিম নে? জি মানুহৰ মনত এবেলি পাপে
প্ৰবেশ হল, তাৰ পৰা কোনো মতেও ভাল
কৰম ওলাব নোআবে। তথাপি মানুহে
পৰিত্ৰান পাবলৈ দান দখিনা, বলি হোম,
ৰূপ তপ, গঙ্গা স্নান, তিৰ্থ দৰ্শন আদি কৰি
নানা ৰূপ পুণ্য কৰম আৰ্জ, আৰু কোনোএ
ৰাম নাম লৈ গুৰু ভকত ভোজন কৰাই।
কিন্তু হে এই ৰূপ মুম কৰা লোক, তোমো-
লাকে এনে কৰম কৰাতে অগনন পাপৰ
পৰা উদ্ধাৰ পাবা নে? আৰু তোমোলাকৰ
ধন সোন দি ইহবৰ অনুগ্ৰহ কিনিব পাৰিম

বুলি ভাবিচা নে! প্ৰিথিবিৰ জিহবাব বহু
মুখ্য বস্তু আছে, সেই সকলোবোৰ ইহুৰ
হাতত নাই নে! আৰু জেতিয়া তেঁওৰ
প্ৰয়োজন হই, তেতিয়া তেঁও নবৰ সক্তি নাই
নে! তাত বাহিৰে ভোমোলাকৰ নৰিল পুন
কি আছে, তাৰো ইহুৰ অধিকাৰ ন হই নে!
আৰু জেতিয়া তেঁৱে নৰিলৰ পৰা জিৱ বাজ
কৰি নিব খোজে, তেতিয়া ভূমি বাধা কৰিব
পাৰা নে! ইয়াতে জানিবা, ইহুৰে মানুহৰ
হাতৰে কিবা সূক্ষ্মতা পাই, এনে ন হই;
কিন্তু আমাৰ সকলোতে উপকাৰ কৰোঁতা
কেৱল তেঁৱেইহে; তেঁওৰ দোআৰাই আমি
জিটোঁ, লবিটোঁ, আৰু জিৱনৰ নিশাসো
তেঁওতেহে লৈটোঁ। এই হেতুক আমি আ-
পোন পাপ অপৰাধৰ নিমিত্তে ধন সোন
আদি সৎসাৰিক বস্তু দি ইহুৰক তুষ্ট কৰিব
নোআৰোঁ, আৰু তাৰে সৈতে আমাৰ পাপৰ
লেনমুকো তেঁও খেঁমা ন কৰে। আৰু যদি
বোলা, ন হই, আমি গুৰু ভকতক দান দখিলা
কৰি ইহুৰৰ নাম লম, তাতে আমাৰ পাপৰ
খণ্ডন হব; কিন্তু হে ভাই, গমি নো চোআ
নে! দেখা, জগতত জি জি মানুহ জনম
পাইছে, সেই সকলোৰে মাজত পাপ ন কৰা
কোনোবা লোক আছে নে! আৰু বেয়া
গচত ভাল গুটি লাগিব পাৰে নে! যদি
আমাৰ আদি পিত্ৰি মাত্ৰি এবলি পাপত
পৰিল, তেতিয়া সিবিলাক পাপি হোআত
আমিও সিবিলাকৰ পুলি পোতা হোআত
পাপি ন হওঁ নে! অৱশ্যে হওঁ; কি-
নো জনেইকৈ বেয়া গচ ভাল হব নোআৰে,
জেনেইকৈ আমিও এবলি পাপ কৰাত পাচে
আৰু সুচি মন আমাৰ ভিতৰত থাকিব নো-
আৰে; আৰু জেতিয়ালৈ অসুচি পাপি মন
আমাৰ মাজত থাকে, তেতিয়ালৈকে আমি
কি কৰম কৰোঁ, সকলো কৰম অসুচি হব।
জেনেইকৈ অম্লিতত বিহ চািলে অম্লিত গুচি
বিহু হই, সেই কপে আমাৰ মনত পাপ
কপ বিহ দোমোআত কেৱল পাপি মন,
আৰু পাপি বডাও হল। তেন্তে যদি আ-

মাৰ পাপ গুচিবলৈ ভকতক ভোজন কৰোঁও,
নতুবা গুৰু ঘৰলৈ দিও, তাতে খণ্ডন হব পা-
ৰে নে! কোনো মতেও হব নোআৰে, কেৱল
মিচা স্তমহে কৰা হই; কিয়নো ভূমি ধোম
পাপি, সেই সকলো একে পাপতে পতিত ন
হই নে! ভূমি জেনেইকৈ লোভ, মোহ, কাম,
ক্ৰোধ, হিংসা, বঞ্চিত কৰা, সিবিলাকেও
ন কৰে নে! অৱশ্যে সিবিলাকেও কৰে।
তেনে হলে এক পাপিএ আন পাপিক কি
কপে উধাৰ কৰিবৰ সক্তি আছে! যদি
জগতৰ মাজত কোনো নিম্পাপি লোক থাকিলেও
সিবিলাকে আপোনাৰ নিমিত্তে পুণ্য
কৰম আৰ্জিব পাৰে, তোমাৰ নিমিত্তে কিবা
পুণ্য আৰ্জিব নে! লোকে ভোজন পান
কৰাতে তোমাৰ জিষ্টি পলাই নে! যদি
এই জগততে লোকে ভোজন কৰাত আমাৰ
জিষ্টি পলাবলৈ আতি অসাধ্য কৰম হই,
তেন্তে পাচৰ জগতত লোকৰ পুণ্যৰ দোআ-
ৰাই আমাৰ জিৱনৰ আহাৰ কি কপে হব
পাৰে!

কিন্তু কোনোএ যদি বোলে, কলি কালত
কেৱল নাম ধৰমতহে মাৰ, এই নিমিত্তে নাম
লৈ ভবিম, সিও স্তম বিকল। কিয়নো জে-
নেইকৈ কোনো বৰ ধৰ্ম্মআই লোকৰ ধাৰ
সুজিবলৈ এটা ফুটী কৰিও ন ধৰাত ধাৰ
গৰাকিব নাম ললে, তাৰ ধাৰ সুজা ন হই।
আৰু গৰাকিএও নতুলে নে পাই, সেই
কপে পাপি মানুহে ইহুৰৰ আগ্য নে মাৰি
তেঁওৰ নাম লোআত পাপ খেঁমা কৰোত
চাৰি, ইহুৰৰ মহা ক্ৰোধহে প্ৰজ্জলিত হই।
তেনে হলে কি কপে পাপি লোকৰ নিস্তাৰ
হব! সামান্য কপে জেনেইকৈ কোনো অপ-
বাধি আপোন অপৰাধৰ প্ৰতিফল নু ভুগাই
মানে বজাই এহিব নে পাই, তেনেইকৈ পাপি
লোকলো পৰম ইহুৰে উচিত দণ্ড নু ভুগালে
নিস্তাৰ পাৰ নোআৰে। কিন্তু হে বন্ধু সকল,
আমি আপোন পাপৰ দণ্ড নো জেনেইকৈ
ভুঞ্জিব পাৰিম? কিয়নো জগতত থাকোঁতে
মানুহৰ জেনে অসিমা পাপ, আৰু অসিমা

কপে ইহুদৰ সহন, তেনেকৈ দ্বি লোকক ইহুদে নবকৰ সান্ত্বি ভুগাই, সিও অসিম সান্ত্বি: সেই জাতনাৰ অন্ত আক ন হব, কোটি কোটি কল্প ওৰ পৰিলেও পাপি লোকৰ নবক সান্ত্বি ওৰ ন পৰে। তেহে হে মিউই পাপি বহু, আমি সকলোএ নবকৰ অখণ্ডনয় সান্ত্বি ভুগিবলৈ কি সক্তি আছে, কিয়নো সেয়ে অনন্ত কাললৈকে থাকিব। যদি নিচয়ে পাপি লোকৰ এনে অক্ল হন, তেনে হলে আমাৰ আক কি-হত পৰিত্ৰান আছে! আমাৰ পৰিত্ৰানৰ আসা নিচয়ে গুঢ়িল; তথাপি জি জনে সকলো জগত খনৰ অপৰাধৰ নিমিত্তে নবকৰ অভ্যন্ত দণ্ড ভুগিব পাবে, এনে একম আমাৰ আসুই হবলৈ অতি পুয়োজন আছে। কিন্তু এনে জন নিৰ্বলি মানুহৰ মাজত কোন হব পাবে! কোনে আমাৰ পুতি জনৰ পাপৰ নিমিত্তে নবকৰ অসহনয় দণ্ড ভুগিব! স্বৰগত বা পৃথিবীত আন কোনো চাইতো এনে জন মহা আসুই নাই।

এই হেতুকে ওপৰে জি জনৰ কিসয়ে বিবেচনা কৰা হৈছে, সেই পুৰুষ যিচু খ্ৰিষ্টে অনাথ পাপি লোকৰ গতি দেখি, আপোন জোৰ্তিমই ধান এৰি, এই তলৰ পাপমই জগতলৈ আহিল, আক জগতৰ পৰিত্ৰানৰ হেতুকে কন্যাৰ গৰ্ভত জনম ধৰি, ওপৰে কোআৰ মতে পৃথিবীৰ ওপৰত অনেক বচৰ থাকি ইহুদৰ পৰিত্ৰান সকলোৰে আগত প্ৰকাশ কৰি সুনালে। পাচে তেঁও দ্বি কৰম কৰিবৰ নিমিত্তে জগতত পাপি মনুষ্যৰ আক্ৰিতি লৈছিল, সেই কৰম সিধি কৰাৰ কাল সমূহ হ'লত তেঁও আপোন সবিলক পাপি লোকৰ হাতত সমপৰি কৰি দিলে, আক দুই লোকে তেঁওৰ উপকাৰ নে জানি, পোৰে কাঠৰ ওপৰত তেঁওৰ প্ৰান বধ কৰিলে। তাতে তেঁওৰ দ্বি জাতনা হ'ল, তাক কোনে চিন্তা কৰিব পাৰে! তেঁওৰ হাতত আক ভৰিতো গজালেবে বিদ্ধা হৈছিল। আক জেতিয়া পুৰুষ জগতৰ পাপৰ দণ্ড

ভুগিছিল, তেতিয়া তেঁওৰ ঘাম তেজৰ বৰ বৰ টোপাৰ দৰে মাটিলৈ পৰিল। মানুহৰ পাপ খণ্ডাবলৈ তেঁও দ্বি জাতনা পালে, সেই জাতনা দেখি সুজে আপোন মুখ ঢাকিলে, পৃথিবীৰ এনো কপিবলৈ ধৰিছিল, আক সিনবোৰো কাটল। আক জগত সুজন হোআৰ পৰা জি জাতনা কোনো মৰ্ত্য লোকৰ মাজত পোতা নাই, আক কোনোএ ডাৰিও নোআৰে, এনে জাতনা তেঁও আমাৰ আটাইৰে পাপ খণ্ডনৰ হেতু পালে। সেই দুখৰ কালত তেঁও অতি জাতনা পাই বিস্ময় হৈ কলে, হে ইহুদ, হে ইহুদ, মোক কিয় এৰিলা! এই কপে পুৰুষ জগতৰ পাপত দুখ পাই আপোন সবিল তগন কৰি, সেই মনৰ দোআৰাই ইহুদলৈ পাপি লোকৰ মহা প্ৰাচিত কৰিলে। তাৰ পাচে তেঁওক মৈদামত খোআ হ'ল, তাতে তিন দিন থাকি পুনৰাই আপুনি জিয়াই থাকোঁতে জেনেকৈ কৈছিল, সেই দৰে মনক আক সকলো পাপৰ পৰাক্ৰমক জিনি জিয়াই উঠিল। তাতে মনুষ্যৰ জি অখণ্ডনয় পাপ, তাৰ সান্ত্বি ভুগি পাপি লোকলৈ পৰিত্ৰান প্ৰকাশ কৰি তেঁওৰ সিনাবিদ্ধাকক এই আদেশ দি কলে, তোমোলাকে জগতৰ সকলো প্ৰাণিৰ আগত মই জি আপোন প্ৰান তগন কৰি পাপৰ মহা প্ৰাচিত কৰিলোঁ, ইয়াৰ সূত বাক্য কিৰ্তন কৰি দিয়া; তাতে জিবিলাকে মোৰ প্ৰাচিতত বিশ্বাস কৰে, সি পৰিত্ৰান পাব; কিন্তু জিবিলাকে বিশ্বাস ন কৰে, সি দণ্ডৰ পাত্ৰ হ'ব। এই বাক্য জনাই তেঁও আপোন পৰিত্ৰা ধানলৈ সিনাবিলাকে দেখি থাকোঁতেই উঠি গল। তাতে এতিয়া আক অনন্ত কাললৈকে নবদাই জিয়াই থাকিব। পাচে জেতিয়া পৃথিবীৰ অন্তকাল হ'ব, তেতিয়া আকও তেঁও আপোনাৰ অকৃত গুন অকৃত, আক হেজাৰ গুন হেজাৰ দুতবিলাকক জগতলৈ পাপি লোকৰ লোধ কৰিবৰ নিমিত্তে মেঘত উঠি আহিব; তাতে তেঁওৰ প্ৰতাপৰ দোআৰাই স্বৰগ পৃথিবী নষ্ট হ'ব, আক আ-

দিব পৰা অস্তলৈকে জি জি মানুহ মৰি আছে, সেই সকলো খ্ৰীষ্টা লোক মৰনৰ পৰা উঠিব। তেতিয়া তেঁৱে সকলোৰে মনৰ আৰু কৰমৰ সোধ কৰি পুতি জনৰ কৰমৰ কল দিব।

ত্ৰিতীয় প্ৰশ্ন। তেঁওৰ কথাত যদি আমি বিবেচনা কৰোঁ, তাত আমাৰ কি লাভ হ'ব?

হে বহু লোক, ওপৰে জি জনৰ কথা লিখা হ'ল, সেই জনৰ কথাত বিবেচনা কৰিবলৈ আমাৰ একো প্ৰয়োজন নাই নে? দেখা, তেঁও সকলোৰে ইয়ৰ হৈও তেতিয়া আমাৰ পাপৰ নিমিত্তে আপোনাৰ প্ৰানক বৰি কপে উচৰণি তেঁওৰ পৰিত তেজৰে আমাৰ প্ৰাৰ্থিত কৰিলে, তেজ্ঞে এনে প্ৰিয় জনৰ কথাত, আৰু তেঁওৰ অনুগ্ৰহত আমি বিবেচনা কৰিবলৈ আমাৰ অতি উচিত কৰম ন হ'ই নে? তেঁওৰ কথাত যদি আমাৰ প্ৰিতি ন হ'ই, তেজ্ঞে কাৰ কথাত নো আমি চিন্তা কৰিম? কোনে আপোনাৰ প্ৰান দি মানুহৰ প্ৰাৰ্থিত কৰিলে? জি জি ধৰ্ম আৰু পৰিত্ৰা-নৰ পৰা জগতৰ মাজত আছে, সেইবোৰৰ ভিতৰত এনে প্ৰেমৰ বানি কোনে কত সুনি-চা? গমি চোখা হে বহু, নানা মানুহৰ মাজত জি জিবিলাক অৱতাৰৰ কথা লিখা আছে, সেইবিলাকে পাপিৰ নিমিত্তে কি প্ৰাৰ্থিত কৰিলে? কিন্তু প্ৰভু যিচু আপোনাৰ প্ৰা-নেৰে জগতৰ প্ৰাৰ্থিত কৰিলে। আন অৱ-তাৰবিলাকে দুটুক নংহাৰ কৰিবলৈ জগতত অৱতাৰ হৈছিল; কিন্তু প্ৰভু যিচু খ্ৰীষ্টে দুটুক নিমিত্তে আপোনাৰ সৰিল ভগন কৰি, মহা পাপ ভাৰনাৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে। আন আন আনুইবিলাকে জগতৰ লোকৰ দৰে সুখ ভোগ বিচাৰিলে, কিন্তু প্ৰভু আপোনাৰ সুখলৈ কাৰীৰ ন কৰি পাপবিলা-কৰ হিত চিন্তা কৰিলে। চৰাইবোৰৰ বাঁহ আৰু নিয়ালৰ গাঁতো আছিল; কিন্তু প্ৰভু আপোনাৰ সুখ সুমাবলৈ কতো ঠাই নাছিল। আন আন অৱতাৰে বহু হৈ বাক সান কৰিলে, কিন্তু খ্ৰীষ্টে সামান্য মানুহৰ মাজত

অৱতাৰ হৈ নমু কপে জগতৰ পাপ ভুক্তি-লে। জিবিলাকে মানুহৰ দৰে দুৰাচাৰ কৰম আচৰি ইঞ্জিৰ ভোগ কৰিলে। কিন্তু প্ৰভু যিচুএ সকলো পাপ আৰু পাপিৰ পৰাও উদ্ধাৰ হৈ নিষ্পাপি হোআতো জগতৰ অপ-বাধৰ হেতুকে আপোনাৰ সৰিল ভা-না পালে; তেঁৱে কোনো পাপ কৰা নাই, তথাপি পাপিৰ ভাৰ নিমিত্তে আপোনাৰ সৰিল দিলে। মানুহে আপোনাৰ পাপ গুচিবলৈ জন্তুৰ তেজৰে প্ৰাৰ্থিত কৰে, কিন্তু তেঁৱে আপোনাৰ তেজ দি জগতক ভাৰ দিছে। দেৱতাৰিলাকে মানুহৰ পৰা পুজা বৰি খো-জে; কিন্তু খ্ৰীষ্টে পাপি লোকক এই কপে নিমন্ত্ৰণ কৰি কৈচে,

চাগ আদি নো খোজোঁ বৰি,
নো খোজোঁ একো সোৱ ধন,
কেৱল পাপৰ খেদ চিত্তেৰে
পুজিচোঁ মানুহৰ মন।
তোমাৰ বৰি হোম আদিতক
হৈচে উত্তম প্ৰাৰ্থিত মোৰ;
মোক চাই পাপি নিস্তাৰ পোআ,
কিয় পৰা নবক ধোৱ!

এই কপে তেঁও পাপি লোকক পুনৰাৰ্হ নিমন্ত্ৰণ কৰি কৈচে, হে সুম কৰা আৰু ভা-বত দুখ পোআ লোক সকল, মোৰ ওচৰলৈ আহা, মই তোমোলাকক জিৱনি দিম। মই নমু আৰু কোমল মন হৈচোঁ, এই হেতুকে তোমোলাকে আপোনাৰ ওপৰত মোৰ হুঁ-অলি লোআ, আৰু মোৰ মুখে লিখা পোআ-তাত তোমোলাকে মনত জিৱনি পাব। কিয়নো মোৰ হুঁ-অলি চিল, আৰু ভাৰো নমু। জিবিলাকে পৰিত্ৰাৰ পাবৰ নিমিত্তে মোৰ ওচৰলৈ আহে। মই তাক কোনো মতেও বাহিৰ ন কৰোঁ, আৰু কোনোএ মোৰ হা-তৰ পৰা কাৰ্হি নিৰ নোআৰে। আৰু জি-বিলাকে সৎসাৰৰ পাপ জই কৰে, সেই বিলাকক মই আপোনাৰ সিংহাসনত বহি বৈল দিম; তাত তাৰ ক্ৰন্দন বা লোক-বিয়াকুল বা মৰন কেতিয়াও ন হ'ব।

তেন্তে হে পাঠক গন, জি জনে ইমান দা-
হাৰে মানুহৰ পৰিজান সিধি কৰিচে, ইয়াত
বাহিৰে আৰু কোনো পৰিজান হ'ব পাৰে
নে! গমি চোআ, ইহুৰে জদি পাপিৰ জ্ঞানৰ
নিমিত্ত আপোনাৰ নবিল ভগন কৰি পৰি-
জ্ঞানৰ উপাই দিএ, তাতকৈ আৰু কি উত্তম
প্ৰাচিত আছে! কিন্তু হে ভাই, এনে অতি
দায়ালু প্ৰভুত বিদ্যাল ন কৰিলে, আৰু তেঁওৰ
প্ৰাচিতৰ দোআৰাই পাপৰ খেয়া ন হলে,
আমাৰ সকলোৰে পাপ গুচাবলৈ আন কোনো
উপাই নাই। তেঁওক জদি হেলা কৰি আ-
পোনাৰ আয়ুসৰ কাল নিওআ, তেন্তে নিচয়ে
ঘোৰ নৰকত পৰি আপোনাৰ জিৱ আত্মা
হেৰুয়াবা। এই হেতুকে বিনই কৰোঁ, প্ৰভু
যিচুৰ চৰনত আসুই লোআ, তাত তেঁওৰ
প্ৰাচিতৰ দোআৰাইহে অনন্ত পৰম আয়ুস
পাব পাৰিবা। দেখা, মানুহে জদি গোটেই
এন জগত পায়ো তাৰ আপোনাৰ প্ৰান হেৰু-
আই, তেন্তে তাত কি লাভ? কিন্তু জিবি-
লাকে প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টত আসুই নই, সি এনে
কোটি কোটি জগত পোঁজাতকৈও অতি লাভ
হই; কিয়নো অনন্ত নৰকৰ মাজৰ পৰা হাত
সাহি সি পৰম আয়ুসত লোমাৰ। ন.ল.ক.

অষ্ট্ৰেলিয়া দেশৰ হাঁহ খুঁটিয়াৰ নক্সা।

The Australian Ornithorynch.

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১১।

Uthung Raja—War with the Deagals.

পাচে কাগুনৰ দিনত বজা দেৱে চুলেং
চাৰিক বজাক পচালে, চাৰিও ভায়েক বুৰে-
তে একে চাই হল। চতুৰ দিনত বজালে
তিন দিন তিনি বাতি নাৰে তৰে সনাই
কোঁট বেৰি আছিলে; পানি আনিব নোআ-
ৰি ভাত খাবলৈ ন হল। চুলেং চাৰিক
বজাক বুৰেতে ধৈ, চুলেংকা তিপাম বজা,
চুলেং নামককিয়া বজা, চুলেং মক গো-
হাঁই, তিনিও ভায়েকে একুৰি দুখন নাৰৰ
মাৰ বাক্তি লুইতে ভটিয়াই গৈ জুপ ধৰিলে-
গৈ। বজালে কাঁৰ গুলি মাৰিব নোআৰি
হুকি গল; আমাৰ লোকে বজালৰ বৰ
নাও এখন, মানুহ বাৰেটা ৰাখিলে। পাচে
মুৰ্তাজা নামে বজাল এটা নাও এইফদৰে
উজাই আহিল, সনাত তিনি জনা কৌঅবক
কুখ ধৰিলেহি। পাচে চুলেং চাৰিক বজা,
বৰ পাজ গোহাঁই, অন্যো ডাকিয়া পচাই
নাও নমাই পানিএ দি তিনি জনা কৌঅবক
লগত তৰ দিব দিলেগৈ। পাচে সকলোও
এটাই হৈ দুইমুনি দিলাত গৈ বজালৰ কুখ
কৰি, পালে বৰ নাও এখন, বৰ হিলে এটা,
অন্যো বস্ত বিস্তৰ পালে। তাতে বজালৰ
চামনাথ নামে সবদাৰ এটা পৰিল; বজাল
পৰিল দু হেজাৰ পাঁচ ম। পাচে চুলেংকা
তিপমিয়া গোহাঁই দেৱে বৰ পাজ গোহাঁই
১, ষাওমুংচেনব ১, ষাওমুংকতক ১, চুহৰ
১, এই চাৰিক লোক জন্ন মহিহন্ত নাৰে
পচাই বজালৰ নাও বেৰি ধৰিব দিলেগৈ।
ইবোলাকেও বাতি ধৰিলতগৈ বজাল ভাগিল;
তাতে বজালৰ বস্ত পালে মক নাও একুৰি,
ঘোৰা পালে এটা, এই কথা বাতি কুখৰ।
পাচে বাতি পুআ হলত বজালৰ সুচন নামে
নেবাৰ এটা পালেহি, তাৰ লগত আহিছিলে
হাতি এটা, ঘোৰা এস, মানুহ এহেজাৰ,
এই সকলোৰে সুচন আহি তুৰ্কৰ লগত তৰ
দিলেহি। পাচে জেচৰ দিনত তুৰ্ক ভটিয়াই
দিকবাই মুখত বসলগৈ; পাচে আমাৰ লো-

কে পাচে পাচে খেদি গৈ সেই ঠাইতে বেৰি
খৰিলেগৈ। পাচে বজা দেৱে দুই মুনি লি-
লাত বৈ চুহনক বনলৈ পঠালে। পাচে আ-
হাবৰ এমাহ সাওনৰ এপস তাতে থাকি,
সকলো উজাই আহি সনাত্তে বজা দেৱক
সেৱা কৰি বাতি পুজাতে সকলো ভটিয়াই
দিকবন্ধৰ মুখত কোঁঠ কৰি বৈ, তাৰো পৰা
গৰ বহাই দিবলৈ গল; ডাঙ্গৰিয়া সকলো
পাচে গল। পাচে বজালে আমাৰ লোকক
দেখি যোঁৰাৰে খেদি আহি বৰ হিলৈ মা-
ৰিব ধৰিলে; আমাৰ লোকে বৰ নোআৰি
ভাগি আহিল। ত্যাওচুলুং প্লাইখাং হা-
তিত, খাওমুংচেনৰ প্লাইলিক হাতিত, ত্যাও-
ৰিমুংলাই প্লাইচু হাতিত, এই তিনিএ হা-
তিএৰে হুকি আহিল। চুৰুংকা তিপাম
বজা, চুলেং চাৰিক বজা, ত্যাওচুভোও,
এই তিনিএ সন্যোৰে গৰৰ বাজ ওলাই
পুনৰ উলটি গৰৰ ভিতৰ লোমাই থাকিল।
ডাৰখ লিংহ নামে বজাল এটা, কোচৰ
কোটাআল এটা, এই দুয়ে মাথুন্দি হাতিত
উঠি খেদি আহিল। পাচে আন বজাল খে-
দি নাহিবৰ দেখি, আমাৰ তিনটা হাজৰ-
কিয়াই হাতিত উঠি হেজদান উলিয়াই বা-
টত বহি বাজ্যক ন পলা বুলি বাখি, বজা-
লক বেৰি ধৰিলেগৈ। খাওমুংকতক, খাও-
মুংক্কাং, এই দুয়ে নৌ ফালে বেৰি ধৰি-
লেগৈ। পাচে বজাল লৰ মাৰি পলাল:
আমাৰ মানুহে পাচে পাচে খেদি নি, মাৰি
ধৰি বজালক দিকবাইত পেলালেগৈ। পাচে
দিকবাই পাৰ হৈ বজালক জাবৰ দেখি আ-
মাৰ চুহন, খাওমুং, ত্যাওকিমজই, পতিহা-
জৰকিয়া, পতিবাম, এই পাঁচই বজালক
কাটি ঝুঁচি খেদি নি দিকবাইত পেলালে।
পাচে চুৰুংকা তিপমিয়া গোহীয়ে বাকো
সমনিতে তাতে বাতিএ কোঁঠ বাতি হল।
পাচে বাতি পুজা হনত চুৰুংকা তিপমিয়া
গোহীই দেৱে তাইমুজক পঠাই নাম ফালে
বেৰিব দিলে। তাইমুংক্কাংক উজনি ফালে
বেৰিব দিলে। পাচে বেৰিবৰ দেখি বজালে

কোঁঠ এৰি পলাল; পাচে আমাৰ লোকে
পাচে পাচে মাৰি ধৰি খেদি নিবৰ দেখি
দোপনি কাখৰত বজাল বলগৈ। পাচে
আমাৰ ত্যাওৰিমুংদনে প্লাইচু হাতিএৰে
খেদি জাবৰ দেখি, বজালে হাতিএৰে ভাগি
গৈ দোপনিত পৰিল, ইবোৰ বজাল এৰাই
গল। পাচে আমাৰ মানুহে বিলৰ কাখৰত
পথাৰ পালেগৈ; বিলত পৰি থকা হাতি
দুটা মাৰিলে, মাউতকো ঝুঁচি মাৰিলে।
পাচে চুলেং চাৰিক বজা, কাটি থকা মই-
কিয়া, আৰিএ কোঁঅৰ, এই চাৰিএ হাতিএ-
ৰে বেৰিলেগৈ। পাচে ডুৰ্কৰ দাচু নামে
নেবাৰ এটা যোঁৰা একৈদেৰে আগ বাৰ্ছি খে-
দি আহিল। পাচে আমাৰ লোকে কাটি ঝুঁচি
কৰিয়াই বিলৰ যোঁৰা মাৰিলে, তাতে ডুৰ-
কৰ সূচন থা বজাক পাই কাটিলে। তাতে
হাতি পালে ২৮ টা, যোঁৰা পালে ৮২০,
বৰ হিলৈ খোঁকা হিলৈ বিলৰ পালে।
সোন পালে এপেৰা, পেৰাৰ জোখা দিয়-
লে এহাত, পখালিএ এবোগত দুই আঙ্গুল;
কপ পালে ৪০ চলা। চুৰুংকা তিপাম
বজাও, চুলেং চাৰিক বজাও, সকলো
ডাঙ্গৰিয়া লৈতে উজাই আহি, বিলনাথৰ
সিলনিত এই বুবা ভেঁটি বজা দেৱক সেৱা
কৰিলেহি; তাতে থাকি সকলকো জুগ্যা-
নুলাৰে বঁটা পুলাদ দিলে, যোঁৰাও দিলে।
পাচে বজা দেৱে ভাল তিৰি বাৰ চাই উজাই
দিহিল নগৰ পালেহি, তাতে বিংখন মুং-
খন কৰিলে। পাচে কাতিৰ দিনত বজা
দেৱে গৰগাঁৱলৈ আহি, সেডাম লেকু কৰি-
লেহি। পাচে পৰ্বতৰ ওপৰত ডুৰ্কৰ সূচন
থা বজাৰ সুৰটো মঠ বাতি ধলে।

অনেক দেশের সম্বাদ।

Journal of Events.

চাণ্ডখাত মোজার দিহা কাথবত জেট মা-
হুৰ ২১ তাৰিখে গধূলি সময় মই বিচাৰি-
বলৈ জাওতে পধানৰ মাজত স্বৰগ পৰাত
এজন বামুন, এজন সুদু, এই দুই জন মানুহ
মৰিল।

গুআহাটি নগৰত পুৱে এক হেজাৰ মা-
নুহ মাউৰে ধৰি মৰিল। সিবিলাকৰ মাজত
ক্ৰিম্‌ৰাম উৰালি বৰুৱা কৌজদাৰি চিৰন্তা-
দাৰ ৩১ মেইৰ মানিসা ৰাতি মাউৰে ধৰি
ৰাতি পুআ ১০ বজাত ম্ৰিত্যু হল।

নগাঁৱত এসতকৈ অধিক মানুহ এই পিৰা-
তে মৰা মুনিচৌ।

কলিকতাত দিনে পতি পুই ১০০ মানুহ
মাউৰৰ দোআৰাই মৰিচে বুলি পত্ৰত লি-
খিচে।

কলিকতাৰ পৰা জোআ অনেক জাহাজ
পোৱা হেতুক গবৰ্নমেণ্টে জন চাৰেক চাহান
লোকক তাক বিচাৰ পৰ কৰিবৰ নিমিত্তে নি-
জোজন কৰিলে। জাহাজৰ লোকজন দিবৰ
নিমিত্তে মাচুল লোআ জি বিয়া কল্পানি
নিবন্ধ কৰিচে, সিবিলাকে বোলে, লক্ষব-
বোৰ জি জাহাজত থাকে, সেই জাহাজৰ
হানি পুৰাবলৈ আমি গান্ধ ন লম, ইয়াকে
ধিব কৰিচে। সেই কাৰনে জাহাজৰ কাপ্তান-
বিলাকে জাহাজত লক্ষব, অৰ্থাত্‌ মালই দে-
মৰ লোকক ন লই।

২৫ মেইৰ দেও বাৰত কলিকতা নগৰত
৩০০ মান বাবু হিন্দু লোকে মিসানেৰি পা-
দুৰিবিলাকৰ কৰম নিৰাৱন কৰিবলৈ গোট
খাই, খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম লোআ হিন্দু লোকে
কদি আকও হিন্দু ধৰমলৈ মন পালটাই
ভেঙে তাৰ প্ৰাচিঙ হব পাৰে নে নোআবে,
ইয়াকে বাদ বিচাৰ কৰি, প্ৰাচিঙ হলে আ-
কও গ্ৰাআ হব পাৰে, ইয়াকে ধিব কৰিচে।
সেই কথাৰ দোআৰাই খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰম লো-
আ কোনো হিন্দু লোকে আগৰ ধৰমলৈ
উলটিব বুলি ভাবে।

লখনৌ নগৰত ২০ মেই তাৰিখত দুই
চিপাহিৰ দন্দ লাগি ভাবাআলৈৰে কুধ কৰি
ই জনে সি জনক বুকু কালি মাৰিলে, পা-
চে মৰা লক ঠৈয়াই থকাত কোনো কোনোএ
তাক বাধা কৰিব খুজিলে, কিন্তু জি মোক
ধবে, মই তাক কাটিম, ইয়াকে বুলি খেদা-
লে। সেমত আপোনাৰ ডিঙ্গিত ভৰোআল
দি আপোন ঘাতি হল।

লাহোৰ নগৰত ১৮ মেই তাৰিখত লখ-
নৰ নামে এজন মাজিষ্ট্ৰেট চাহাবৰ জব হো-
আৰ কাৰনে বিগিয়ান হৈ আপোন ঘাতি হল।

২১ মেই ৰাতিৰ ৯ বজাত ঢাকা নগৰত
ধুমকেতুৰ নিচিনা এটা বৰ প্ৰকাশ ওলাই,
নগৰৰ পূব ফালৰ পৰা পচিমলৈ গৈ মাৰ
গল। তাৰ পৰৰ অতি প্ৰফুলিত, বিদুলিৰ
নিচিনা হৈছিল; অনেক মানুহে দেখি বৰ
ভই পালে।

লক্ষা দিপৰ কলমো নগৰত প্ৰথম মেই
ৰাতি বৰ ধুমুহা বতাহ হোআত দুই তিনি
খন জাহাজ ভাগিল আৰু মানুহ গোট
চাৰেকো পানিত পৰি মৰিল।

৬ মেই তাৰিখত ফকলণ্ড নামে এখান অতি
উত্তম নতুন ভাপ জাহাজ বতাহৰ চৌৱেৰে
এফালি এফালি থাকি সেমত দৌ মাজে দি
ভাগি একে বেলিএ তল গৈ নে দেখা হল।
সেই জাহাজৰ লক নাও ওপৰি থকাত জা-
হাজিকবোৰ উঠি ৰখা পৰিল।

খেহ দেশত কাকিৰ বেচিবলৈ এবিএল না-
মে এখান জাহাজ হগলি মুখ পালত লক্ষবৰ
হতুআই ১৩ মেই তাৰিখত জুইৰে পোৱা
হল।

বম্বাই নগৰত ধনৰ এটা গোলাৰ পৰা
এক লাখ টকাৰ কবুলতিবোৰ চুব কৰা
হৈছিল। চোৰ ধৰিবলৈ গোলাৰ গৰাকিএ
১০,০০০ ৰূপ দিম বুলি ৰাজ্য চলাইচে।
পাচে আলি আকবৰ খা নামে এক মুনসিএ
এটা মানুহৰ হাতত কবুলতি পত্ৰ আচে
বুলি মুনি, তাক বিচাৰি ৩৮,০০০ ৰূপৰ
কবুলতি পালে।

মাক্কাৰ নগৰৰ লেণ্ডেনন্ত জনম্বন নামে
এখন চাহাব মেমে নৈতে মেজত বহি চোজম
কৰোঁতে কোনো মানুহ লোমাই চাহাবত
পাচ কালে দি আহি মক হিলৈৰে গুলিগাই
মানিলে। কিন্তু বেলেগ পাচে চাহাব মবিল
বধ কৰাটো পলাল।

তুৰুক দেশৰ চুলতান বাদশ্যাই খিষ্টিয়ান
লোকৰ হিত কৰাত মচলমান মস্তিবিলাকে
বেজাৰ পাই বাদশ্যাব ভায়েকক বজা পাতি-
বৰ নিমিত্তে বাদশ্যাব বেজে দৰব খুআই
মাতিবলৈ এক লাখ টকা দিম বুলি কথা
বান্ধিল; পাচে বেজে কাকত পত্ৰ খোজাত
লিইতে মিস্ক লিখি চহি দিলে; বেজে সেই
পত্ৰকে লৈ বাদশ্যাব আগত দেখালে। সেই
কালৰে পৰা ফহিয়া মস্তিবিলাকক কোৰ
দেখিবলৈ নে পালে।

গাল নগৰত কৰ্দ নামে মৈদাম বন্ধা মানু-
হে বহু দিনৰে পৰা কটিকা খাই বলিয়া
হলত আপোনাৰ খাটৰ খুঁটাত গামোচাৰে
ডিলি বান্ধি তললৈ মূৰ কঢ়ি খোৰোচা হেঁচি
আপোন মাতি হল।

অবেগন নামে ফুজফুৰ্ত নগৰৰ পৰা এখন
জাহাজ গৈ হাবানা নগৰৰ ওচৰ পোআত
কান্তান চাহাবে কোনো আচৰিত সবদ সুনি
সাগৰত কিবা আছে বুলি চাই চাই আধ,
মাইললৈকে একো নে দেখিলে। পাচে মক নাও
এখন পঠাই বিচাৰিলত এটা মানুহ ওপৰি
ধকা পালে। তাৰ নাম জেমচ তমচন;
তাৰ পূৰ্ব দিনা গধূলিত সি আন জাহাজৰ
পৰা পৰিল; ৪ ঘণ্টা মান সোঁতৰি ধকাত
মৰিব লগা হোআতেই ২ হাত দিঘল, ১ হাত
বহল, এনে মক পাচ এচলা পাই তাতে
ধৰি কধমপি প্ৰান বখ্যা পৰি আছিল।

কালিকৰ্মিয়া দেশৰ পৰা বগা ডালুৰ
পোআলি দুটা লগুনলৈ নি বনৰিয়া জন্তৰ
গঁহালত ধলে; পাচে তাৰে এটা কনা হৈ
গলত ডক্তৰবিলাকে কনোবকৰ্ম দৰব খুআই
মুৰ্চিত কৰি চকুৰ জাল কাটি ভাল কৰিলে।

আমেৰিকা দেশৰ নুৰ্কাৰ্শিফ নগৰৰ এক
ভাপ জাহাজত মানুহে এটা ঘঁৰিয়াল কুলি
গঁহালত ভৰাই অন্য নগৰলৈ নিবলৈ উপাই
কৰিলে, কিন্তু একেবিমান গলত ঘঁৰিয়ালে
অকস্মিতে খব মৰাই সেই বৰ মকত গঁহাল
একে বেলেগ ভাঙ্গি পেলাই জাহাজৰ এক
দাঁতিলৈ বগাই গৈ আলপমান চাই চিতি
পানিত পৰি গল। তাৰ দিঘলে ১০ হাত
আছিল।

তিমি মাচ মৰাৰ বিবৰন।

Dangers of the Whale Fishery.

দুই এক ম বছৰৰ পৰা তিমি মাচ মাৰি-
বলৈ সাগৰৰ মাজত উদ্ভাজি আৰু আমে-
ৰিকাৰ অনেক জাহাজ কুৰি কুৰি আছে
সেই মাচৰ তেল বেচি বহু ধন পাই। ১৬৮০
মকত জৰ্মানিৰ ২৬০ জাহাজ আৰু ১৪,০০০
মানুহ এই কামত প্ৰবৰ্তিলে, কিন্তু এতিয়া
লিইতে প্ৰায়ে এৰিলে। ইংলণ্ডৰ ৮০।১০০
এইমান জাহাজ, আৰু আমেৰিকাৰ জাহাজ
৬০০ ৮ ন, ৭০,০০০ মানুহে নৈতে এই
কামত চলে। বছৰি বছৰি বহু মৰাৰ কাৰ-
নে সেই বিধ মাচ চুকাৰ বুলি জানিছে।
সিঁহতৰ চৰা অনেক চাই আছে, সেই সেই
চাই জাহাজিকবোৰে বিচাৰি মাৰে। এক
চাইৰ পৰা পলাই আন চাইলৈ গলে, তেও
মানুহে বুধিএৰে বিচাৰি ধৰি ধকাত লিইতে
কতো বখ্যা নে পাই। আন্দাজেৰে ২।৩
কুৰি বছৰৰ মূবত প্ৰায়ে আটাইবোৰ নষ্ট
হব।

তিমি মাচৰ তিনি বিধ আছে, তাৰ নাম
সামান্য, বৰ মূৰিয়া, আৰু দিঘল পখিয়া তি-
মি। সামান্য তিমি প্ৰায়ে চকালত এতিয়া
বৰ মূৰিয়া, সবহকৈ পাই, দিঘল পখিয়ার
বেগে জোআৰ কাবনে ধৰিবলৈ টান।

এটা বৰ মূৰিয়া তিমি মৰাৰ নকল সি
পিঠিত লিখা আছে। সেই মাচক অনেক
বেলি জাটিৰে খোচাত সি কান্দেৰে মাৰি নাও
এখন ভাঙ্গিলে, পাচে সেস বাৰে পানিব

পৰা ওলাই, আৰু নাৱবিহাৰোৱে আকণ্ড মাৰিবলৈ জুৰুত হোৱা দেখি, নিৰন্তৰ হাত সাৰিবলৈ দুৰি এটি খোজাত নাৱবিহাৰ এটাই বৰ দলৈকে তাৰ পোতত ত্ৰিমূলি আৰু ভৰাই দিলে। তেতিয়া মনৰ জাতনাৰ বলিয়া কেনেই নাগৰৰ মূলদিলাক লৰোআৰ দৰে খলক লগালে, আৰু গোটেই খন নাগৰ কে-জোৰ বন্ধ হ'ল। জি জাহাজ নকচাত মাচৰ সি কালত জিহা হৈছে, তাত মাচৰ মগ্ৰহ কাটি পৰাই তেল উলিয়াই পিণাত ভৰাই দিও। কোনো মাচৰ পৰা ৮০ পিণা তেল পাই।

সকল নাগৰে তিমিক খেদি নিখল কচি লগোআ ওলাওৱা কোমোৰে ইসতে মাৰি তাৰ গাত খোচ লগাই, পাচে সি বৰ বেগেৰে তললৈ নোমাই দুৰৈল সেই নাও টানি নিও, টানাত লৰলৈ ওলালৈই নাৱবিহাই আকণ্ড খেচ মাৰে।

১১-১২ নকচ এচেক্চ নামে আমেৰিকান জাহাজ এখন মখিন পাচিকি নাগৰলৈ গৈ একথা বৰ দুৰিয়া তিমি দেখা পাই, তিনি খন নাও খেদি পৰিবলৈ পঠাই দিলে, তাৰ আ-জৰ এখন তিমিএ চাৰি মানি তলত জাহাজ-লৈ উলটি গৈ ভগা খন বাতৰলৈ পৰিলে। এনে সময়ত ৫০ হাততকৈ দিহল এটা তি-মি আহি জাহাজৰ আগ কালত খুন্দা খা-লে। এনে ভাৱৰ বস দুটাই খুন্দা খোজাত বৰ চাতকৈ শব্দ উঠিল, নজাহত গলন পাত লৰাৰ দৰু কাহাজ কপি কপি আছিল। তে-তিমি তিমিএ জাহাজৰ তলে দি গৈ কিছু জা-তবত ওলাত, দুখ পোআৰ দৰে কান্দ পা-থিওৱে খলকনি লগাই বলিয়াৰ নিচিনা হ'ল। জাহাজৰ ভগা চোখৰে পানি নোমাবলৈ পৰাত জাহাজে সিঁচিবলৈ পৰিলে, এনে কালত সেই মাচ কিছু স্বত হৈ মহা খেঙ্গেৰে দুৰি আকণ্ড জাহাজলৈ পোৱাই আহিবৰ দেখি-লে। তেতিয়া মানুহ বৰ ভয় পাই, ইয়াৰ আশঙ্ক সখা কৰোক বুলি প্ৰাৰনা কৰিবলৈ পৰিলে। কিন্তু তিমিএ কলকো নে চাই পো-

ৱাই আহি বৰ বেলেৰে একে বেলিএ সুৰেৰে খুন্দা মাৰি জাহাজ খন চাৰি পেলালে, দু-মিনিটৰ পাচে গোটেই খন জাহাজ তল পা-কি দিলাক মানুহ নক মাৰত উঠি সাবিল, কিন্তু বিলাক দুবন্ধে গৈ গৈ ২০ তিচেম্বৰত দুৰি নামে এটা বালি চাপৰি পাই উলিল। তাৰে তিনি মানুহ আৰু দুখ কৰিবলৈ নে চাই বুলি সেই চাইতে থাকিল। আনবিলাকে তি-নাৰেৰে গৈ, ১১ কেবকআৰিত লগন না-জাহাজক এখন মাৰে পালে, তেতিয়া তি-তিনি জন মাখোৰ জিয়াই আছিল। বৰ কাপ্তান চাহাব উঠা খন নাগৰ মানুহ পাই মৰি মৰি, জিয়া কেইটাই মৰাত বৰ দুটাৰ বাহিৰে আটাইবোৰ মৰিলে। কেবকআৰিত এখন জাহাজৰ লগ খন বখ্যা পৰিল।

নক হোআ জাহাজৰ ২৫ মানুহৰ মাৰ সেই পাচোটা মাখোৰ জিলে।

জুলাই, অৰ্থাত সাওনৰ পঞ্জিকা

Almanac for July, 1851

দি-নি	চ-নি	ক-নি	ম-নি	ম-নি	ক-নি	চ-নি	দি-নি	ক-নি
১	১৮	৩	২	১০৪০	১৭	২	২	১০৪১
২	১৯	৪	৩	১০৪১	১৮	৩	৩	১০৪২
৩	২০	৫	৪	১০৪২	১৯	৪	৪	১০৪৩
৪	২১	৬	৫	১০৪৩				
৫	২২	৭	৬	১০৪৩	২০	৫	৫	১০৪৪
					২১	৬	৬	১০৪৫
৬	২৩	৮	৭	১০৪৫	২২	৭	৭	১০৪৬
৭	২৪	৯	৮	১০৪৬	২৩	৮	৮	১০৪৭
৮	২৫	১০	৯	১০৪৭	২৪	৯	৯	১০৪৮
৯	২৬	১১	১০	১০৪৭	২৫	১০	১০	১০৪৯
১০	২৭	১২	১১	১০৪৭	২৬	১১	১১	১০৫০
১১	২৮	১৩	১২	১০৪৮				
১২	২৯	১৪	১৩	১০৪৮	২৭	১২	১২	১০৫১
					২৮	১৩	১৩	১০৫২
১৩	৩০	১৫	১৪	১০৫২	২৯	১৪	১৪	১০৫৩
১৪	৩১	১৬	১৫	১০৫২	৩০	১৫	১৫	১০৫৪
১৫	৩২	১৭	১৬	১০৫২	৩১	১৬	১৬	১০৫৫
১৬	১	১৮	১৭	১০৫২				

পূৰ্ণিমা ১৩ দিনৰ ১। ৩২ ভাটি। আশ্বিন

২৮ দিনৰ ৮। ৫৮ ভাটি।

THE SIBRAGOR MISSION PRESS

Printed and published by O. T. CUTTER at the Sibragor Mission Press.—N. BROWN, Editor

অৰুণোদয়

৬ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, জুলাই, ১৮৫১।

নম্বৰ ৭।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, JULY, 1851.

NO. 7.

আৰব দেশৰ বিৱৰণ।

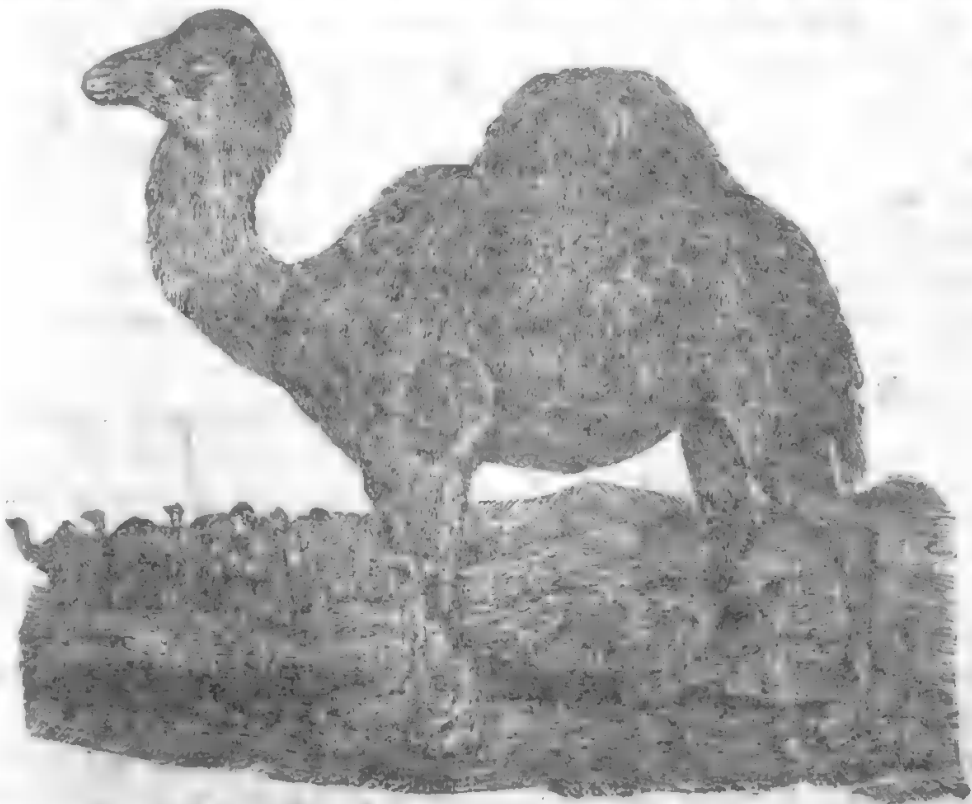
Geography of Arabia

আৰিয়াৰ দক্ষিণ পশ্চিম চুক আৰব নামে
এখন ভাৰত দেশ আছে। তাৰ দক্ষিণ কালে
হিন্দু সাগৰ, পশ্চিমে চুক সাগৰ, উত্তৰে ভূক
দেশ, পূব কালে পাৰ্চী দেশ আছে। আৰব
দেশৰ দৈৰ্ঘ্য ১৫০০ মাইল, প্ৰস্থ ১৩০০
মাইল, মুঠে ১০,০০,০০০ বৰ্গমাইল; তাৰ
পুৰা ১,২০,০০,০০০ চই কুৰি লাখ।

আৰব দেশৰ চাইবোৰ প্ৰায়ে বালি; মাকে

মাকে পৰ্বতবোৰ আছে, কিন্তু ওখ নহয়।
তাৰ ভাৰত নদীও নাই, আৰু সৰহ ভাগত
পানি পাবলৈ টান। পৰ্বতৰ মাজত জি
খাল থাকে, তাৰ খেতি কৰিবলৈ ভাল।
চুক সাগৰৰ দাঁতিত মাটি চাপৰ, কেৱল
বালি; তাৰ গাঁও বাৰি বহুত নাই। সেই
দেশত ভকাইত আদিৰ ভয়েৰে মানুহ অকলে
জাতী কৰিব নোৱাৰে, একুৰি দুকুৰি গোট
খাইহে জাই।

সৰহিয়া বালিৰ ওপৰত অকল উটেৰেহে

আৰব দেশৰ এক চুটিয়া উটেৰ নকশা।

ভাৰ পানি; কিয়নো সি ৭।৮ দিনলৈকে
পানি নো খোআকৈ থাকিলেও ন মৰে;
তাৰ পেটত পানি বখা বেলেগ ভাঁক আছে,
জৈৱিয়া পানি পাই তাক ভৰাই খাই, সেয়েহে
জাটাই কেই দিন থাকে। তাৰ বোজা ৮ মো-
নৰ পৰা ১২। ১৫ মোনলৈকে বৰ সৰু যুজি
দিএ। বোজা লবলৈ হাতৰ দৰে বইচ
পেলাই, পাচে বোজা দিলে জদি নিব নো-
আকৈ, সি বুঠে, কান্দিবলৈ ধৰে। জাঁওতে
বখিয়াই খুঁচি মাৰি দুখ নি দিএ, খেদিবৰ
নিমিতে গিতহে গাই। ৩০ বা ৩৫ মাইলৰ
বাট দিনটোতে জাই; বোজা নি দি খোঁজ সি
কোআবোৰ হলে দিনটোতে ৮০ মাইল মান
ভাৰ পাৰে। উটে কাঁইট আৰু বেয়া বেয়া
গচৰ পাত আদি খাঁহো খাই। মাইকি উটে
গাভিনি হলে ১২ মাহৰ মূৰত পোআলি
এটা মাথোন ওপজাই। তাইৰ গাখিৰ ঘন
আৰু সৰহ, কিন্তু খাবলৈ অলপ চোকা।
পানি মিহলাই তাক খাবলৈ ভাল। পোআ-
লি ৪।৫ বছৰেহে জন্মৰ হই; তাৰ আয়ুস
দুই কুৰি বা আঠাই কুৰি বছৰ। উটৰ দুবিধ
আছে; এবিধৰ পিঠিত দুটা ভাজৰ টুটু
এবিধৰ এটাহে। দুই টুটিয়া উট হিমালয়ৰ
সি পাৰে পাৰ্চি দেশৰ পৰা খেহু দেশলৈকে
পোআ জাই; আকৰ আৰু আকৃতিত এক
টুটিয়াহে থাকে।

আবৰ দেশৰ ঘোঁৰাও সকলোতকৈ সুন্দৰ
বেগিও। আন দেশলৈকে অনেক দামত

Arabian Horsesman.

ভালমান বেচ। এই দেশৰ গাধাও আন
দেশতকৈ ডাঙৰ ডিকৰ।

আবৰি মানুহ প্ৰায়ে দুবিধ, এবিধ হলে
গাও নগৰত থাকে। আৰু বেদুইন নামে

এবিধ আছে; সিহঁতে উট চাগৰ আৰু পুহি,
জি চাইত চাৰ পাই তাক বিচাৰি বিচাৰি
চাই সলাই কাপবৰ ঘৰ তৰি থাকে, আন
ঘৰ নাই। আবুহাম, ইচাক, আৰু যাকোব
জি কপে আৰু বাখি চাই সলাই সলাই
আছিল, সিহঁতেও এতিয়ালৈকে সেই কপে
কুৰে।

বেদুইন লোকৰ সৰহ ভাগ চোৰ আৰু
ডকাইত; সিহঁতে খেতি ন কৰে, বন গঢ়ি
আৰু উট চাগৰ গাখিৰ খাই থাকে। আন
বোৰ আবৰ লোকে খেতি কৰে। সিহঁতৰ
মুখ আৰু হাতত বেজিৰে মৈতে কলা বৰন
লগাই কুল আদি নকলা লিখে; নগাৰ মৰে
সেই নকচা গাভ সলাই থাকে। মাইকিবো-
ৰৰ নাকত ৪ আকুলমান বহল সোণৰ আৰু
ৰূপৰ নত পিন্ধে; সিহঁত প্ৰায়ে মতাৰ
সমান ওখ। সিহঁতৰ আকৃতি সুন্দৰ, কিন্তু
সলাই বদত থকা হেতুকে বৰ কলা।

আবৰ লোকৰ ধৰ্ম বৰ্হী; আৰু কোনোএ
জদি সিহঁতক বিৰোধ কৰে, সিহঁতে অৱশ্যে
তাৰ প্ৰতিকল দিএ। দা জাটি বা হিলৈ হা-
তত সলাই লৈহে কুৰে। জাতিক লোকে
জদি সিহঁতক ভেঁটি দিএ, সিহঁতে মৰম কপে
তাক ৰাখে, আৰু বাট দেখাবলৈ তাৰ লগত
মানুহ পঠাই দিএ। ভোজন কৰোঁতে চাক
কাঁইট আদি ন লই, হাতেৰে খাই। সুৰ-
পনিয়ালৰ বস, গাহৰি মজ্জহ, এইবিলাক
খোআ নিসেধ। খাজুৰ আৰু কাকি ভাৰ
সৰহকৈ আৰ্জ।

আবৰি লোক আবুহামৰ পুতেক ইক-
এলৰ বজ্জহ বুলি কই, আৰু সি অৱশ্যিত
মানুহ হৈ আটাই লোকে মৈতে বিৰোধ
বিক্ৰি হব, মাত্ৰত এই জি কথা ইয়াএলৰ
অৰ্থে লিখা হৈছিল, সেই কথা তাৰ বজ্জহ
এতিয়ালৈকে সিধি কৈছে।

আবৰি লোক প্ৰায়ে বজাৰ জবম; আ-
দিৰে পৰা বজা নাই কিয়া হৈ চেষ্টা অৰ্থাৎ
গামবিলাকৰ তলে থাকে। সেই চেষ্টাকি-
লাকৈ পুৰনি বজ্জহৰ প্ৰাচীন লোক হোআত

বর অহঙ্কারি হৈ বাহস্যাভটক আপোনার
বর ভাঙ্গব মানৈ।

আখিৰি লোকে মহম্মদৰ ধৰ্ম্মত প্ৰবৰ্ত্তে।
মহম্মদৰ জনম ভূমি সেই দেশেই। খ্ৰিষ্টৰ
৫৬২ বছৰ পাচ মহম্মদ উপজিল। তেঁওৰ
নব্বা কালত বাপেক পুৰাত, দদায়েকে তেঁওক
লৈ তুলি বিয়া দিছিল। পাচৈ খাদিজা
নামে এজনী ধনবন্ত বাঁহি তিবোতা বিয়া
কৰি চহকি হৈ অনেক বছৰলৈকে সদাগৰি
কাম কৰিছিল। বয়স্কান মাহত বছৰি কৰি
বোজা কৰে; আৰু সেই দেশত অনেক
দেও পুজক আছিল দেখি, অকল এক পৰম
ইশ্বৰক আৰাধনা কৰোআবৰ নিমিত্তে ৪০
বছৰ বয়সত লোকক ধৰ্ম্ম লিখাবলৈ ধৰি-
লে। পুথমতে ইশ্বৰৰ দূত গাব্ৰিএলক দেখা
পাই ইশ্বৰৰ পাইকম্বৰ অৰ্থাত পাঁচনিৰ বাব
পাইচোঁ বুলি আপোনাৰ ভাৰ্য্যাক বুজাই
ভাটৰ বিশ্বাস কৰালে। পাচৈ ওআবাক
নামে সেই তিবোতাৰ দদায়েকে তাইৰ কথাৰ
দোআবাই বিশ্বাস কৰিলে; সি খ্ৰিষ্টিয়ান
আৰু যিহুদিৰ সান্ন পাই, মানুহ হৈছিল।
ক্ৰমে মহম্মদৰ ভতিজা আলি, আৰু আবু-
বিকৰ নামে এজন ভদ্ৰ লোক, আনো কেত-
বিলাকে সৈতে তেঁওৰ কথা গ্ৰাহ্য কৰিলে।
তাৰ পাচৈ ভাৰ্য্যা মৰিলত মহম্মদে বনেবে
আপোনাৰ সত্ৰক দমন কৰিব ধৰিলে;
কিন্তু তেঁওৰ মানুহ তাকৰ হেতুকে জুখ কৰিব
নোআৰি, সত্ৰৰ ভয়েৰে অকল আবুবিবৰে
সৈতে বাতি পলাই গৈ, তিন দিন সিলৰ গাঁ-
তত থাকি পাচৈ ওলাই মেদিনা নগৰলৈ গল।
সেই হিজিৰা অৰ্থাত পলায়ন কৰা কালেই
মচলমানৰ আদি সন; খ্ৰিষ্টৰ পাচৈ ৬২২
বছৰ। মেদিনা নগৰত মানুহ কেতবিলাক
পাই মহম্মদে বেলি দেক সত্ৰক আক্ৰমণ
কৰি জিনিলে; কিন্তু হিজিৰাৰ ৩ সনক
আবুচাকিয়ান নামে এক সেনাপতিএ ৩০০০
সৈন্য আনি মহম্মদৰ ফৌজক পৰাজয় কৰি-
লে। কাল ক্ৰমে মহম্মদৰ সক্তি কাৰ্হি অনেক
দেশ আৰু ৰাজ্যক জিনি তেঁওৰ ধৰ্ম্ম প্ৰবৰ্ত্তা-

লে। মাজে মাজে গাব্ৰিএলৰ পৰা জি কৰা
পালোঁ বুলি কৈছিল, তাক অনেক বেলিএ
লিখি আখ্যাই আখ্যাই প্ৰকাশ কৰিলে।
পুৰ হ'লত সেই সান্নক কোৰান বোলে;
খ্ৰিষ্টিয়ান আৰু যিহুদি সান্নৰ অনেক কথা
সেই কোৰানত সুমাইচে; কিন্তু ভগতৰ
পৰিত্ৰাণৰ নিমিত্তে খ্ৰিষ্টে জি প্ৰাচিতি কৰি-
লে, সেই কথা কোৰানত নাই। হিজিৰাৰ
১১ সনক মেদিনা নগৰত তেঁও খ্ৰিষ্টা হল।
তেঁওৰ জি তিবোতাবিলাক আছিল, সেই
সকলোৰে মাজত আবুবিবৰৰ জিকৈ আয়-
স্যাৰ গৰ্ভত ফাটিয়া নামে জি জিকৈ, তাইৰ
বাহিৰে তেঁওৰ মৰনৰ পাচত সন্তান নাছিল।
সেই ফাটিয়াক প্ৰধান ভকত আলিএ বিবাহ
কৰিলে।

মহম্মদৰ জনম ভূমি মেকা নগৰেই মচল-
মানৰ তিৰ্থ। তালৈ অনেক দেশৰ অনেক
জাতি গৈ থাকে। তাত থকা মচিদৰ ভিত-
ত কাবা নামে এটা কলা সিল আছে;
মচলমানে বোলে, গাব্ৰিএলে স্বৰগৰ পৰা তাক
আনিলে। জি জাকিক লোকে তাত সেৱা
কৰে, মিৰিলাকে সেই সিলক সাত বেলি প্ৰদ-
খিন কৰি বেলিএ পতি চুমা দি জাই।

সেকাৰ উত্তৰ ফালে ১৭৬ মাইলৰ জাঁত-
বত মেদিনা নগৰত বৰ ভাঙ্গৰ সুন্দৰ মচিদ
আছে; সেই মচিদত ৪০০ কলা মৰ্মৰ সিলৰ
বৰ ভাঙ্গৰ খুঁটা আছে; ভিতৰত মহম্মদৰ
কবৰ আছে, আৰু তাৰ চাৰিও ফালে ৩০০
চাকি সদাই জুলাই থই।

আবৰ দেশৰ উত্তৰ পশ্চিম চুকে হোৰব
আৰু চিনই পৰ্বত আছে। সেই চিনইৰ ওপ-
ৰত মোচাই ইশ্বৰৰ ১০ আগা দিখা সিল
পালে, আৰু সেই দেশৰ অৰম্যত ইস্লাম
লোকবিলাক অসেক বছৰ ফুৰিছিল।

আবৰ দেশৰ দখিন ডোখৰৰ নাম ইয়েমেন;
তাহ ২০,০০,০০০ পুজাৰ ওপৰত ইমাম
নামে এজন অধিকাৰ আছে। তাৰ ৰাজ
নগৰ চানাত ২০,০০০ মান নিবাসি লোক।
তাৰ ওচৰত সাগৰৰ দাঁতিত আদেল নগৰো

আছে, সেই নগর ইকুৱাজিৰ কৰতলিয়া।

সেই দেশৰ পূব ভাগত মফাট বোলে; তাৰো এক ইমাম আছে, পুজাৰ সম্প্ৰদায় প্ৰায়ে ইএমেনৰ সন্মান।

আৰৱৰ উত্তৰ কালে পুৰনি ইদোম দেশ আছে, এতিয়া প্ৰায়ে নিৰ্জন অৱস্থা। তাত পেত্ৰা নামে এটা বৰ নগৰ আছিল, কিন্তু এহেজাৰ বছৰ মান তাৰ ঠাই কেৱে মূ বুদ্ধে, হাবিৰ মাজত এতিয়াহে তাৰ চিন ওলাইছে। তাৰ চাৰিও পোনে ৪০০ হাত মান ওখ সিলৰ পৰ্বতে বেছি আছে; আৰু সেই সিলত বহু ঘৰ, মঠ, মূৰ্তি, মৈদাম আদি কটা আছে।

ধৰ্ম কথাব সন্বাদ।

Religious Intelligence.

৬ জুলাই তাৰিখত স্ৰীমতি জগৰি, স্ৰীমতি কুন্ডি, আৰু স্ৰীমতি কুন্ডি, এই তিনি জনি তিব্বত মানুহে খ্ৰীষ্টত আসুই লৈ সিয়লাগৰ জিলাত বুৰ পালত, খ্ৰীষ্টিয়ান মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হ'ল।

আগৰা নগৰত ৪ মেই তাৰিখত পাদুৰি উলিয়ম চাহাবৰ দোআবাই ৫ জন গোৰা চিপাহীএ বুৰ পালে; আৰু ১ জুন তাৰিখত আন চাৰি জন মানুহো বুৰ দিয়া হৈ মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হ'ল।

তিব্বত নগৰত জুনৰ প্ৰথম দেও কাৰত ৪ জন মানুহে মণ্ডলিত সোমাল।

পাৰ্চি দেশত বৰ্জিট নামে এজন মিস্যনেৰি পাদুৰিএ সমাচাৰ পত্ৰ চাপি চলাবৰ নিমিত্তে বাসন্ত্যৰ হুকুম পালে। তাৰ দোআবাই সেই দেশত ধৰ্ম আৰু গিয়ানৰ কথা বহুল ৰূপে প্ৰকাশ হ'ব, আমি এনে আশা কৰিছোঁ।

চিলন অৰ্দ্ধাত লক্ষা দি'পৰ নিবাসি জিনবচ নামে এজন ডেকা মানুহে খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্ম লোআত তাৰ সহৰেকে পৰিয়ালে সৈতে সেই খ্ৰীষ্টিয়ানৰ শৈনিএকক চলকৈ মাতি নি ৰাখিলে। পাচে জিনবচে মান্দৰাজৰ সোধা-

কৰ আগত গোচৰ কৰাত চেৰ উলিয়ম বন-তন চাহাবে সেই তিব্বতক অনাই পৈএকক দিবলৈ হুকুম দিলে। তাতে সেই তিব্বতাই অমান্তি হৈ মাক বাপেকে সৈতে হাই মাৰি কামিবলৈ ধৰিলে, আৰু কচাৰি ঘৰত অনেক বায়ুন লোকো সোমাই জাত মৰে বুলি বহকৈ এৰাও কৰিলে; শুধাৰি হুকুম হোআত তিব্বতক পৈএকৰ হাতত সোধাই দিলে, কিন্তু বামিৰ লগত তাত খুজাই বা আন ৰূপে জাত মাৰিবলৈ নিষেধৰ হুকুম দিচে পাচে মাকে ঘৰৰ বাহিৰ হৈ ওলাই নাগৰত পৰি মৰোঁকৈ বুলি আপোনাৰ পৈএকক মাতি একাঠমান ন পানিত ৰামিল, কিন্তু পৈএক ন গল দেখি উভতি আহিল। জিন-বচৰ তিব্বতাই তাৰ ঘৰলৈ গৈ কিছু দিনৰ পাচে মাতি হৈ কমে মন ভাল হ'ল।

জুলাই ১০ তাৰিখত ঘাৰিকানাৰ ঠাকুৰৰ ভতিজা বাবু গিয়ানেজ্জানাৰ ঠাকুৰ খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্ম লৈ ইকুৱাজি গিৰ্জাত পাদুৰি ক্ৰিষ্ট মোহন বানজিৰ ইজুআই মণ্ডলিত গ্ৰাজ্য কৰা হ'ল।

কলিকতা নগৰৰ তৱানিপুৰত খ্ৰীষ্টিয়ান বিদ্যালয় স্থাপন কৰিবৰ নিমিত্তে পকি ঘৰ সাজিবলৈ লগুন মিস্যনেৰি সমাজে চান্দাৰ দোআবাই ৬১,০০০ টকা ৰূপ পালে, এতিয়া সেই পকি ঘৰ সাজিবলৈ ধৰিছে। আৰু দুই মাহৰ ভিতৰত সেই বিদ্যালয়ত দিকা ৫ জন চাহাবে আগৰ ধৰ্ম এৰি খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্ম ললে।

আমেৰিকা দেশত ইহুদৰ আত্মাই অনেক মানুহক নিমন্ত্ৰণ কৰিছে। ব্ৰুৰ্ক ৰিকৰ্ডৰ নামে ২ এপ্ৰিল তাৰিখৰ এটা সমাচাৰ পত্ৰত এই এই নগৰত বুৰ পোআ মিস্যবিলকৰ কথা পাইচোঁ। মিডইণ্ড নগৰত ১৮০; মন্ড-বেডেল ১০৫; নিৱাৰ্ক ২১; নুইবৰ ২০; ব্ৰেস্তন ৪৫; নেভুমিল পেঞ্চিল্বেনিয়া ৬০; কিলাদেলফিয়া ৫৭; লেক্টিং-তন মিচুৰি ৩৫; আৰু আন দহোটা গাঁও নগৰত ১৩১।

জাটিকব জাতি, ৩ আখ্য।

The Pilgrim's Progress, Chapter 3.

খ্রিষ্টিয়ানে কলে, এতিয়া মোক জাবলৈ
দিয়া, কিন্তু অৰ্ধ-দায়কে বুলিলে, ন হই।
আৰু কিচু নে দেখাও মানে বৈ থাকে; পাচে
তুমি আপোনাৰ বাটে দি জাব। তাতে
তৈও আকণ্ড তাৰ হাতত ধৰি, জি অতি
দুৰ্দ্ধৰ এখোঁটালিত লোৰ গঁদালত ভিতৰত
এটা মানুহ বহি আছিল, তালৈ গিলে।
কেই মানুহ বেখিবলৈ বৰ সুগিয়া; হাত
সামতি তললৈ মুঠে চাই বিন্দি ভগাৰ দৰে
দিকল নিব্বাস কাৰ্হি কাৰ্হি আছিল। তেতিয়া
খ্রিষ্টিয়ানে সুধিলে, ইয়াৰ কি জাৰ্হ? তাতে
অৰ্ধ-দায়কে খ্রিষ্টিয়ানক তাৰে সৈতে কথা
হৰাৰ বুলিলে।

তেতিয়া খ্রিষ্টিয়ানে সেই মানুহত সুধিলে,
তুমি কোন? সি উত্তৰ কৰিলে, মই আগেরে
জি নাছিলোঁ, সেয়ে হৈছোঁ।

খ্রিষ্টিয়ান। আগেরে কেনে আছিল?

মানুহ। আগেরে মই আপোনাৰ আক
লোকৰ দিকিতো মুন্দৰ ফলবন্ত খ্রিষ্টিয়ান
আছিলোঁ; তেতিয়া স্বৰগৰ নগৰলৈ ছোকা
বাটত আচোঁ বুলি ভাবিলোঁ, আৰু তাত
দোমাবলৈ পাম, এনে আসাৰে মোৰ অস্তি-
বই জানন্দ আছিল।

খ্রিষ্টিয়ান। আৰু এতিয়া নো কেনে আচা?

মানুহ। এতিয়া নিব্বাস মানুহ এটা হৈছোঁ।
এই লোৰ গঁদালত বেনেকৈ মোক বন্ধন
হোআ দেখিচা, সেই কপে নিব্বাসত বন্ধন
হৈ দুকলি হব নোআবোঁ; হাট হাই, আৰু
দুকলি হবলৈ অসাধ্য।

খ্রিষ্টিয়ান। তুমি এনে দুৰ্বাৰহাত কেনে-
কৈ পৰিল?

মানুহ। পৰ দি থাকি ইন্দ্ৰিয়ক সমম
কৰিবলৈ এৰিলোঁ; যোৱাত লাগাম পে-
লাই দি মেলাব দৰে কাম আদিএ মোক
নিহলৈ লাগাম পেলাই দিলোঁ; সাত্তৰ বি-
বোধে আৰু ইহুৱৰ দায়াৰ অহিত পাপ
কৰিলোঁ; মই পবিত্ৰ আশ্বাৰ অসন্তোষ

কৰোআত তৈও মোক এৰি গল; চাই তানক
উচোটাত সি মোৰ লগ ললেহি, ইহুৱৰ
এক তুলিলত তৈও মোক চিহ্না কৰিলে।
আৰু মোৰ মন আপুনি টান কৰাত তাক
এতিয়া পালটাৰ নোআবোঁ।

তেতিয়া খ্রিষ্টিয়ানে অৰ্ধ-দায়কত সুধিলে,
এনে মানুহৰ পৰিত্ৰাণৰ নিমিত্ত একো আশা
নাই নে? অৰ্ধ-দায়কে কলে, তুমি তাত
নোশা।

তেতিয়া খ্রিষ্টিয়ানে তাত সুধিলে, তুমি
সমাই এই নিব্বাসৰ লোৰ গঁদালত ছেন নে
থাকে, এনে একেবিও আশা নাই নে?

মানুহ। একেবিও আশা নাই।

খ্রিষ্টিয়ান। কিয়? ধন্যবাদ ইহুৱৰ পুত্ৰ
জি ক্রিপাৱন্ত হৈছে।

মানুহ। মই তৈওক অৱমান কৰি নকৈ
পেৰেছনিত বধ কৰিলোঁ; তৈওৰ ধৰ্ম্মক
হেলা কৰি তৈওৰ তেজ অপবিত্ৰ বন্ধন দৰে
মানিলোঁ, আৰু অনুগ্রহৰে দিয়া আশ্বাকো
অৱহেলা কৰিলোঁ। এই হেতুকে মই আ-
পোনাক ইহুৱৰ অঙ্গিকাৱলিকাৰ পদা বাক
কৰিলোঁ; এতিয়াৰ পৰা তৱন্তৰ দণ্ড আগায়।
আৰু মই সৰুক নাম কৰা জগ্ৰিমই ক্ৰোধলৈ
ভয়েৰে অপেক্ষা, যোলৈ এইবিলাক আশ্বান
থাকে।

খ্রিষ্টিয়ান। তুমি কিহন নিমিত্ত আপো-
নাক এনে দুৰ্বাৰহাত পেলালা?

মানুহ। এই জগতৰ জি কাম অভিলাস,
বুখ আৰু লাভত মই বৰ ত্ৰিষ্টি ভোগ কৰিম
বুলি ভাবিলোঁ, সেইবিলাকৰ নিমিত্ত মই
এনে অৱস্থাত পৰিলোঁ। কিন্তু এতিয়া সেই
পুতি সুখে মোক কানুদি ত্ৰিষ্টিমই পোকৰ
দৰে খাই থাকে।

খ্রিষ্টিয়ান। কিন্তু তুমি এতিয়াও উলটি
মন পালটাৰ নোআবোঁ নে?

মানুহ। ইহুৱেহে পালটন কৰিবলৈ
নিষেধ কৰিলে; বিশ্বাস কৰিবলৈ তৈওৰ
বাক্যত একেবিও আশা দিয়া নাই, তৈও
আপুনিএ মোক এই লোৰ গঁদালত বন্ধন

কৰিলে, আৰু ভগতৰ লোক আটাইবোৰেও মোক মুকলি কৰিব নোহোৱা। অল, অল, অনন্ত কাল! অনন্ত কাল! গম্ভীৰ অনন্ত কালত জি নাস্তিৰ লগ পাম, তাৰে সৈতে কোনেই জুৰ কৰিম! তেতিয়া অৰ্ধ-দায়কে খিষ্ণিয়ানত কলে, এই মানুহৰ দুখ তোমাৰ মনত থাকি তোমাক সাৱধান কৰাওতা হওক।

খিষ্ণিয়ান। স্বৰূপ, আতা, এই কথা বৰ ভয়ঙ্কৰ: এই মানুহৰ দুখ জনমোজা কৰমৰ দুইত জেন থাকোঁ, এই প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ, আৰু পৰ দি সাৱধানে থাকিবলৈ ইচ্ছা মোৰ মহাই হওক। এতিয়া মোৰ বাটে জাবলৈ বেছি ন হ'ল নে?

অৰ্ধ-দায়ক। তোমাক আৰু এটা কথা দেখাবৰ নিমিত্তে একেজিয়ান বৰা; পাচে তুমি বাটে দি জাবা।

তেতিয়া অৰ্ধ-দায়কে আকণ্ড খিষ্ণিয়ানৰ গাতত ধকি আন এক খোঁটালিতলৈ নিলে; তাতে মুঠ থকা খাটিৰ পৰা এজন মানুহ উঠি আপোনাৰ কাপৰ পিন্ধি থাকোঁতে কঁপি কঁপি আছিল। তাতে খিষ্ণিয়ানে সুধিলে, ই নো কিয় এয়েকৈ কঁপিচো? তেতিয়া অৰ্ধ-দায়কে তাৰ কঁপাৰ কাৰন খিষ্ণিয়ানত কবলৈ আৰু আগ্য কৰাত সি কবলৈ ধৰি বুলিলে, এই ৰাতি টোপনিত থাকোঁতে মই এটা সন্মতিক দেখিলোঁ; তাতে দেখা, আকাশ মণ্ডল ঘোৰ একোৰ হৈ গ'ল, আৰু অতি ভয়ঙ্কৰ মেঘৰ গৰ্জন আৰু বিদুলি হোআত মোৰ মনত বৰ বিয়াকুল লাগিল। এই কপে সন্মতিকত ওপৰলৈ চাই থাকোঁতে মেঘবোৰ আচমিত কপে লকআই নিয়া দেখিলোঁ। তেতিয়া ভেঁৰিৰ মহা সবদ সুনিচোঁ, আৰু সবগৰ হেজাৰ হেজাৰ লোকেৰে আশ্বিত হোআ একন মানুহকো মেঘৰ ওপৰত বহি থকা দেখিলোঁ; সেই সকলোবিলাক অগ্নিমই ৰক্তৰে ভূষিত, আৰু আকাশ মণ্ডলো অগ্নিৰে পুৰি আছিল। এনে সময়ত, হে মহা লোক সকল, উঠা, মহা সোধলৈ আহাঁক, এই বচন সূৰা গলত

সিলোৰ ফাটিল, মৈমাখবোৰ মুকলি হ'ল, আৰু তাত জি জি যিহু লোক আছিল, আটাইবিলাক ওলাল; তাৰে কেউবিলাক বন আনন্দিত হৈ ওপৰলৈ চাই থাকিল, আনবোৰে শৰতৰ তলত আপোনাৰ লুকাইলৈ উপাই বিচাৰিলে। তেতিয়া মই চুই দেখিলোঁ, মেঘত বহি থকা জেনে এখন পুৰি মেৰি ভগত থনৰ লোকক আপোনাৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ দিলে। কিন্তু মোক কৰ্তা আৰু অপৰাধত পৰাবিলাকে জি কপে আঁতৰা আঁতৰি হৈ থাকে, সেই কপে ভেঁওৰ ওচৰৰ পৰা ওলাই অহা অগ্নিমই সিখাৰ দোআহাই দিহঁতকো ভেঁওৰ কিছু আঁতৰতে ৰখা হৈছিল। আৰু মেঘত বহা জনক আৱৰি থকা পাৰিসদবিলাকত এই আগ্য দিয়া সুনিচোঁ, বন আৰু জুলা আৰু নৰা গোটাই জুয়েৰে পুৰি থকা মহোবৰত পেলোআগৈ। তেতিয়া মই থকা যিহুৰ ওচৰতে প্ৰিথিবি ফাটি তলি নো হোআ কুণ্ড ওলাল; তাৰ মুখৰ বহু ধূম্ৰা, জুইৰ আঁঠা, আৰু হো হোঁক ভয়ানক নহন্দো ওলাবলৈ ধৰিলে। সেই পাৰিসদবিলাকত আৰু এক আগ্য দিয়া হ'ল, উৰালত মোৰ ঘন চপাই খোআ। তাকে সুনিচোঁ অনেক লোকক ধৰি মেঘৰ ওপৰলৈ লৈ জোআ দেখিলোঁ; কিন্তু মোক হলে এৰা হ'ল। আৰু মই আপোনাৰ লুকাইলৈ ইচা কৰিও উপায় নে পালোঁ; কিয়নো মেঘত থকা জনৰ দৰে দুটি মহাই মোৰ গাত পৰি আছিল; তাৰ মোৰ পাপবিলাকো স্বৰন হোআত মোৰ মনেই সকলো তাৰে মোক দুৰি কৰিলে এনে সময়ত মই টোপনি ভাগি সাব পালোঁ।

খিষ্ণিয়ান। তুমি ইয়াক দেখি কিয় এমান ভয়ানক হ'ল?

মানুহ। আতা, মই ইয়াক ভাবিলোঁ, মহা সোধৰ দিন অহলো আছিল, কিন্তু তালৈ মই জুগুত ন হৈও; আৰু দুৰবিলাকে আমকক গোটাৰি বি মোক এৰিলে, তাৰ কাৰনেহে বৰ ভয় পালোঁ; তাত ৰাজে নহক

কৃত্রিম মুখ মোর অতি উজলত মুকলি হল,
মোর ভিতরেও মনে মোক সর দুখ দিলে,
আক সোপ কঠাই গুহ মুখ হৈ মোর ফাল-
লে চকুর একে দৃষ্টিয়ে লম্বাই চোখা ছেন
দেখিলো।

তাতে অৰ্ধ-দায়কে শ্রুতিমানত সুপিল,
তুমি এই সকলো কথা মনত বিবেচনা কবি
নে!

শ্রুতিমান! ইহা, আতা, কবিলো, আক
এইবিলাক কথাত মোর আসা আক ভয়ো
লগা হৈছে।

অৰ্ধ-দায়ক। তেহে তুমি জাব লগা বা-
টক তোমার কোমত খুঁচি টেলিয়লৈ এইবি-
লাক কথা কৈটির নিচিনাটক মনত রাখি থবা।
তেহি শ্রুতিমান ককাল বাক্তি জাজিলৈ
আপোনাক জুগত কবির ধবিলে। তাতে
অৰ্ধ-দায়কে তাক আলিবাঁদি কবি কলে, হে
শ্রুতিমান, তোমাক বাক্তি মগবলৈ ছো-
আ বাট দেখাই নিবলৈ মান্তনা কবোতা
সমস্ত তোমার সহতি হওক।

তেহি শ্রুতিমানে আপোনাৰ বাট এই
কলৈ গাই গাই গল।

জাতাত মোর জি কাম আকল্পন,

তাতে ছেন চাবর হব মন,

কথা চমত্কার আচরিত

ইমাত পালো দরদর;

কেতবোর অতি যোব সয়ানক,

আক কেতবোর মনোহর,

অৰ্ধ-দায়ক উপকারি

দেখাই দিলে পাপি মর;

লম্বাই মন ছেন মজি থাকে,

মোর এই প্রার্থনা ইহর।

লুইচা নামেৰে এজন চোখালিৰ বিবরণ।

The story of Louisa—From Albert's Young Children.

আমেরিকা দেশত থকা ভাবত নামেৰে
এজন পদম প্রচাৰকে এই কথা লিখিছে।
মই ধৰম প্রচাৰক কামত লোৱাৰ পৰা
পৰ পাচত লুইচা নামেৰে এজনী গাভৰু চো-
খালি মজাৰ মাজত দেখিলো। তাইৰ কপ
সুতানি, আক মুখ আমন্দ হৈ নিৰুগি আছিল;
কিন্তু মই তাইক পৰমাখিক কথাত অচিহ্ন
আক হেলা কবোতা ছেন জানিলো। লুই-
চাক মই ধৰম নিদা কৰা দেখা নাই; কিন্তু
মণ্ডাখিক সুখ আক আনন্দত কাল মিলাই
সবনৰ আগৈএ ধৰম লৈ সুখেৰে গতিম বুলি,
এনে ইচা কৰিলে।

এদিনা গধূলি বেলা মই মজাৰ মাজৰ
পৰা কেতবোৰক চোখালিক মোৰ ঘনলৈ
মিয়জুন কৰিলো। লুইচাও লগবিমানিলকে
সোত আহিল। পদম কথাত সকলো মন
দি শ্রাৱ্য কৰা উচিত, এই কথা টানটক কৰ
লে মই সিবিলাকক মিয়জুন কৰিলো। শো-
টালিৰ মাজত থকা সকলোৰা মনত মোৰ কথা
লাগিল; আক মই দেখিলো, লুইচাও ধৰম
কথাত ভাবিত হল; কিন্তু তাক লুকাবলৈ
গৈয়া কৰিলে। পাচৰ বেলেগ গোটে খাওত
মই সকলোৰে লগত বেলেগে বেলেগে কথা
বত্ৰা হলোঁ। পুহি সকলোএ আনন্দ আনন্দ
কাৰনে চেক্টা কৰাৰ মন দেখাআলে; কিন্তু
লুইচাৰ মন সকলোতকৈ বেলেগে দেখা হল।
তাই সকলো ভবাত আপোনাৰ মনৰ কথা
লুকাৰ মোআবিলে, তেও জনাবলৈ লাজ
কৰিলে।

মই কলোঁ, লুইচা, তুমি আগতকৈ ধৰমক
বিনাই এতিয়া অধিক প্রয়োজনীয় বুলি ভা-
বিচা নে!

লুইচা। মই নে জানোঁ, মজাচক; শ্রুতিমান
হবলৈ মোৰ ইচা আছে, ইয়াকে ভাবিচা।

প্রচাৰক। লুইচা, তুমি আপোনাক পাপি
বুলি জানিচা নে?

লুইচা। মই পাপি বুলি জানোঁ, কিন্তু

তেনেকৈ সাত্ৰে কৈচে: কিন্তু মোৰ মনত পাপ
পৰ নিমিত্তে বৰ খেদ পোয়া নাই।

পুচাবক। তোমাৰ মন এনে হ'লে, ইহুৰে
গ্ৰাস্ত কৰিব বুলি ভাবিচা নে? তেঁও তো-
মাৰ মনত বসিলে, আৰু পুতিপালন কৰি
তোমাৰ জি জি নানা আশিৰ্বাদ আৰু সুখ
আছে, সেই নকলো তেঁৱেই দিচে; তুমি
ভালেমান দিন তেঁওৰ উপকাৰ নু মূৰি
ফিৰাই থাকি, সদাই ইহুৰৰ আগত ভক্তি
কৰা; আৰু এতিয়া যদি তুমি নকলো
মনেৰে আৰু নমু ভাৱেৰে তোমাৰ পাপ
খেদা হবলৈ ভজন ন কৰিবা, তেন্তে পাপ
লাগবত ডুবি মৰিবা।

তেনেকৈ আৰু পাচৰ সপ্তাহৰ নেই সম-
য়ত গোট খাবলৈ মই ধিৰ কৰিলোঁ। সেই
সপ্তাহত লুইচা আগলৈ আহি চোআলিবি-
লাক আৰু মকৈ কেতবিলকৈ সৈতে দেখা
হল। তাইৰ মন ধৰ্ম্মৰ কথাত অধিককৈ
লগা কেন জানিলোঁ। মই কলো, লুইচা, তুমি
আজি গধূলি নানা বুলি ভই কৰিচিহঁ।

লুইচা। মই এতিয়া জানিচোঁ, অনন্ত আত্ম
বিচাৰিত সমুদী হল, কিয়নো মই ভালেমান
দিন ছেলা কৰিলোঁ।

পুচাবক। লুইচা, তুমি আপোনাকে পাপি
বুলি মনত লাগিচে নে?

লুইচা। হই মহাচই, মোৰ মনত লাগি-
চে।

পুচাবক। লুইচা, তোমাৰ পাপ খেদা
কৰিবলৈ ইহুৰৰ ওপৰত গোচৰ কৰিব পা-
ৰা নে?

লুইচা। নোআৰোঁ; যদি ইহুৰে মোক বি-
নাস কৰে, তেওঁ তেঁওক স্বৰূপ বোলা জাব।

পুচাবক। বাক, লুইচা, তুমি শিষ্টৰ নি-
মিত্তে সপ্তাহিক লগৰিয়াবিলাক আৰু সুখ
আদি নকলোকে এৰি ত্ৰান কৰ্ত্তাক মানুহৰ
আগত লৈ কাৰ্খি তোমাৰ আগৰ বন্ধুবিলা-
কৰ পৰা লাজ পোআতো সদা আচৰন আৰু
সদা কৰমত কাল নিয়াবলৈ তোমাৰ ইচ্ছা
আছে নে?

লুইচাই অলপমান বৈ, পাচে উতৰ দি
কলে, লকলোকে এৰিবলৈ মোৰ কিছু স-
ময় নই থকাৰ ভই আছে।

পাচৰ সপ্তাহত আগৰ পৰে গোট খাইছিল,
কিন্তু লুইচা অলপমান জাব হোআৰ কাৰণে
জিবিলাকৰ লগত নাছিল। আৰু এক সপ্তাহ
লগত তাই আৰু আপুনি দেখা দিলে,
কিন্তু তাইৰ ধৰ্ম্মৰ উচ্চ কৰ্ম হোআ বুলি
মোৰ মনত বৰ দুখ লাগিল; কিয়নো পৰম
আত্মাই তাইক এৰিলে। সেই দিনৰ পৰা মই
লুইচাক মোৰ ঘৰত আৰুও দেখিবলৈ নে
পালোঁ; কিন্তু এনেকুআ গোট খোআ ভা-
লেমান দিন থকাত লুইচাৰ মিত্তিৰ কেতবি-
লাক পুত্ৰ যিচৰ মিলা হল বুলি মোৰ আ-
নাৰ কাৰন আছে।

দুই তিনি মাহৰ পাচত লুইচা নৰিয়া চো-
আত মোক দেখিবলৈ ইচ্ছা কৰি বাতী পঠি-
লে। এই কথা সুনিবৰ অলপৰ পাচত মই
তাৰ খোটাৰিত মোমালোঁ। লুইচাৰ ব-
কৈ পানি লাগি জৰ হল। মই খোটাৰিত
মোমাই তাইৰ মন উত্তপ্ত হোআ দেখি তাইত
সুধিলোঁ; লুইচা, তুমি কেনে আচা? তাই
আপোনাৰ মুখ হাতেৰে ঢাকি বৰকৈ কাশি-
বলৈ ধৰিলে। তাইৰ মনত এনে দুখ বেছি
মই সান্তনা দিবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ। কিন্তু
লুইচাই কলে, মহাচই, মই নৰিয়া হৈচোঁ
কি জানি মৰিম, ধৰ্ম্মিয়া ন হ'লোঁ কেনে জা-
নোঁ; হাই হাই, এনে মন হোআত মই
কি মৰোঁ, মোৰ কি গতি হব? মোৰ কি
হব? এনেকৈ কৈতে তাইৰ চকুৰ লো বৈ
গল।

মই কি কৰম, আৰু নে জানিলোঁ। লুইচাই
জি জি কলে, সেই নকলো স্বৰূপ; তাই ব-
বেমাৰ আছিল ইট, আৰু লগতেই বাতুল
হব পাৰে, কি জানি মৰনো ওচৰ হল; লুই-
চাৰ মনত এইবিলাক ভাবনা লাগিল। তেনে
পুৰি পুৰি আছিল, কিন্তু ওচৰ হোআ ইহু-
ৰৰ মোধক সুমুৰি তাই নৰিয়াৰ নকলো
দুখ পাহৰিলে।

নই ত্রান কর্তার প্রেমের কথা কহিলো; মন পালটাইয়া কাবর বচ মুক্তিয়া অগ্নিকানর কথা বুজালো; ধোঁড়েরে তাইব আখা ত্রান কর্তার হাতত সোপাই দিবলৈ মই জানক উপাই দেখুআলো; কিন্তু মোর সকলো কার্যার নিস্কল হল।

তাইক এনেকুজা দেখাতে মনত বর দুখ পাঠলো। সবিলর টান জব, আক উপুল থলুল হোঁআ মনর বেদনার কাবনে তাই নি জিবোঁআকৈ কৈকালে।

পাচ দিনা মই লুইচাক আকও দেখিবলৈ গলো। খোঁটালিত সোমাই মই প্রথম দর্শনত নিবসার আকৃতি মুখত দেখি, মনতে ভাবিলো, হাই হাই, দুইগিয়া চোআলি। বস্তু মেলি তাইলৈ মই মন বই কহীওতা পুতকর কথা পাইলো।

লুইচাই কলে, হাই হাই, মহাচই, এই অকনোমটর কথা মোর নিমিতে কোআ ন হই, এন মই ভাবিলো। মোর দুখ পোআ সাদ্ধার নিমিতে কোআ সান্তনা নে দেখো, মোর পাপ খেমা হোআ হলে, মই কিমান জানক পালোঁহেঁতন, কিন্তু এতিয়া হাই হাই! এই কথা সঁওতেই তাইব মাত জিকার মাতি কলে। তাই এতিয়া মতির বুলি বিচনার চা-বিও ফালে থকাবিলাকয় ডই হল। পাচ দিনা রাতি পুআ মই লুইচাব খোঁটালিলৈ গৈ তাইব মুখত অতি নিবসার চিন দেখিলো। দ্বিত্বা ওচর বুলি জামিলো। তাইব লগাবিরা মিতিবিলাক বিচনার চাবিও ফালে আটিল। সবিল ভাল থাকোঁতেই মনত লৈ জুগুত হবলৈ লুইচাই সিবিলাকক চেতন করিবর নিমিতে বর চেনহেঁবে কলে, কোলে, মই জানো, জি কোনোএ অকপট মনে-বে পাপর নিমিতে খেদ করে, সিবিলাকক ইহবে পাপর খেমা করিবলৈ জুগুত আছে; কিন্তু মোর খেদ পাপর নিমিতে ন হই, অকল পাপর সান্তিব নিমিত্তহে আছে।

আবেলি বেলা মই আকও গলো। তাই বনিয়ার মত গিয়ার হেঁকআ দেখিলো।

সকলগা চকুর লো বৈ বৈ পাবিলতো লুইচাই সিবিলাকর সোক আক ক্রমম নে দেখি-স, আক হু মুনিলে।

পাচ দিনা রাতি পুআ মই লুইচাব কথা সুপিনলৈ গৈছিলো, আক তাই মাবল, এবে উত্তর মুনিলো।

মই সুপিলো, মনর আগেয়ে লুইচাই আকও গিয়ার পোআ নাই নে! মিহতে কলে, তাইব উসাই কোআ অনপন আগেয়ে গিয়ার পোআ জেন দেখা হল; কিন্তু তে-তিয়া মবার মিচিন! হোঁআত তাই জি জি কলে, আমি বুজিব নোআবিলো।

লুইচাব সবিল এতিয়া মাটিত লিন হৈ গৈচে; আক তাইব আখা জি চাইত আছে, ভাল হওক বা বেয়া হওক কেতিয়াও নেই চাই মলাব নোআবে।

দেদ দিদেশর বস্তুর মহা দর্শন।

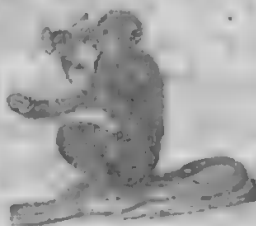
Opening of the Great Exhibition

সম্রাটর দর্শনত লিখিচে, মেই মহা-ব সম্রাটর বিলাইচর পরা আছি, মহা কা-নিব পতি প্রিঞ্চ অলবার্ট জি মহা দর্শন পা-তিচে, তার বাহিবে প্রাই একো রাজা ন কই। প্রিঞ্চির স্মৃতি হোআবে পরা কোনো সময়ত কোনো দেদত এনেকুজা অতি জুগুত সম্মতি জুত, ঈশ্বরর প্রকাশ, অতি মনক মোহা-করম কেতিয়াও আনুহে দেখিবলৈ পোআ নাই।

ইল্ললন্ত দেশত থকা তুমি ভাঙ্গৰ লোক,
আক জগতৰ বিদ্যারত, জন্মো পোৱা সক-
লো পুৰাণবিলাকে অমৰাতিৰ তুল্য সেই
আচৰিত দিগ্ভিগন্ত আক সোভিত বেলে-
লৰ তলাতল যবত সেই মাহৰ পুৰণম দিনত
গোট খাই অনেক ৰাজ্যৰ অধিপতি মহা-
ৰানি সিন্ধুবিয়াৰ ওচৰলৈ গৈ আপোন নিতি
অনুসৰি মন্থনৰে দিনই কপে সন্মোলা কৰি-
লে। সেই মহা দৰ্শনৰ জি সন্মতি, তাৰ
পুত্ৰপ, ঐশ্বৰ্য, আক সোভা কথাবে মানুহে
বৰ্ণাৰ পাৰে, তথাপি সেই লোকবিলাকৰ মা-
তৰ কোনোৰ জি অহঙ্কাৰ, কোনোৰ জি নম্র
ভাৱনা, কোনোৰ জি ধৰম কথা, স্বদেশলৈ
কোনোৰ জি প্ৰীতি, এই সকলো কথা বৰ্ণাব-
লৈ বাক্যপাতিৰো অসাধ্য। সেই যবৰ ভিত-
ৰত অনেক দেশি ভেৰ কুৰি হেজাৰ মুনিহ
তিৰোতাবিলাকে অনেক অলঙ্কাৰ ভাল বস্ত্ৰ
পিন্ধি আনন্দ মনেৰে কুৰি প্ৰিথিবিৰ অপূৰ
চমৎকৰ বজাৰ দেখি, সকলো চকু ত্ৰিপি
কৰা হ'ল। যবৰ বাতিৰে প্ৰাই পাচ লাখ
মাহাহ মহা বানিক জয়মনি কৰাৰ সবদে
প্ৰিথিবি আক আশ্বাস ছুৱিল। কিন্তু সেই
কথা লিখিলে আমাৰ প্ৰাণাক্ষন নাষ্ট, কিয়-
নো মহা ভাৰতত তাৰ বিবৰন সুন্দৰ ৰূপে
লিখা আছে; দুই এক কথা মাথোন তাৰ-
উল্লেখ কৰা হ'ল।

সেই থামে গৈ আমি সব নদ নদি,
দেখিলো অদ্যুত কৰ্ম কৰিতে না পাৰি;
তাৰ অস্ত্ৰ নাহিক, নাহিক পৰিমাণ,
মৰ্মনামিত সেই সভা বানিৰ নিৰ্মান।
চন্দ্ৰ সূৰ্য জিনি সিন্ধো সভা প্ৰকাশিচে,
সভা দেখি চকু নে ডাই, লগনে সোভিচ।
সিন্ধু ভৰ বুৰা সব দৰ্শকে দেখাই,
নুহে পুৰাণে থাকে দেখিয়া তথাই।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১২।

Bahunga Raja—War with the Kacharis.

লাকনি প্লেকাট (৪৬) সৰুত আশ্বানৰ দিনত
হ'ল। দেৱে চুলেং চাৰিজ বজাৰে, পাণ্ডু-
চেনৰ, বৰুচেনৰ, এই তিনিক নামকপত থা-
কিব দিলে। লাকনি কাডচেও সৰুত থাম-
জাজৰ পৰা বৰাই আহি বজা দেৱৰ আগত
গোচৰ দিলেহি; বোলে, নগাৰ নিমিত্তে সি
চাউত বৰ নোজাৰোঁ, বৰ জোঁট কৰিচে,
পাচে বজা দেৱে সুনি থাকিল। নগা গাঁৱৰ
লেখা, মলোন ১, নকু ১, লুকনা ১, তাক
১, এই সকল তটিব গাঁও; পাপুক ১,
গামতেন ১, চিছু ১, চিক ১, এই কেই খন
উজনিৰ গাঁও। দুই চাইৰ নগা এটাই হৈ
জুখ ধৰিব খোজে, বোল বদনোন কৰে; বজা
দেৱে এই কথা সুনি, ভাণ্ডচুভোও, থাও
মুংমুং, থচংতাং, চুকুংবিন, এই সকলক
পঠাই নগাক ধৰিব দিলে। আক ভাণ্ড-
চুল্লক পঠাই ফাকাই ১, তাইচিছুং ১,
চিৰিং ১, এই তিনি নগা গাঁৱক ধৰিব
দিলেগৈ; পাচে আগে পঁচাবোৰে নামকপ
পাই গব দি জাখুং নগাক জুখ ধৰি পালে।
পাচে ভাণ্ডচুভোও বৰিয়া পৰি ওলাই অ-
হিল, চুলেংচাৰিজ বজা ভাঙ্গবিয়া সকলে
নৈতে নগাক জুখ জিনিলে। চুকাক বজা
দেৱে থৈ অহা হাতি টঙ্গি খন থামজাজিয়া
বৰাই চুলেংচাৰিজ বজাৰ চাতত দিলেনি।
পাকুং নামে গাৱত এই কথা।

তাৰ পৰা আমাৰ সকলো থামজাজিলৈ
আহিল। পাচে থামজাজিয়া বৰাই যোঁৰা
আঠোটা, খেছ কাপৰ আঠ খন, এই বুৰা
বজা দেৱলৈ দি পালে। পাচে চুলেং
চাৰিজ বজা নুংজাজিলৈ আহিল, তাৰো
পৰা নুংগুজিলৈ আহিল, তাৰো পৰা কাং-
ভোওলৈ আহিল, তাৰ পৰা কাকেওলৈ অ-
হিল। পাচে কাকেও বজাৰ চাইলৈ চুলেং
চাৰিজ বজা লাওজাংজাক বৰাই আনিবলৈ
আমাৰ কটকি পঠালে। আমাৰ কটকি
সিহঁতক বৰাই থামজাজিলৈ আনিলে। চুলেং

চারিখ বজা নামকান্নর পরা মেঠান এস
জানি পর্বতত মেঠা কহিলেহি বজা দেবক ।
লাকনি খুতটিকা সনত বজা দেবে চুক্রংকা
তিপাম বজাক, চুতং নামকশিয়া বজাকে,
বব গোঁইই ত্যাওচলুং চেনবক, এই সকল
জাকতুলৈ পাঁচিলে; পাচ বজা দেবে
খাওমুকতকোৰ থা জাকতুলৈ বলগৈ ।
পাচে চুলেক চাৰিখ বজাকে চুথুং সৰ
গোঁইইকে নামচকিয়া নগা গাঁৱত থাকিব
দিলেগৈ । নগা গাঁৱৰ লেখা, জাকতুল ১,
চাকান ১, জুনফান ১, চাটাই ১, এই কেই
গাঁৱৰ নগা জাকতুলিয়াৰে এটাই হৈ তাৰ
নজিয়াত সোমালগৈ । পাচে সকলো নগা
জাৰি গৈ ববকনাত সোমাবৰ দেখি, চুক্রংকা
তিপাম বজা নৈন্যে সহিতে বাতিএ ভাৱ
পৰা উলটি আহি তাতে আমাৰ বব হিলৈ
চাইট। এৰি আহিল । পাচে চুহ্মকা বজা
দেবে নৈন্যে সহিতে তাৰ পৰা উলটি যা-
গনগাঁৱত থাকিলহি: পাচে নগাই বব হিলৈ
এটা ভেটি পচালে ।

বজা দেবে গবগাঁৱৰ পৰা দিহিমলৈ গল;
হাত পাচে বজা দেবে ত্যাওচুলেক জুপৰ
মেপাতি পাতিলে । ত্যাওচুলেং চাৰিখ
বজা, খাওমুকতক, চুহ্মক, চুডাং, কুং
দিং, তাইমুক্কাং, এই সকলক কচাৰি
মেওচুং বজাক জুপ কৰিবলৈ পচালে, ইবো
বেঙ গৈ মচকিত হলগৈ । চুক্রংকা তি-
পাম বজা, তংখাম বব গোঁইই, তাইমুক্কাং
এই তিনিএ বজা দেৱৰ লগ ললেগৈ ।
পাচে বব পাত্ৰ গোঁইই নগা জুপৰ পৰা
আহি বজা দেৱৰ লগ পৰিলেহি । পাচে বব
পাত্ৰ গোঁইইকো, বব গোঁইইকো, ত্যাওচ-
ডেকো, চুলেং চাৰিখ বজাৰ লগত ভব দিব
দিলেগৈ । পাচে বানক গাঁৱত চুতং নাম-
কশিয়া বজা, চুলেং চাৰিখ বজা, বব পাত্ৰ
গোঁইই, এই তিনিএ গৈ কোঁতে পৰিলেগৈ ।
তংখাম বব গোঁইই, খাওমুকতক, চুডাং,
মুক্কাং, মুংক্কাং, এই সকলক দৈয়াৰৰ বা-
টে বাম কাল পচালে । চুহ্মন জইপতি

কুমৰ, লেচটি তামনি, ত্যাওচং বাই, এই সকল-
ক মৌ কাল পচালে, এই মৰে দুয়ো কাল-
লৈ মাৰে উছাই গল । পাচে খাওমুক্কাং নাম-
লাই, জইপতি কোঅৰ, এই দুয়ো মাৰেবে খে-
দি গৈ গবত পৰিলেগৈ । পাচে কচাৰিএতিএটা
খোৱাৰ বাসিলে খেদি আহি আমাৰ লোকক
বোলে, কোৱা কপ আমিচোঁ, তইতে মাও
চপাই লহি আহ, এই বুলি কচাৰিএ আহি
বব হিলৈ মাৰিব ধৰিলে । পাচে আমাৰ লো-
কে পানিব মাৰৰ পৰা দেখি ভব মি ধৰি-
লেগৈ । পাচে কচাৰি বজা ধমকি এক চুকে
বল । পূবৰ হিলৈ মৰা গুলি লাগি আমাৰ
মানুহ এটা মাৰিলে । তংখাম বব গোঁইই
১, খাওমুকতক ১, এই দুজনাই জুপ কৰি-
লেগৈ, পাচে বানক গাঁৱত হলগৈ । আমাৰ
মানুহ দুই চাৰি যা খাই আহি, গোঁইই দেও
দুজনতে বব পাত্ৰৰ আগত কলেহি । পাচে
দিবালাকে এই কথা মনি চুলেং চাৰিখ
বজা সিৱালক লগত ভব দিব দিলেগৈ;
চুলেং গোঁইই দেৱো পালতগৈ কচাৰি ভা-
গি পলাল । পাচে আমাৰ মানুহে খেদি
গৈ কচাৰিক কাটি নংলাপলৈ উলটি আ-
হোঁতে তিবতাপাই নামে কচাৰি এটা জিয়াই
ধৰি আমি তাত দুপিলে, বোলে, কোৱা বজা
কত আচেগৈ! সি বোলে, মৌলগিৰি পৰ্ব-
তত আচেগৈ গৰ কদি, মানৰ মাৰ বাসি
জতন হৈ আচ গাব হবলৈ বুলি । পাচে
আমাৰ লোকে নামতিয়া জানে উছাই গৈ
পালেগৈ । পাচে তাৰো পৰা কচাৰি বজা
গৰ এৰি পলাই লেজুৱিয়াত হলগৈ । তাৰো
পৰা নগবলৈ গল, আমাৰ লোকে পাচে পাচে
খেদি গৈ ইটাৰ নগৰ পালেগৈ । পাচে মেও-
চুং কচাৰি বজা নগৰ এৰি পলাই ডেম্বেৰা
পালেগৈ; ডেম্বেৰা নগৰকো এৰি পলাল ।
চুক্রংমুক্কাং তিপাম বজা ডাডাৰিয়াই নৈতে
সুদা নগৰহে পালেগৈ, দুকৰা কোঅৰো
বাকো সমনিত পাচত পালেগৈ । পাচে সমন্ত
লোকে সুদা নগৰত কচাৰি বজাৰ তিনি তিনি
কুঁজৰি পালে, বজাৰ মাৰকা পালে । মেও-

কচাৰি বজাৰ পুতৰ মাতামুহুৰ মূৰ কাটি
আনি মাকক দেখালেহি, বোলে, তোৰ পুত-
ৰে মূৰ হঠি ন হঠি! মাক বোলে হঠি; এই
কলি কলত মাককো পুটি মারিলে। পাচে
ভাৰুিয়া মহলে নেওচল কচাৰি বজাৰ কোন
কপাৰ ডগ, কোন কপাৰ খাট, কোন কপা
বিক্ৰম পাট আনি, কুঁহিয়াৰ বাসিত বজা
মেকে দিলেহি। পাচে বজা মেয়ে সৈমো
সৈমত আপানার বাজাইল আহি, ক্লেফ
লুডাম কৰিলেহি। পাচে নেওচল কচাৰি
বজাৰ মূৰ আনি পৰ্যন্ত মুগ্ধ মালা বান্ধি-
লেহি।

মটিত খানি উলিওয়া কপ।

Coins dug up at Rongpur and Gungang.

Coins of the Mogul Emperor Shah Jehan, struck at Patna, A. D. 1651.

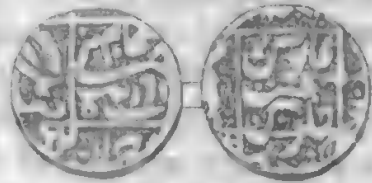
পশ্চিমবঙ্গকে এই কপে ইয়াক পাৰে, বাবু
ম্যা গাজি ম্যা জেহান সোহাৰ উদ্দিন মহম্মদ
চাহেব কেহান চানি, ১০৪১; অর্থাৎ মহা
মহা ম্যা জেহান সোহাৰ উদ্দিন মহম্মদ
দ্বিতীয় দৈবধিকার, মসলমানৰ মক ১০৪১.
ইং মক ১৬৩১। সি ফালে, লা এলাহ
এলালাহ মহম্মদ বচুলানা। অর্থাৎ পবন উল্লস
এলাহৰ হাতিৰে আম উল্লস নাই; আক মহ-
ম্মদ উল্লস পাঠকল্প। কবে পাটনা এলাহি
চহৰ নবমাজ! ৪; অর্থাৎ ভোগৰ ৪ বছৰত
পাটনা চহৰই ঐশ্বৰিক নগৰত মৰা কপ।

Gungang Rupee of Shah Jehan, struck at Patna, A. D. 1651.

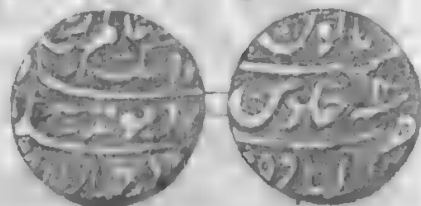
মাসম্যা, মাক ম্যা জেহান সোহাৰ উদ্দিন
চাহেব কেহান চানি, কবে আকবাবাদ ১২।

অর্থাৎ মহা বজা ম্যা জেহান সোহাৰ উদ্দিন
দ্বিতীয় দৈবধিকার, ভোগৰ ১২ বছৰত আ-
মবা নগৰত মৰা কপ। সি লুটিৰ ভি-
তবে, লা এলাহ এলালাহ মহম্মদ বচুলানা;
১০৪৮, অর্থাৎ ইং মক ১৬৩৮। আক
বাহির ফালে মহম্মদ চাৰি মাব, অর্থাৎ
চাৰি মিতিবৰ নাম; চাদেক আবুদিকব, ও
আদল ওমৰ, নাদব মিব ওমান, ও অলিম
আলি; অর্থাৎ পৰমাত্মিক আবুদিকব, নিয়াক-
বত ওমৰ, মুক্ট অধিকার ওমান, আক
বিদ্যারত আলি; এই কেইটা নাম লিখা
আচে।

Rupee of the Emperor Aurangzeb, dug up at Gungang, Struck A. D. 1681.

আলমগির আওবাজেব ম্যা দ্বয় জেহান
মো বদু মনিব; অর্থাৎ ভগতৰ অধিকার
আওবাজেব ম্যা, প্ৰিথিবীৰ মাজত চন্দ্র
তুল্য। সি লুটিএ, মালুচ মইমানত ভলুচ মন,
অর্থাৎ মূভাগ্য ভোগৰ অমুক বছৰ। ভোগৰ
বচব ৭ জেন দেখি। আনবোৰ মক ৪৪
গল।

Rupee of the Emperor Aurangzeb, struck A. D. 1681.

আলমগির আওবাজেব ম্যা, ভদ্র মো
বদু মনিব চিকা দ্বয় জেহান ১১০৮।
অর্থাৎ ভগতৰ বজা আওবাজেব ম্যা, প্ৰি-
থিবীৰ মাজত চন্দ্র নিচিনা তেওৰ মোহর
ইং মক ১৬২৭। সি লুটিএ, মালুচ মই-
মানত ভলুচ মন ৪০ জবে আভাৰা; অর্থাৎ
মূভাগ্য ভোগৰ ৪০ বছৰত আভাৰা নগৰত
মৰা কপ।

ম্যা জেহানৰ অর্ধ, প্ৰিথিবীৰ বজা; আওবাজেব
অর্ধ, সিংহাসন মোতিত কৰোতা।

কুট অঙ্কৰ গমনা।

Arithmetical Questions.

১। চাইটা নলা থকা এটা সুকান পুখুৰিৰ তিনিটা নলা মাৰি থৈ পূবৰটো মেলিলে এদিনে পুখুৰি পূৰ হই; আন তিনিটা মাৰি দখিনৰটো মেলিলে দিনৰ আধাৰে পূৰ হই; এই কপে পশ্চিমৰটো মেলিলে দিনৰ তিনি ভাগৰ এভাগে পূৰ হই; উত্তৰৰটো মেলিলে দিনৰ চাৰিভাগৰ এভাগে পূৰ হই; চাহি-ওটা একে বাবে মেলিলে দিনৰ কিমানে পূৰ হই?

উত্তৰ।

পূবৰ নলাই পানি সোমাই এদিনত ১ পুখুৰি পূৰ হব; দখিনৰটোৱে ২ পুখুৰি পূৰ হব; পশ্চিমৰটোৱে ৩ পুখুৰি, আৰু উত্তৰৰটো নলাৰে ৬ পুখুৰি পূৰ হব; মুঠে আটাই নলাৰে এনে ১২ টা পুখুৰিৰ পানি এদিনত সোমাই; তেতিয়া দিনটোৰ ১২ ভাগৰ এভাগে আটাই নলাৰে এক পুখুৰি পূৰ হব।

২। দুজন বেপাৰি বেহালৈ গৈ এটা মানিকৰ উত্তম আঙ্গটি দেখি দুইটাৰ লবৰ বাঞ্চা হোৱাত তাৰ দাম ১১০০ আশ্বৰ ন টকা হই; তাতে সম্পূৰ্ণ কপে এজনৰো ন ধকতি এজনে কলে, তোমাৰ মোট টকাৰ ২৩ ভাগৰ ১১ ভাগ দিয়া, তেহে মোৰ ধনে সৈতে ১১০০ টকা হব, ঘৰি আঙ্গটি লয়। আনটোও বোলে, তোমাৰ মোট টকাৰ ১১ ভাগৰ তিনি ভাগ দিয়া, তেহে মোৰে সৈতে ১১০০ টকা হব, আঙ্গটি কিনি লয়। জি-বিলাকৰ কাৰ কিমান টকা আছিল, তাক কব লাগে।

উত্তৰ।

এটাৰ হাতত ৬৬০ টকা আছিল; সিটোৰ হাতত ১২০ টকা।

৩। এটা সদাগৰে এখন নাও লৈ, ১৩৭-১৫৭ টকা সৰ্জে নি বেহালৈ গৈ, প্ৰথমে এক জিলাত বেপাৰ কৰি ৭ গুন লাভ পাই, তাৰ মাজৰ কিছু টকা আগোন ঘৰলৈ পঠাই;

বাকি টকা লৈ পুনৰ এক জিলাত বেপাৰ কৰি পূৰ্বৰ দৰে ৭ গুন লাভ পাই, তাৰে পূৰ্বে পঠোআ সন্মানে টকা ঘৰলৈ পঠাই; সেল টকাৰে আকও আন জিলাত বেপাৰ কৰি পূৰ্বৰ সন্মান লাভ পাই পূৰ্বৰ দৰে ঘৰে পঠাই; এই ক্ৰমে লাভ জিলাত বেপাৰ কৰি ৭।৭ গুন লাভ পাই, ৭ বাৰ সন্মানে ঘৰলৈ হাতি কৰি সেলত সদাগৰৰ হাতত কিছু নে থাকিল; সুদা নাৱেৰে ঘৰলৈ গল। কত টকা হাতি কৰিলে? মোটে বা কত টকা লাভ হল? ইয়াৰ সন্ধ্যা দিব লাগে।

উত্তৰ।

লাভক লাভেৰে লাভ বেলিলৈকে পুৰিব লাগে, $9 \times 9 \times 9 \times 9 \times 9 \times 9 \times 9 = 9^7 = 4782969$, ইয়াক বেলিএ বেলিএ ঘৰলৈ পঠোআ ধনৰ সন্ধ্যা বুজিবা।

৪। এজন গিৰিহস্তে ২০ টকা ৰূপ দি ২০ পুৰা মাটি কিনিলে; কেতখনি বাম, কেতখনি ৰূপিত। অপুৰা বাম আৰু অপুৰা ৰূপিত মাটি, এনে দুই পুৰাৰ মোট দাম ২০ টকা। সেই গিৰিহস্তে কিমান বাম আৰু কিমান ৰূপিত মাটি কিনিলে, আৰু বিশেষ বিশেষ কি ভাৱে ললে?

উত্তৰ।

সি বাম মাটি ১ হালচা ৩ কঠা, আৰু ৰূপিত ১১ পুৰা ২ হালচা ২ কঠা কিনিলে; বাম মাটিৰ দৰ পুৰাত ১১ টকা $\frac{1}{10}$ অনা, ৰূপিতৰ দৰ পুৰাত $\frac{1}{10}$ অনা; সেই বাম মাটি ১ হালচা ৩ কঠাত ৭ টকা ৬ মহা দিলে, ৰূপিতত ১২ টকা ১ মহা, মোটে ২০ টকা দিলে। বুজা জাই, ঘৰৰ ভেঁটলৈ বাম মাটি একেৰি মৰগটক ললে।

নগরত মাউৰ লগাৰ কথা।

Cholera at Nowgong.

জুন মাহত জিলা নগরত মাউৰে ধৰাত অনেক মানুহ মৰিছে। সদাই মানুহ মৰা দেখি মানুহবিলাকৰ মনত সুখ লাভি নাই। কেৱল অধিব হৈ মনত বৰ ভয় লাগি মানুহবিলাকে বোলে, আমিও নো এই বেলি জিম নে! মৰাবোৰ মৰিছেই হই, কিন্তু আমাৰো এই বাৰ জিয়াৰ আগন্তুক নাই, এনে পৰীচীত জিম জেন বুলি কেৱে আশা ন কৰিবাইক, কি জানি এই বাৰতেই ইহুৰে সকলোকে সংহাৰ কৰে, সকলোএ গোট খাই ইহুৰৰ নামকে লওঁক। এই বুলি মানুহবোৰে গোট খাই লৰা ভিৰোতা তেঁকা বুৰা সকলোএ সভা পাতি গাঁৱে গাঁৱে দুয়ো বেলা নাম লৈছে। আৰু বজালিবোৰেও গোট খাই ভাল খিস্ত লৈ ও বজাৰ পৰা বাতি ৮২ বজালৈকে নগৰৰ আলি বাটে বাটে কিতৰ কৰি কৰি সেমত গাঁৱলৈ জাই। পাচে চোতালতে বা পদূলি নুবতে আটাইবোৰে ভাল খোল বজাই হাত দাঙি ঘূৰি ঘূৰি কিতৰ কৰি থাকোঁতেই মৰৰ পৰা গিৰিহঁতে আনি চেনি, বা বাতাচা, বা আন ভাল উপহাৰ বস্তু ইবিৰ লুট বুলি সকলোৰে নুবৰ ওপৰত দিচি সিঁচি দিএ; পাচে মানুহবোৰে বুটলি বুটলি খাই। আৰু পল্টনিয়াবোৰে হলে পাব, চাগলি, ইহ, আৰু নৈৰেদো সৈতে গোটাই লৈ কলজ নদি লৈ নি পানিক ওচৰতে পুৰা দি প্ৰাৰ্থনা কৰি তাতে এৰি আহে। এই মতে জেয়ে ডিহকে হই, তাকে কৰিছে, কিন্তু এইবোৰ কৰাত উপল্যম হোৱা নাই, মৰিছে আছে, অচমিয়া উপাইৰ পৰা এটোও বখা পোআ নাই; কিন্তু পাদুৰি চাহাবৰ পৰা কিছু মানুহ জিচে। সেয়ে নো কেনেকৈ জিচে, জীহুত বুনচন চাহাবৰ আচমিয়াৰ পৰা আহোঁতে। তেঁও নকুৰ ভাল দৰৰ কিছু লৈ আহিছিল; সেই দৰবকে সি জি জি থুআইচেনি, সেয়ে বখা পৰিছে, আৰু ওচৰৰ চাৰিও ফালে জি

জি পৰিছে, তাক হলে জীহুত ইহুদৰ্দ পাদুৰি চাহাবেও দেৱাই দিএ, দেৱাই থুআই যেন যেন বাজা লৈ থাকে; তেও যদি পেট খাই, বা বাতি হই, আৰুও আন বকমৰ দেৱাই থুআই, বেলিএ বেলিএ চাহাবে নিজেই গৈ হাত ভৰি পিটিকি চাই তদাৰক কৰি থাকে। আৰু ইফুলৰ লৰা গোটা চাবেক পৰিছিল, সেই দৰে চাহাবে মেমে দুৱা দেৱাই দি তদাৰক কৰি ভাল কৰিলে। আৰু সকলোতে কৈছে, জাৰ জাৰ বেমাৰ হই, গোৰ এখেৰ দেৱাই নি থুআবাইগ। এই দৰে আমাৰ চাহাবে মেমে বুনচন চাহাবেও সকলোৰে বখাৰ উপাই চিন্তিছে।

অনেক দেশৰ সন্বাদ।

Journal of Events.

এপ্ৰিল মাহৰ অকনোদইত বুদ্ধপুত্ৰৰ গৰাত ধন পোআ কথা লিখা হৈছিল। সেই কথা বিচাৰ কৰ্তাৰ আগত লোধ পোচ কৰাত আউনিয়াটিৰ চাউল ভঁৰালিএ সেই ধন কাহি লোআৰ অপৰাধ পালত ও বচৰ, আৰু লগৰ ভকত জন চাবেকক ১ বছৰকৈ কাটক দিলে।

গুআহাটিত থকা কেঁয়া লোকে ভাপ জাহাজৰ দোআৰাই চন্দুকত ধন ভৰাই কলিকতালৈ পঠালত তত লোআ গৰাকিএ চন্দুক মেলি ইটা ভোখৰ চাবেক ভৰোআ মাৰদেৱ পালে। পাচে গুআহাটিত ভাপ জাহাজৰ বস্তু বখা জি কেৰানি চাহাব, তাৰ গাত চোভ পাই লোধ কৰ্তাৰ আগলৈ মিলে। এতিয়া আমি সুনিচোঁ, তাক পঞ্চায়ত লোকে অপৰাধৰ বাই দিয়াত লোধ কৰ্তাই ৭ বছৰ কাটকৰ জোগ্য বুলি থিৰ কৰিলে।

ভাটি কালে কাপ্তান বৰিফন নামে এজন চাহাবে হাবিত চিকাৰ কৰোঁতে এটা বৰা গাহৰি বেগেৰে আহিবৰ দেখি চিটা গুলি ভৰোআ হিলৈ মাৰিলত গাহৰিৰ আৰু থক হৈ খেদি আহি চাহাবক কামুৰি পেট কানি মৰিব লগাকৈ এৰি গল।

লখিমপুরৰ পৰা এই কথা পত্ৰত লিখি-
চে, এই বছৰৰ জেঠ মাহত বাৰ্টো গাঁৱৰ এটা
মানুহে আহু ধান নিৰাবলৈ জাঁওতে বাটত
এটা বনৰিয়া মহে কৰকনে খোঁচ মাৰি তপি-
লালৈকে মৰুই ডোখৰ ওভোতাই পেলালে;
আৰু সিটো ভৰিৰ গোৰোআই দি নিজ
মুমাই আঁঠুলৈকে মৰুই ডোখৰ নিজতে নি-
লে। মূৰৰ পোনে ২।৩ খোঁচ মাৰিলে,
গালে দি নিজ মাৰি মুখে উলিয়ালে; পা-
চে দু দিনৰ মূৰত মৰিল। সেই মহটো
জিলাৰ শ্ৰীজুত ইলুইদ চাহাবে গুলিয়াই
মাৰিলে।

আৰু গৰমুৰৰ ওচৰত এটা মানুহক গঁৰ
এটাই খৰগেৰে পিটি কালে মাৰি, তল
পেটে উলিয়ালে। সেইটো মানুহক লখিম-
পুৰ জিলাৰ ডক্টৰ চাহাবে দৰৱ দি এমাই-
লৈকে ৰাখিচে।

জেঠ মাহতে আৰু এটা মানুহৰ পাচ
কালে দি গুলি লাগি তপলাই দি ওলাই
বাজ হৈ গল, তাকো ডক্টৰ চাহাবে দৰৱ
দি ভাল কৰিলে, এতিয়া সি আগৰ নিচি-
নাকৈ বন বাৰি কৰি ফুৰিচে।

ডিব্ৰুগড় জিলাৰ ওচৰত এটা বৰ মৰলি
মাপে পছ ধৰি এডোখৰ গিলি থাকোঁতে
মানুহে দেখা পাই বাজা কলত শ্ৰীজুত ইদন

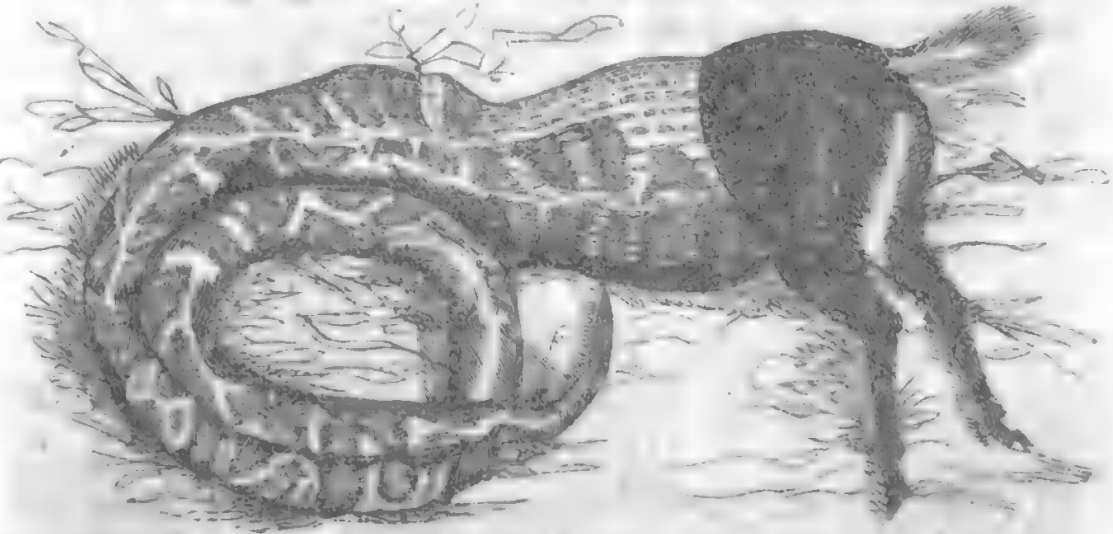
নামে কাপ্তান চাহাবে গৈ দেখি তাৰ জোখ
পোত কৰি চিককৈ মৰুচা লিখিলে।

৮ জুনত বম্বাই নগৰত থকা এটা পাৰ্চি
মানুহে পেট বোজা দৰৱ বেজ ঘৰৰ পৰা
কিনিবলৈ চাকৰ পাঠোআত দৰৱৰ গৰাকীএ
ভুল হৈ কাফিৰৰ জোল দি পঠালে, তাকে
খালত এঘণ্টাৰ পাচে সেই মানুহ মৰিল।
জিমান কাফিৰ আনিছিল, সি তিনিটাক মা-
ৰিবলৈকো জুৰিলেহেঁতেন।

জুন মাহত বিৰডুম নগৰৰ পৰা হাজাৰি-
বাগ গাঁৱলৈ ৭০ জন কইদি লোকক নিওতে,
এক বাতিতে গোবিন্দপুৰ নগৰত কাপৰৰ
ঘৰত বন্ধ হৈ সুই থাকোঁতে সেই ঘৰত জুই
লাগি একে বেলিএ ২৪ টা মানুহ পুৰি মাৰি-
লে, আন সাতোটাকো বৰকৈ পুৰিলে; আৰু
১১ টাক অলপ অলপ পুৰিলে। বম্বিয়া-
বোৰে সুম কৰা হলে, পুৰি আটাইবিলাক
ন মৰাকৈ ৰাখিব পাৰিলেহেঁতেন।

চদলপুৰত এজন নিল কুঁঠিৰ চাহাবৰ বন্ধ
লুট কৰিবলৈ এমস। ডকাইত আহিলত চা-
হাবে সিহঁতক ১৪ বেলি গুলি দিয়ালৈকে
মাহ কৰি থাকিল, পাচে হুহকি গল।

জেরানচিৰ নামে এজন চিকৰ সেনাপ-
তিএ এটা জগৰিয়া গোৰা চিপাহীক ধৰি-
বৰ নিমিতে তাৰ ওচৰলৈ গলত সি কটিকাৰে

Python, killed near Dibrugarh while swallowing a Deer.

বলিয়া হৈ একে বেলিএ সেই সেনাপতিক মাৰিলে। পাচে হাতত তৰোআল লৈ লৰ মাৰি বাটত এটা গাধ পাই তাকো কাটি পেলালে; পাচে গৈ মানুহ কাটি দিবলৈ পোতা চতিৰ খুঁটাক কাটিব ধৰিলে; সেনে তাক বৰ সুমেৰেহে ধৰা হ'ল।

এৰিএল নামে এখন জাহাজ ১৪ মেই তাৰিখত হুগুলি নদীৰ মুখে ওলাওতে লক্ষ-বে জুই লগালত পুৰি পুৰি পাচে জুয়ে জাহাজ পাই তাত লাগি একে বেলিএ ফুটি জাহাজ তল গ'ল। তাত কাকিহৰ ৮০০ চক্ষুক আছিল। পাচে সোধ পোচ কৰি কৰিম বকুচ নামে এটা লক্ষৰ দুনি জেন বুজি দেলাহুৰ কৰি জনম ভৰ কাটকত দিলে।

নৱেম্বৰ ১২ তাৰিখৰ পৰা ৬ দিনলৈ ইকলঙত ডয়ামক ধুমুহা বতাহ হোআত, অনেক জাহাজ ভাগিল। এখন জাহাজত ২১৬ মানুহ আছিল; জাহাজ বামলৈ নিয়া হৈ ভাগিলত ১৬ মানুহ মৰিল। আন এখন জাহাজত ৫০০ মান মৰিল।

আক্টোবৰ ২৩ তাৰিখত ২০ বৰ টোপ নিয়া চুককি বমুআ জাহাজৰ ভিতৰত ধৰত জুই লাগি ফুটি জাহাজ আদি সকলোকে ভোখৰ ভোখবকৈ উকআই পেলালে। তাত ৫০০ মান মানুহো মৰিল।

১৪ এপ্ৰিলৰ পৰা ৬।৭ দিনলৈকে আমেৰিকাৰ দাঁতিত বৰ ভূকান হৈছিল, লগৰৰ চৌ বতাহে ভোলাত ভালেমান নগৰ আৰু গাঁৱৰ আলি বাট তল গলত ঘৰ আদি অনেক বৰ লোকচন হ'ল। বহুত নগৰৰ দখিন কা-লে এটা পুদিপ দল ভাগি পৰিল, আৰু তাত থকা দুজন বখিয়াও মৰিল, মিৰিলাকৰ সঙ পোআ ন গ'ল।

খেই দেলৰ কাহুন নগৰৰ পৰা ওৰিএহুল নামে এখন আমেৰিকান জাহাজে ২৭,০০০ মোন চাহ আদি বৰ নি ১৮ দিনত লণ্ডন নগৰ পালে। ইমান বেগেৰে আগেয়ে কেও কাৰ পৰা নাই।

পাচিকিক নামে আমেৰিকাৰ এখন ডাপ জাহাজ এপ্ৰিলৰ ২ তাৰিখত লিবৰপুল নগৰ এৰি ২ দিন ২০ ঘণ্টাৰ ভিতৰত ৩০০০ মাইলৰ বহল আটলাণ্টিক সাগৰ পাৰ হৈ নুয়ৰ্ক নগৰ পালে। তাৰ লগান বেগে আন কোনো জাহাজ জোআ নাই।

ওআলিণ্ডন নামে এখন আমেৰিকান জাহাজত ১০১০ মানুহ উঠি লিবৰপুল নগৰ এৰি ৩০ মেই তাৰিখত নুয়ৰ্ক নগৰ পালে-গৈ। এইমান লৰহ মানুহ একে ধান জাহাজত আগেয়ে জোআ নাই; বাটতো মিৰি-লাকৰ এটাও ন মৰিল।

আগষ্ট, অৰ্থাত ভাদ মাহৰ পঞ্জিকা।

Almanac for August, 1851.

ক্র	চান্দ	মাওন	চাব	তিথি	দিনমান	ক্র	চান্দ	মাওন	চাব	তিথি	দিনমান
১	১৭	৬	৪	১৩১৬	১৭	২	১	২০	১২৫৬		
২	১৮	৭	৫	১৩১৭	১৮	০	২	২১	১২৫৭		
					১৯	৮	৩	২২	১২৫৮		
৩	১৯	৮	৬	১৩১৮	২০	৭	৪	২৩	১২৫৯		
৪	২০	৯	৭	১৩১৯	২১	৬	৫	২৪	১২৬০		
৫	২১	১০	৮	১৩২০	২২	৫	৬	২৫	১২৬১		
৬	২২	১১	৯	১৩২১	২৩	৪	৭	২৬	১২৬২		
৭	২৩	১২	১০	১৩২২							
৮	২৪	১৩	১১	১৩২৩	২৪	৩	৮	২৭	১২৬৩		
৯	২৫	১৪	১২	১৩২৪	২৫	২	৯	২৮	১২৬৪		
১০	২৬	১৫	১৩	১৩২৫	২৬	১	১০	২৯	১২৬৫		
১১	২৭	১৬	১৪	১৩২৬	২৭	০	১১	৩০	১২৬৬		
১২	২৮	১৭	১৫	১৩২৭	২৮	২৯	১২	১	১২৬৭		
১৩	২৯	১৮	১৬	১৩২৮	২৯	২৮	১৩	২	১২৬৮		
১৪	৩০	১৯	১৭	১৩২৯	৩০	২৭	১৪	৩	১২৬৯		
১৫	৩১	২০	১৮	১৩৩০	৩১	২৬	১৫	৪	১২৭০		
১৬	১	২১	১৯	১৩৩১							

পুনিয়া ১২ দিনৰ ৪।১ পুআ। আমাবায়া
২৭ দিনৰ ৪।৩৮ পুআ।

THE ORUNDOO,
A MONTHLY MAGAZINE, DEVOTED TO RELIGION,
SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.
N. BROWN, EDITOR.

Printed and published at the Sibsagar Mission Press, by O. T. CUTTER, for the American Baptist Mission in Assam. Price, one Rupee per annum, in advance, or one and a half at the end of the year.

অক্ষনোদয়

৬ বছৰ ১

মোং নিৰনাগৰ, আগষ্ট, ১৮৫১।

নম্বৰ ৮।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, AUGUST, 1851.

NO. 8.

মিচৰ দেশৰ বিবৰন।

Geography of Africa—Account of Egypt.

মিচৰ দেশ অতি পুৰণি, আৰু তাতে থকা আগৰ কালৰ বজাবিলাক পৰাক্ৰমি আৰু খ্যাতিমন্ত। মহা কলপাবনৰ আঠেই স বছৰ পাচত মাথোন সেই খন ডাঙৰ দেশ হল। এতিয়া ইলে প্ৰজা আৰু পৰাক্ৰম খিন হৈ গল; নিবাসি মানুহ ৩০,০০,০০০ মান আছে। আদি বাসি মিচৰিয়াৰ বঙ্গৰ লোক ডাকৰ; নিবিলাক খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্মমত গ্ৰিক মতে প্ৰবৰ্তে। সৰহ ভাগ মানুহ আৰ-বি আৰু তুৰুকি, সেইবিলাক মচলমান। মিচৰৰ বাদশ্য তুৰুকৰ তল।

মিচৰ দেশৰ পূব ফালে চুক সাগৰ; দক্ষি-নে নুবিয়া দেশ; পশ্চিমে নুবিয়া দেশ; উত্ত-বে ভূমাজৰ সমুদ্ৰ। তাৰ দিঘে ৬০০ মাইল, পথালি ১৫০ মাইল; আৰু তাৰ মাজত নিল নামেৰে নদি বৈ সেই দেশৰ মাটিবোৰ বুৰাই নকল কৰে। আৰু সেই দেশ ওপৰ, মধ্যম, তল, এই কলে তিনি ভোখৰকৈ ভাগ বাঁটা আছে।

পূৰ্বে জুৰিৰ ওচৰত থকা প্ৰথম ভাগত অনেক সুন্দৰ নগৰ আছিল; সেই নগৰত বৰ দেৱালী আৰু বজা থকা ঘৰ, পকি মৈদাম, আৰু সিলৰ ঠুটাৰে ভূষিত আছিল। বিদেশকৈ ভিবেচ নগৰ বহু প্ৰজা আৰু সন্মতি, আৰু উত্তম ঘৰ আদিৰে জুগুত হৈ খ্যাতিমন্ত আছিল। সেই নগৰৰ এল দুআৰ,

আৰু প্ৰতি দুআৰে নগৰ নিবাসি লোকে দূল বৰ্ষ এহেজাৰ সেনা বনলৈ পাঁচিলে। আজি-লৈকে এই মহা নগৰৰ জি অৱশেষ আছে, তাৰ দোআৰাই বুজা জাই, ওপৰে কোআ কথা সকল মত।

সেই দেশৰ মাজৰ ভাগত মেমফিচ নগৰ। সি ভিবেচ নগৰৰ সমান নহই, তথাপি তাৰ জি সেন বহু আছে, তাক বাটকআ লোকৰ দেখাতে মন মোহ কৰোঁতা হই। তাৰ ওচৰত অতি ওখ ঠুটা আছে; আৰু তাত মৈৰিচ বজাই কৰোঁতা বৰ পুখুৰিৰ চিন আছে।

তল ভাগ নিল নদিৰ সোঁতাবে পূব হো-আ কাৰনে, সি সকলো খেতি হোআ লাভ-আ মাটি। ইয়াতে কাইৰো নামেৰে এখন নগৰৰ বাহিৰে এটা আচৰিত পকি কাৰেজ আছে। তাক পৰ্বতৰ ওপৰত সজা হৈছে; সি বৰ ওখ আৰু অতি নকত গৰেৰে চাৰিও ফালে বেৰা আছে। সেই কাৰেজত উঠিলে বাট পৰ্বতৰ সিলত কটা আছে; সেই পো-নেই হাতি যোঁৰা সকলো উঠিব পাৰে। আৰু সেই পকিৰ মাজত যোচেফৰ নাম নামেৰে এটা নাম আছে; সি পৰ্বতৰ তল পৰ্জন্ত দ; আৰু প্ৰতি দিন সেই নামৰ পৰা কলেৰে গৰুৰ হতুআই পাৰি তোলা হৈ নলা-বে গৈ সেই পকিৰ চাৰিও ফালে বৈ থাকে।

নিল নদিৰ আগালি ইথিয়পিয়া আদি কৰি ভিতৰ আফ্ৰিকাৰ দেশ। সেই নদি বহাগ

জ্যেষ্ঠ মহিলা বরখুন্সৰ পানি ফুলে বাহি পৰ-
তৰ সাতোটা জুৰি ফুটি মিচৰ দেলত পৰে-
গৈ। বাটকআ লোক সকলে তাৰ ওচৰ
পাই হ'ব হ'ব সবদ সুনি বৰ ভই পাই।
তাৰ থকা মানুহে সদাই দেখি থকা কাৰনে
ভই ন-কৰি বাটকআক সেই আচৰিত কৌ-
তুক দেখুআই। সিবিলাকে নারত উটি ওখ
সোঁতৰ পৰা মাটি নাৱেৰে তললৈ পৰে; বহু
কেনেৰে থকা বৰ পাকত নাও সোমাই।
তাতে লোকে দেখে জেন সিবিলাক নষ্ট
হল; কিন্তু একেৰি মানব পাচে অতি দূৰত
নদিৰ থিৰ পানিৰ ওপৰত ওপজি থকা দে-
খি। নিল নদিৰ জল আটাই মিচৰ দেলত
সোঁতা সোঁতা হৈ লাহে লাহে বৈ দেল গো-
টেই খন থিয়পি ভুবি থাকে। সেই জল
প্ৰাই চাৰি মাহলৈকে থিৰে থাকে; মাটিত
পল বোকা ন পৰে মানে সেই পানি জেন
বেগাই বৈ নে জাব, এই নিমিত্তে লাগবৰ
পৰা সেই চাৰি মাহ বতাহ বলাই পানি
আটকি থই।

এই নদি আশ্ৰয়নৰ সময়ত যদি কোনো
লোকে ওখ ঠাইৰ পৰা চাই, তাক লাগব
জেন দেখে। তাৰ মাজত ওখ ওখ আলি
বাটে মৈতে অনেক নগৰ উপদ্বীপৰ নিচিনা
দেখা জাই; আৰু নিবাসি মানুহৰ উপকা-
ৰৰ নিমিত্তে সেই নগৰৰ ওচৰত মাজে মাজে
গচনিও আছে। জি জি ঠাইত কতি মহিয়া
সকলো নাও চলে, সেই সেই ঠাই পানি
সুকালে ফুলেৰে ভুসিত আৰু সুগন্ধি হই।
এনে উত্তম ফল ফুলেৰে ভূগুত হোআ পথ-
বত পুহ মাঘ মাহত কাকে কাকে অনেক
বিধৰ পহু কুৰি ফুৰি চৰি থেমালি কৰি
থাকে। আৰু খেতিয়ক মানুহে তাত খেতি
কৰিবলৈ অতি চিল; পানি সুকাই মাটি
টান ফলে সিহঁত ভাল বাই মাজলৈৰে মা-
টিত বালি মিহলি কৰে, তাত বাহিৰে আন
একো পৰিস্ফুট নাই।

সৰহ সৰহ উত্পন্ন হ'বৰ নিমিত্তে নিল নদিৰ
কুৰি হাত ওখ পানি ফুলে ভাল; তাতকৈ

তাকৰ বা সৰহ ফলে সহ নষ্ট হৈ একাল
হই। এই কাৰনে সেই দেলৰ মানুহে নদিৰ
পানি বাহিৰৰ কথাত বৰ চিন্তা কৰে, বৰ
টুটা ন হ'বলৈ অনেক উপায়ো কৰিচে,
পূৰ্বে এই নদি তুফান থাকিবৰ নিমিত্তে এজন
ডেকা ভিৰোতাক পানিত পেলাই দিএ,
এতিয়া এজনিক প্ৰতিমা সাজি তাক মাথোন
জলত দিএ। মিচৰ দেলত নিল নদিৰ বৰ
টুটাৰ বিষয়ত নিতৌ নিতৌ কথোপকথন
কৰে; মানুহবোৰৰ সেই কথাত দুখ বা
দুখ জন্মে।

জুৰিৰ ওচৰতে বৰ বৰ ঘৰৰ চিন আছে,
সেই কাৰনে বুজোঁ, তাত পূৰ্বে বজাৰ নগৰ
আছিল। আৰু নিলৰ খুঁটা, ভগা প্ৰতিমা,
সুন্দৰ ৰূপে কটা বগা শিলেৰে সেই ঠাই
পূৰ হৈচে; আৰু খুঁটাৰে হোআ বাটে দি
সেই ঠাইলৈ জাব পাৰি। আৰু বাটকআ-
বোৰে বোলে, সেই বাটেতে আছিলৈকৈ চ
হেজাৰ মান খুঁটা দিয় হৈ আৰু পৰিও
আছে। এই খুঁটাবোৰ ৪৬ হাত ওখ, আৰু
একেটা গুৰিতে তিনিটা তিনিটা খুঁটা, তাৰ
ওপৰে নবসিংহৰ মূৰ্তি কটা আছে। এই
বোৰৰ কথা বৰ আচৰিত হই, কিন্তু জিটো
মন্দিৰ মিচৰৰ প্ৰথম ভাগত দেম্বেৰী নগৰৰ
ওচৰত আছে, তাৰ সমান ন হই; কিয়নো
তাৰ খুঁটা আঠোটা মানুহেও আঁকোঁআলে
প্ৰায়ে নে পাই, আৰু সেই খুঁটাৰ ওপৰত
আবৰ লোকে স্বৰ সাজি থাকে, তাক আ-
জিলৈকো দেখিবলৈ পোআ জাই।

মিচৰৰ ওপৰ ভাগত চায়েন নামেৰে গুহাত
বাটকআবোৰে আৰু অনেক অনেক আচৰিত
দেখিবলৈ পাই। পৰ্বতৰ মাজত পৰ্বতিয়া
শিলৰ চাৰি লিৰিয়া আৰু বুৰনিয়া খুঁটাৰে
ভুসিত এহেজাৰতকৈও অধিক গুহা থকা
আছে। সেই গুহাৰ মাজত কোনো কোনোটা
ইমান বহল; তাত চ ম ঘোঁৰাত উঠা মানুহ
থিয় হৈ থাকিব পাৰে। সেই গুহাৰ মাজত
এল ডেৰ কুৰি হাত ওখ ন ভগা শিলৰ বৰ
খুঁটা আছে; তাক দেখাতই লোক সকলে

বহু আচৰিত মান। এই গৃহাত কেতু খনি কোন্ধে বখা খুঁটা এতিয়াও পোয়া জাই। মিচৰ দেশত সকলো লোকৰ আচৰিত জন-মোজা আৰু জগত ধনৰে চমত্কাৰ বস্তুৰ মাজত লেখিব লগা, এনে এনে চাৰি চুকিয়া দৰু আছে। জন্তু আগৈয়ে মেম্ফিচ আৰু আন প্ৰধান নগৰ আছিল, তাত থকা দলবোৰ সি নি হেজাৰ বছৰৰ পূৰ্বে সজা হৈছিল। সেই দলবোৰ সজাৰ কাৰন আমি কিছু জানোঁ। আমাদেৰে বুজোঁ, মিবিলাকৰ মহা স ধবলৈ মৈদামৰ নিমিত্তে সাজিছিল; কাৰন, মিচৰ দেশৰ লোকৰ বিবেচনাত এয়ে অতি উত্তম কৰ্ম, আৰু মিবিলাকে আপোনাৰ গিয়াতিৰ মহা স ভালকৈ বখাত বৰ ধৰম মান। জি মৈদাম সকলোতকৈ ওখ আৰু অতি সুন্দৰ, সি পথাৰৰ মাজত থকা এক পৰ্বতৰ ওপৰত সজা হৈছে। এই মৈদাম চাৰি সিবিয়া, গুৰিত বেৰে চাৰি স মতৰি হাত, আৰু তাৰ ওখ তিনি স চলিচ হাত; সি ক্ৰমে ক্ৰমে ওপৰলৈ সৰু হৈ জাই, আৰু তাৰ ওপৰে সমান চাৰিও ফালে ১১ হাত মাধোন। নিলে সি বগাই গৈ বৰ সুমেৰে তাৰ ওপৰলৈ উঠি জাব পাৰি, কিয়নো সিলৰ ধাক ধাক জখলাৰ নিচিনা হই। কিন্তু দুহাতৰ অন্তৰ হো-আ দেখি তাত মানুহে উঠিবলৈ টান। আগি পথ ধৰি ভিতৰলৈ গলে বাৰেণ্ডা আৰু জখলা তাতো আছে। সেই দুয়ো অতি সুন্দৰ সিলেৰে কৰা, কিন্তু সুৰ্জৰ বজি তাত কেতিয়াও ন পৰে। এই ৰূপে কোআ গৈছে, তিনি লাখ সাঠি হেজাৰ মানুহে কৰিলত কুৰি বছৰে সাতসেনে তাক সজা হল।

মৈমিচ পুখুৰিৰ ওচৰত সকলো প্ৰকাৰে আচৰিত খুবনিয়া ঘৰবোৰ নিৰ্মান আছে। তাৰ বাজ ফাল অতি চিকন, ভিতৰে বৰ আৰু সৰু খোঁটালি তিনি হেজাৰ মান আছে। এইবোৰৰ মাজতে এটা ৩৭ হাত ওখ। আৰু এই সকলোবোৰৰ আদ ভাগ মাটিৰ সমান, আৰু আধা ভাগ মাটিৰ তলত সজা হৈছে। সেই খুবনিয়া ঘৰৰ ওপৰ ভোঁৰত তাক

নিৰ্মান কৰা বজাবিলাকৰ; আৰু মিবিলাকৰ পূজা ঘঁৰিয়ালবোৰৰ মহা দেহ তাৰ তলৰ খোঁটালিত বখা হৈছে।

এই সকলো চমত্কাৰ বস্তুৰ বাহিৰেও মিচৰ দেশৰ অনেক অনেক ঠাইত চাৰি চুকিয়া ভেঁটিৰ মোডাৰ নিমিত্তে চিত্ৰ বিচিত্ৰ আকানলৈকে উঠা, এনে ওখ সিলৰ খুঁটাবিলাক আছে। হিলিয়পলি নামেৰে এখন নগৰত চিত্ৰচিত্ৰ বজাই এই ৰূপ দুটা খুঁটা ধাপন কৰিলে, এই দুয়ো মিচৰৰ অন্ত সিমাত থকা চায়েনৰ পৰা বৰ সৰুত সিলেৰে নিমিত্ত, আৰু চকুৰি হাত ওখ। ইয়াত বাজে খাঁ-মিচেচ বজাৰ কালত সকলোতকৈ ডাঙৰ আৰু এটা খুঁটা ধাপন কৰিছিল; কোআ গৈছে, তাৰ নিমিত্তে সিল কাটিবলৈ কুৰি হেজাৰ লোক লগাইছিল। এইটো আৰু ওপৰে কোআ দুটা ৰোম নগৰলৈ নিলে; সেই সুন্দৰ ওখ খুঁটা আজিলৈকে সেই নগৰৰ প্ৰধান ভূসন হৈ আছে।

মিচৰ দেশত হিপপতমচ, অৰ্থাত পানি ঘোঁৰা, আৰু ঘঁৰিয়াল, নেউল আদি প্ৰধান জন্তু আছে। পানি ঘোঁৰা বৰ খজাল, কো-নেও দমিৰ মোঅৰা হিংসক। ঘঁৰিয়াল পানিত বাসত দুইতো থাকে, সৰু বস্তু খাই; কোনোটো ২০ হাত দিঘল। নেউল এন্দু-বৰ নিচিনা; সি পানিএ তল জোআৰ পাচে বোকাত থকা আটাই পোক পৰুআ খাই। সি ঘঁৰিয়ালৰ প্ৰধান সৰু; জদি কোনো গাইত তাৰ কনি পাই, তেতিয়াই তাক ভাজি পেলাই; আৰু কোআ হৈছে, ঘঁৰিয়াল সুই থাকোঁতে, নেউলে পালে সি তাৰ গাতে লো-মাই পেটৰ ভিতৰৰ মাৰি কঁক সকলোবোৰ খাই মাৰে। আৰু গৰু, চাগ, মেৰ চাগ আদি গাঁৱৰ পহু তাত অতি পুঠ হই, সিহঁতৰ মজুৰ খাবলৈ বৰ সোআদি। আৰু তাত গুঁই, বান্দৰ, উট, এই সকলো থাকে।

সেই দেশৰ আকাশত উৰি কুৰা বাজ নামেৰে এবিধ চৰাই আছে। অকি তাৰ সকলো মানুহে কুকুৰা চৰাই সৰহকৈ পো-

হে। তাৰ নৈ কোলৰত ঘিলা হাঁহ, বগলি, বন কুকুৰা, আৰু অনেক বিধ পানিত ফুৰা চৰাই পোতা জাই। আৰু তাত মাচ অনেক পাই। ওপৰ মিচৰ চাৰিও কালে বালিৰ উল্লমত উট চৰাই থাকে। আগৰ কালৰ মিচৰিয়াবিলাকৰ মানসিয় আৰু সেৱা কৰা ইৰিচ নামে এজাতি চৰাই আছে; সি হাবিৰ দাঁতিত বহিয়া হৈ থাকি লুবিয়া দেমৰ পৰা অহা সাপবোৰ ধৰি খাই।

তাত গুটি লগা গছৰ বাহিৰে আন গছ সবহ নাই। গুটি লগা গছৰ মাজত খাকুৰ গছ সবহ, প্ৰধানো। তাল, আৰু গছ, আৰু নাও সাজিবলৈ ডাল এবিধ কাঁইট গছ আছে। তাত অনেক বন ন থকাতো কেত-কিলাক সুন্দৰ বিহুৰ বন, আৰু নকলো কৰম কৰিব পৰা সগৰ গছ আছে। তাৰ মানুহে পাণিহৰ নামে এবিধ নলেৰে ভুলাপাত, কা-পৰ, আৰু কোনো কোনো পাত্ৰ, ওসধ, এই নকল কৰে। আৰু সেই দেমৰ পুখুৰি পদ্ম ফুলেৰে সৈতে ভূষিত হৈছে। আৰু তাত

চৰা নামে এবিধ স্বগতি গছ আছে, তাৰে ভি-বোতাৰোৰে আপোনাৰ স্বগতি কৰা কৰে।

মিচৰৰ দখিনে লুবিয়া আবিচিনিয়া আৰু ইথিয়পিয়া দেশ আফ্ৰিকাৰ ভিতৰে আছে। লুবিয়া আৰু আবিচিনিয়া মন্য ধকা ডাল দেম; কিন্তু ইথিয়পিয়া প্ৰায়ে অবিদিত, তালৈ জাহাজে নে জাই। লুবিয়াত জিৰাক নামে এটা সুন্দৰ জন্তু থাকে; আৰু পাক খোজা সিক্তেৰে এক পছ আছে; তাৰ নকচা ডিচেম্ব-ৰৰ অকনোমাইত লিখা আছিল। আৰু সেই দেমত কঁপালৰ মাজত এটা সিজ থকা ঘোঁ-ৰাৰ নিচিনা এবিধ জন্তু আছে, ইয়াকে তাল নিবাসিএ কই।

ইথিয়পিয়া আৰু আফ্ৰিকাৰ দখিন ভা-গত-জিৰা নামে অতি সুন্দৰ ঢেকিয়া পতিয়া ঘোঁৰা এবিধ আছে। মাইকিৰ গাত কল বগা জাঁচ থাকে; মতাৰ হলে, জাঁচ কলা আৰু হালধিয়া। চাই চেকিয়া জন্তুৰ মাজত ইয়াতকৈ সুন্দৰ নাই, আৰু বৰ বেগি। ঘোঁ-ৰাতকৈ অলপ চাপৰ।

জাতিকৰ জাত্ৰা, ৪ আধা ।

The Pilgrim's Progress, Chapter 4.

পাচে মই সমাজিকত চাই দেখিলোঁ, খ্ৰিষ্টিয়ান জোআ চাবলিয়া ওখ বাটৰ দুই ফালে পৰিত্ৰান নামে গৰেৰে বেধা হৈছিল। সেই পাখে খ্ৰিষ্টিয়ানে ভাৰ বঁওতা হৈ উঠি উঠি লৰি গল; কিন্তু পিচিৰ বোজাৰ কাৰনে বৰ সুমেৰেহে গল।

সেই ৰূপে লৰি ক্ৰমেৰে এখান ওখ চাই পালেগৈ; তাতে এডাল পেৰেঙ্গনি পোতা আছিল, আৰু সেই চাইৰ কিছু তল ফালে এটা মুখ মুকলি মৈদামো আছিল। তেতিয়া সমাজিকত দেখিলোঁ, খ্ৰিষ্টিয়ানে পেৰেঙ্গনিৰ

ওচৰ পোআতেই তাৰ কানৰ পৰা বোজাৰ বান্ধ মূলকি পিচিৰ পৰা ধৰি পৰিল; আৰু বাগদি বাগনি মৈদামৰ মুখ পাই, তাত দোমালগৈ; পাচে মই আৰু তাক নে দেখিলোঁ।

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানৰ উচো আৰু আনন্দ

লাগি, বন্ধ মনেৰে বুলিলে, তেঁও আপোনাৰ দৃষ্টেৰে মোক জিহনি, আৰু আপোনাৰ মৰ-নেৰে মোক জিহন দিলে। পাচে সি আচ-বিত মানি কিছু কাল তাক চাবলৈ বৈ যাকিল; কিয়নো পেৰেঙ্গনিৰ দৰ্শনে তাৰ বো-জাৰ পৰা এই ৰূপে মুকুত কৰাত সি বৰ বিস্ময় মানিলে। এতেকে তাৰ মূৰত থকা ভুমুকৰ পৰা চকুৰ লো ওলাই গালে দি বৈ জোআলৈকে সি পেৰেঙ্গনিকে চাই চাই থাকিল। এই ৰূপে লোতক বৈ চাই থকা সময়ত দেখা, তিনি জন তেজস্বী লোক তাৰ ওচৰলৈ আহি, ভোমাৰ কুসল হওক বুলি নম্ভানা কৰিলে। পাচে প্ৰথম জনাই কলে, তোমাৰ পাপ খেমা কৰা হল। দ্বিতীয় জনাই তাৰ ফটা কাপৰ গুচাই, নতুন বস্ত্ৰ পিন্ধালে। তৃতীয় জনাই তাৰ কঁপালত এটা চিন দিলে। আৰু মোহৰৰ চাব থকা এটা পুথিৰ নুৰা তাৰ হাতত দি বুলিলে, তুমি লৰি জাঁওতে ইয়াকে চাবা, পাচে স্বৰ্গিয় নগৰৰ দুআৰ পাই তাতে দিবাগৈ। ইয়াকে কৈ নিবিলাক আপোনাৰ বাটে দি গল। তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে বৰ বন্ধ পাই তিনটা ডেও মাৰি এই বচনেৰে গান কৰি কৰি গল।

পাপৰ বোজাত অতি দুখিত

দণ্ডৰ আছিলোঁ অধিন,

কোনো চাইত উপাই নে দেখি

ফুৰিছিলোঁ অনেক দিন;

সেগত কি সুভাগ্য ধানত

পৰি আচোঁ সুখিমই!

এখেত পিচিৰ বোজা পৰিল,

বন্ধন সকল হৈছে খই।

ধন্য ধন্য পেৰেঙ্গনি,

ধন্য এই মৈদামৰ পান,

মহা ধন্য জি জন পালে

তাত মোৰ হেতু অপমান।

পাচে মই সমাজিকত দেখোঁতে খ্ৰিষ্টিয়ানে গৈ গৈ সেই ওখৰ তলতে এখন চাপৰ চাই পালে। তাতে মাটৰ পৰা কিছু জাঁজৰতে

সোৰ নিকলিৰে ডকি বন্ধা তিনি জন মানুহ
টোপনিতে সুই থকা দেখিলে। সিবিলাকৰ
এটাৰ নাম অবিবেচক, এটাৰ নাম এলেহুআ,
আৰু সিটোৰ নাম কুসাহিয়াল।

খৃষ্টিয়ানে সিহঁতক এনে অৱস্থাত পৰি
থকা দেখি, জগাৰ পাৰোঁ কি চাৰোঁ বুলি,
সিহঁতৰ ওচৰলৈ গৈ বিজিয়াই কলে, হেৰা
ডকত লোক, তোমোলাক জাহাজৰ মন্তলৰ
ওপৰত সুই থকা মানুহৰ নিচিনা; তোমো-
লাকৰ তলত মৰন সাগৰ, আৰু তলি নো
হোআ অগাধ ঞ্চালে আছে; টোপনিৰ পৰা
জগি জাঁহা, আৰু তোমোলাকৰ ইচা হলে
মই তোমোলাকৰ নিকলি গুচাবলৈ কাৰ্য্য
কৰিম। খৃষ্টিয়ানে আৰু বুলিলে, গুঁজৰি
থকা সিহঁতৰ দৰে অহা জোআ কৰা জি জন,
নি ওচৰলৈ আহিলে, তোমোলাক অৱসো
তাৰ দাঁতৰে কৰতা আহাৰ হ'ব। তাতে
সিহঁতে খৃষ্টিয়ানক চকু মেলি চাই উঠব
কৰিবলৈ ধৰিলে। অবিবেচকে কলে, মই
একো ভই নে দেখোঁ; এলেহুআই বুলিলে,
হ'ব, আৰু এফেৰি সোঁও অথন; কুসাহিয়া-
লে বুলিলে, আটাই চৰিয়াবোৰ আপোন
আপোন তলিতে ভৰ দি থাকিব লাগে, মই
তোমাক আৰু কি উত্তৰ দিম! এই কথা
বুলি সিহঁতে আকও টোপনিয়ালে, আৰু
খৃষ্টিয়ানো আপোনাৰ বাটে দি চলি গল।

কিন্তু এনে দহুটাত থকা মানুহক জগাই
মজা আনচ দি নিকলি গুচাবৰ মনেৰে সিহঁ-
তক উপকাৰ কৰিব খোজা জি জন, তাৰ
মনম এনে হেলা কৰাত খৃষ্টিয়ানৰ মনত বৰ
অসন্তোষ লাগিল। এই ৰূপে অসন্তোষ কৰি
পাকোঁতে দেই চেক বাটৰ বাঁও ফালে থকা
জি গৰ, খৃষ্টিয়ানে তাৰ ওপৰে দি দুটা
মানুহক বগাই উঠি পাৰ হৈ আপোনাৰ
কান্দলৈ বেগাই আহিবৰ দেখিলে; সিহঁতৰ
নাম কৰ্মাচাৰি আৰু কপটিয়া। সিহঁতে ওচৰ
পালত খৃষ্টিয়ানে এই ৰূপে সিহঁতে সৈতে
কথা কবলৈ ধৰিলে।

খৃষ্টিয়ান। হেৰা বাপু লোক, তোমোলাক
কৰ পৰা আহিলা! জোআ কলৈ!

সিবিলাকে কলে, আমাৰ জনম চাই, মিজ-
পুসংসা নগৰ, আৰু পুসংসাৰ নিমিত্তে চিওন
পৰ্বতলৈ জাঁও।

খৃষ্টিয়ান। তেন্তে বাটৰ মূৰত জি দুআৰ
আছে, সেই পোনে দি কিয় নাহিলা! জি
জনে দুআৰে দি নো সোমাই আন কোনে
পোনে উঠি সোমাই, দি চোৰ আৰু ডকাইত,
এই জি কথা লিখা আছে, তাক তোমোলাকে
নে জানা নে? কৰ্মাচাৰি আৰু কপটিয়াই
কলে, সেই দুআৰে দি সোমাবলৈ বাট অতি
যুৰন জেন মানি, আমাৰ দেশৰ প্ৰাই আটাই
লোকে পোনাই আহি আমাৰ দৰে গৰ
ভেই সোমোআৰ দস্তৰ আছে।

খৃষ্টিয়ান। তেও আমি জাৰ লগা নগৰৰ
অধিকাৰৰ প্ৰকাশিত আগ্য-ভাঙ্গিলে, তাক
আমাৰ অহিতে জগৰ বুলি নি লিখিব নে?

তাতে কৰ্মাচাৰি আৰু কপটিয়াই খৃষ্টিয়া-
নত কলে, এই কথাত হলে, তুমি ইমান
চিন্তাকুল হোআৰ একো প্ৰয়োজন নাই।
কিন্তু মো আমাৰ কালে দস্তৰ আছে, আৰু
নাথি যদি লাগে, এহেজাৰতকৈ অধিক বচ-
বৰে পৰাও সেই দস্তৰৰ প্ৰমাণ দিব পাৰোঁ।

খৃষ্টিয়ান। কিন্তু গোচৰ হলে কানন মতে
তোমোলাকৰ বেৱহাৰ নিদুলি হ'ব নে?

সিহঁতে বুলিলে, এহেজাৰ বচবতকৈও
অধিক কাল থকা জি পুৰনি দস্তৰ, নিয়ায়তৰ
নোথাকএ তাক বিধানৰ তুল্যকৈ মানিব;
ইয়াত একো সন্দেহ নাই; আৰু তাত বাক
জদি আমি বাটতেহে আচোঁ, তেন্তে কেনি
সোমালোঁ, তাক সোধাৰ কি কাম! জদি বাটৰ
ভিতৰ সোমালোঁ, সোমালোঁহেই; তুমি দুআ-
ৰে দি অহা আমি বুজিলোঁ, তেও তুমি বাট-
তে মাথোন আচা; আমি গৰ ভেই আহিও
সেই বাটতে আচোঁ; আমাতকৈ নো তোমাৰ
অৱস্থা কি ভাল হৈছে?

খৃষ্টিয়ান। তোমোলাকে মনৰ আন্দাজে
বেহে আচৰন কৰা; মই হলে, মোৰ প্ৰভু
লিখাৰ দৰে আচৰন কৰোঁ। বাটৰ অধি-
কাৰৰ দোআৰাই তোমোলাক এতিয়াও চোৰ

বুলিহে লিখা হৈচা; বাটৰ অন্তত কেনেকৈ স্বৰূপ মানুহ বোলা হ'ব, ইয়াক মই নে জানো। অধিকাৰৰ আগ্য নো হোআকৈ তোমোলাক অকলেই সোমলা, আৰু তেঁওৰ অনুগ্ৰহ নো পোআকৈ অকলেই বাহিৰ কৰা হ'ব।

এই কথা সুনী সিহঁতে বাহুল্য ৰূপে উত্তৰ নি দি, থ্ৰিকিয়ানক আপোনাৰ কাম চাই থাকিবলৈ দিলে। তেতিয়া সিহঁত থ্ৰিকিয়ানৰ পৰা কিছু জাঁতৰা জাঁতৰি হৈ আপোনাৰ বাটে চলি গৈ কথা বাদা হ'বলৈ প্ৰায়ে এৰিলে। তথাপি সিহঁতে তাত এটি কথা কলে, বিধান আৰু বিত্তি হলে তোমাৰ সমানেই নিদুলি ৰূপে আমি পালন কৰিম, আমাৰ ইয়াত সপ্নমই নাই; আৰু তোমাৰ পিচিড জি চোলা, তাৰ বাহিৰে তোমাৰে আমাৰে মাজত আৰু একো ডিন নে দেখোঁ; তোমাক নাঙ্গটা দেখি লাজ ঢাকিবৰ নিমিত্তে কোনো চুবুৰিয়াই তাক তোমাক দিলে, ইয়াকে বুজোঁ।

থ্ৰিকিয়ান। তোমোলাক দুআৰে দি নো সোমোআত কোনো বিধান বা বিত্তিৰ দোআৰাই পৰিভ্ৰাম পাৰ নোআবিবা। মোৰ পিচিড জি চোলা, তাক হলে মই জাৰ লগা নগৰৰ অধিকাৰে মোক দিচে; তোমোলাকে কোআৰ দৰেই মোৰ নাঙ্গটা ঢাকিবৰ নিমিত্তেহে দিয়া হই; আৰু ইয়াক তেঁওৰ মোলৈ অতি মৰগৰ চিন জেন মানি লৈচোঁ, কিয়নো আগেয়ে কটা কাপৰৰ বাহিৰে মোৰ একো নাই কিচিল। আৰু বাটত জাঁওতে এই কথাত সান্তনা পাই মনেৰে ভাবোঁ, প্ৰভুএ মোৰ কটা কাপৰ গুচুআ দিনত জি চোলা মোক অনুগ্ৰহ কৰি দিলে, সেই চোলা মোৰ পিচিড ধকাৰ কাহনে মই ৰাজ নগৰৰ দুআৰ জেতিয়া পাঁও, তেতিয়া তাৰ অধিকাৰে দায়া ৰূপে মোক চিনিব। তাত ৰাজে জি চিন তোমোলাকে কি জানি নে দেখিলা, মোৰ কঁপালত এনে এটা চিন আছে; জি দিনত কানৰ পৰা বোজা পৰিল, সেই

দিনতে মোৰ প্ৰভুৰ প্ৰিয় বন্ধু এজনে এই চিন দিলে। আৰু কঁও সুনী, মই বাটত জাঁওতে পাঠ কৰি সান্তনা পাবৰ নিমিত্তে মোহৰ মৰা এটা পুথিৰ নুৰাও তেতিয়া মোৰ হাতত দি এই আগ্য কৰিলে, স্বৰ্গিয় দুআৰ পালে তাত ইয়াক দিবি; তাৰ পাচে তয়ো সোমোআৰ সেয়ে স্বৰূপ চিন হ'ব। মই জানিচোঁ, এই সকলো বস্তুত তোমোলাকৰ প্ৰয়োজন আছে; কিন্তু দুআৰে দি নহা হেতুকেহে পোআ নাই।

এইবিলাক কথা সুনী সিহঁতে থ্ৰিকিয়ানক একো উত্তৰ নি দি ইজনে সি জনে চোআ চুই কৰি হাঁহিব ধৰিলে। এই ৰূপে সকলোএ বাটত জাঁওতে থ্ৰিকিয়ান কিছু আগ হৈছিল; আৰু আপোনাৰ বাহিৰে কাৰোএ লৈতে কথা ন হৈ, কেতিয়াবা হুমুনিয়াই কাৰ্হি, কেতিয়াবা সান্তনা পাই গল; আৰু জি নুৰা সেই তেজস্বিবিলাকৰ এজনে তাক দিলে, সেই নুৰা অনেক বেলি পাঠ কৰি কৰি মনত জিৰনি পালে।

এই ৰূপে সকলোএ গৈ গৈ, কাল ক্ৰমে কঠিন নামে এটা ঢোকা পৰ্বতৰ ওচৰ পোআ দেখিলোঁ। সেই পৰ্বতৰ নথত এটা ভুমুক আছিল; আৰু জিটো বাট নক দুআৰৰ পৰা পোনাই আহিল, তাত ৰাজে আন দুটা বাট সেই ঠাইতে আছিল; এটাই বাঁও ফাললৈ জাই, সিটোএ পৰ্বতৰ গুৰিৰ পৰা সোঁ ফালে পোনাই গৈচে; কিন্তু ঠেক বাট হলে সেই পৰ্বতৰ মাজে দি পোনেই ওপৰলৈ জাই; আৰু ওপৰলৈ জোআ বাট অতি টান দেখি তাক কঠিন নামেৰে বোলে। তেতিয়া থ্ৰিকিয়ানে ভুমুকৰ ওচৰলৈ গৈ আপোনাৰ প্ৰান জুৰাবলৈ তাৰ পানি খাই পৰ্বতৰ ওপৰলৈ জাবলৈ আৰম্ভন কৰি এই কথা গাবলৈ ধৰিলে।

পৰ্বত ইমান ওখ হলেও

ইচা কৰোঁ উঠিব;

কঠিন বাটত নে পাঁও বেজাৰ,

দেখি এই পথ জিৰনৰ;

সকল ভাগব ভয়ো তিয়াগি
উঠা, হৈ মন, কবি সাহ;
মুখে সৈতে মিলা পথে
গলে পাচে সর্বনাম,
ভাতকৈ মুখে নৈতেও স্বকপ
পথত লাভ পাই পৰম আস ।

পাচে সি দু জনে সেই পৰ্বতৰ গুৰি পাই
তাক ওখ আৰু গৰা হোআ দেখি, আৰু
জাবৰ নিমিতে আন দুটা বাটো হোআত
থিকিয়ান জোআ বাটে সৈতে সেই দুটাও
পৰ্বতৰ সি ফালে মিল হব জেন ভাবি, তাতে
জাবলৈ মন থিৰ কৰিলে । সেই বাট এটাৰ
নাম আপদ, আনটোৰ নাম সৰ্বনাম । তাতে
সিহঁতৰ এজনে আপদে দি গৈ বৰ অৱন্যৰ
মাজত নোমাই হেৰাল; সি জনে সৰ্বনামে
দি গৈ অনেক অন্ধকাৰময় পৰ্বত ধকা এডো-
খৰ বহল চাই পাই, তাতে উজুটি খাই
পৰি, পাচে আৰু নুঠা হল ।

পাচে মই থিকিয়ানলৈ চাই তাক পৰ্বতৰ
ওপৰলৈ গৈ গৈ ধকা দেখিলোঁ । প্ৰথমতে
লৰি গৈছিল, পাচে ধিৰে ধিৰে গৈ, সেমত
গৰা বাট হেতুকে হাতে ভৰিএ বগুআ বাইহে
জাব পাৰিলে । সেই ৰূপে পৰ্বতৰ মূৰ
পাবৰ আশা বাট গলত তাতে ভাগব পোআ
জাতিক লোক জিহাৰ নিমিতে পৰ্বতৰ অধি-
কাৰে কৰা এটা অতি সুন্দৰ গচৰ ঘোপ
মৰা বৰ আছিল । তাতে থিকিয়ানে নোমাই
বহি জিহালৈ ধৰিলে । তেতিয়া বুকৰ
পৰা পুথিৰ বুৰা উলিয়াই পৰ্হি মনত সান্তনা
পালে; আৰু পেৰেদ্ধনিৰ ওচৰত থাকোঁতে
জি চোলা পাইছিল, তাকো চাই চাই সন্তোষ
হৈ ক্ৰমে টোপনিএ ধৰি ধৰি বৰ নিদ্ৰা হল ।
এই ৰূপে প্ৰায়ে গধূলিলৈকে মূই থাকোঁতে
তাৰ হাতৰ পৰা বুৰা ধৰি পৰিল । পাচে
এজন লোকে তাৰ ওচৰলৈ আহি জগাই
বুলিলে, হেৰা এলেহুআ, তুমি পৰুআৰ ওচৰ-
লৈ গৈ তাৰ পৰা গমি চোআ, তেহে তুমি
গিয়ানবন্ত হবা । তেতিয়া থিকিয়ানে উচাব

খাই উঠি লৰি গৈ পৰ্বতৰ মূৰ নে পাই
মানে বেগাই চলি গল ।

পৰ্বতৰ মূৰ পোআতেই দুজন মানুহ তাৰ
ফাললৈ সমুখ হৈ লৰি আহিল; এটাৰ
নাও ডয়াতুৰ, সিটোৰ নাও সন্ধাকুল । থিকি-
য়ানে সিহঁতক মাত লগাই সুধিলে, হেৰা
ডকত, তোমোলাকে কি কাৰনে ওভোতা বা-
টে লৰি আহিচাইক?

ডয়াতুৰে কলে, আমি চিওন পৰ্বতলৈ
গমন কৰি এই কটন চাই পাব হলোঁএই,
কিন্তু জিমানলৈকে জাঁও, নিমান অধিক সঙ্কট
পাঁও, এই হেতুকে ঘূৰি আহিলোঁ, উভতি
জাম ।

তাতে সন্ধাকুলে বোলে হই, আমাৰ আগ
ফালে নিচেই ওচৰতে দুটা সিংহ মূই আ-
ছিল, টোপনি নে মাৰে আচে, তাক কব
নোআৰোঁ; তেও ইত্যোৱাৰে পোআলৈকে
আমি জোআ হলে, আমাক ডোখৰ ডোখৰ-
কৈ চিকিলেহেঁতেন, ইয়াক আমি জানিচোঁ ।

তেতিয়া থিকিয়ানে কলে, তোমোলাকে
মোৰ বৰ ভই লগালা; কিন্তু নিৰ্বিঘিনি
থাকিবলৈ কত পলাম? মোৰ আপোন দেৱ
লৈ যদি জাঁও, সি গন্ধকৰ জুয়েৰে পোৰ
হবলৈ কুণ্ড হৈচে, তাত অৱশ্যে বিনাম
হম । স্বৰ্গিয় নগৰ যদি পাব পাৰোঁ, তাতে
নিৰ্বিঘিনি হৈ কুসলে থাকিম, এই নিশা
এই হেতুকে মইচোন জাঁও; উভতি জোতাৰ
কেৱল মৰন; সনুখে জোআ মৰনৰ ভই হট
কিন্তু আগলৈ অনন্ত পৰম আনুস; মই
আগ কাললৈহে গৈ থাকিম । তেতিয়া সন্ধা-
কুল আৰু ডয়াতুৰ পৰ্বতৰ নাম ফাললৈ লৰি
গল, আৰু থিকিয়ান আপোন বাটে দি গল ।
কিন্তু সেই দু জনৰ মুখৰ পৰা মূনা কথা মনত
পৰি বিবেচনা কৰি থাকোঁতে, পুথিৰ বুৰা
চাই সান্তনা পাবৰ নিমিতে তাক আনিবলৈ
বুকত হাত দি খপিয়াই খপিয়াই নে পালে
তেতিয়া থিকিয়ান বৰ বিয়াকুল হৈ, কৈ
কহিম, তাক নে জানিলে; কিয়নো সি কি
হেৰে সান্তনা পাই পাই আছিল, আৰু স্বৰ্গিয়

নগরত সোমাবলৈ জি নুৰা তাৰ চিন পত্ৰ
হলহেঁতেন, তাক হেৰুৱালে। এয়েৰেই বৰ
চিন্তাকুল হৈ, কি নো কৰিব লগা, তাক থিৰ
কৰিব নোআৰি, সেমত পৰ্বতৰ চালত থকা
ঘোপ ঘৰত জিহাঁওতে টোপনিওআৰ কথা
তাৰ মনত পৰিল। তেতিয়া সি আঁঠু কাৰ্হি
মাটিত পৰি সেই অগিয়ানি কৰমৰ কথাত
শ্বেমা পাবৰ নিমিত্তে ইশ্বৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰি-
লে; পাচে উঠি নুৰা বিচাৰিবলৈ উলটি
গল।

কিন্তু উভতি জাঁওতে গোটেইটো বাটত
খ্ৰিষ্টিয়ানৰ মনত কিমান খেদ হৈছিল, তাক
কেৱে কব নোআৰে। মাজে মাজে হুমু-
নিয়াই পেলাই, মাজে মাজে কান্দে: আৰু
জি চাই ভাগকআ পথক অলপকৈ জিবা-
বলৈ মাখনে সজা হৈছিল, তাতে বলিয়াব
দৰে টোপনিয়াই থকা হেতুকে আপোনা-
কে ঘনে ঘনে গৰিহনা কৰে। এই ৰূপে
সি উলটি গৈ, জি নুৰাই জাত্ৰাত তাক এইমান
বেলি লাভনা কৰিছিল, তাক সুভ দৈবেৰে
পোআ হই কি চই, এই মনেৰে গোটেই
বাটত ই ফালে সি ফালে বেৰি ভালকৈ চাই
গৈছিল। পূৰ্বে টোপনিওআ ঘোপ ঘৰ দে-
খিব পৰা ওচৰ পালতগৈ, তাৰ টোপনিও-
আৰ দোম আৰুও মনত পৰি সেই দৰ্শনেই
তাৰ খেদ আগতকৈও বৰকৈ বহালে। তে-
তিয়া সি আপোনাৰ পাপমই নিদ্ৰাত বি-
লাপ কৰিবলৈ ধৰি বুলিলে, হাই হাই,
দুৰ্ভগিয়া মানুহ জে মই, মই কেনেকৈ দিন-
তেই টোপনিয়ালোঁ! কঠিন চাইতে কেনেকৈ
নিদ্ৰাত পৰিলোঁ! পৰ্বতৰ গৰাকিএ জি বিস্ৰাম
ঘৰ কেৱল জাত্ৰিকে জিৰাই প্ৰান জুৰাবলৈহে
শক্তিলে, তাক নৰিলৰ সুখৰ নিমিত্তে নয়ন
ঘৰ জে কৰোঁ, হাই হাই, মই কিয় এনেকৈ
ইজ্জিব ত্ৰিষ্টি বিচাৰিলোঁ! বিয়ৰ্হ ৰূপে কি-
মান খোজ কাৰ্হি আহিলোঁ! চুৰু সাগৰৰ
বাটে ইস্ৰাএল লোকক পটিওআত সিবিলা-
কৰো এই ৰূপ বাসনা হৈছিল। সেই পাপি
নিদ্ৰাই নো হোআ হলে মই জি বাট আন-

দেৰে গলোহেঁতেন, সেই বাট কিমান দুখেৰে
জাব লগা হ'ল! আৰু এতে বেলি আগলৈ
কিমান দূৰ বাট গলোহেঁতেন! জি বাট
এবেলিহে জাব লাগিছিল, তাক তিনি বেলি
জাবৰ প্ৰয়োজন হ'ল। আৰু এতিয়া প্ৰাই
দিনটো চুকাল; কি জানি বাতিএ পোআ
হ'ম। হাই হাই, মই নো সোআ হলে,
মোৰ ভাল হলহেঁতেন। এই ৰূপে বিলাপ
কৰোঁতে ঘোপ ঘৰ পাই তাতে বহি কান্দি
কান্দি ক্ৰমে ইশ্বৰৰ ইচাৰে বহা পাটৰ তললৈ
চাই নুৰাটো দেখা পালে; তেতিয়া কঁপি
কঁপি বেগাই হাতেৰে ধৰি আনি বুকত সুমাই
ললে। তাক পুনৰ পোআ হ'লত সেই মানু-
হৰ কিমান বঙ্গ হ'ল, তাক কোনে কব পাৰে?
কিয়নো সেই নুৰাই তাৰ জিৱন আৰু ইকু
চাইত গ্ৰাজ্য হবলৈ প্ৰমান আছিল; এই
হেতুকে তাক বুকৰ চোলাত সুমাই থৈ,
ইশ্বৰে জে নুৰালৈ তাৰ চকু পোনালে, সেই
নিমিত্তে তেঁওক বিনই ৰূপে স্তুতি কৰিলে।
পাচে আনন্দ মনেৰে আৰু চকুৰ লো বৈ বৈ
আৰুও আপোনাৰ জাত্ৰা কৰিবলৈ ধৰিলে।
অল, সেম ভোখৰ পৰ্বত কিমান বেগেৰে
লবি গল! তথাপি তাৰ মুৰ নো পাওতেই
বেলি মাৰ গল; তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ানে পূৰ্বে
টোপনিওআ অপৰাধৰ কথা সুঁঅৰি আৰুও
বিলাপ কৰি কৰি বুলিলে, হাই হাই, পাপি
নিদ্ৰা! তোৰ কাৰনেহে জাত্ৰাত বাতিএ মোক
পোআ হ'ল। মোৰ দুষ্ট টোপনিৰ কাৰনে
এতিয়া বেলিব পৰিব নো হোআকৈ জাব
লাগে; মোৰ ভৰিব পথ একাৰে ঢাকিব,
আৰু বাতি ফুৰা ভয়ানক জন্তুৰ মাত সুনিব
লগা হ'ব! তেতিয়া সন্ধ্যাকুল আৰু ভয়াতুৰে
লিপ্‌হক দৰ্শন পাই ভই খোআ কথাও তাৰ
মনত পৰিলত সি আপোনাকে বুলিলে, এনে
লিপ্‌সক জন্তুৰোৰে বাতি আপোনাৰ আহাৰ
বিচাৰি ফুৰে; সিহঁতে একাৰে মুক্কাৰে মোক
জদি পাই, মই কেনেকৈ পলায়! মোক
ভোখৰ ভোখৰ কৰি নি চিক্কাটক সিহঁতৰ
পৰা কি উপায়েৰে সাৰিব পাৰিম?

পূর্ব কালৰ ইতিহাস, প্ৰথম আধা।

সিদ্ধি কৰা বিবৰন।

The Creation.—From "Line upon Line."

মোৰ প্ৰিয় লৰাবিলাক, ইশ্বৰে জগতক সৃজিলে, তাৰ বিসই তোমোলাকে সুনিলা, মই তাক জানোঁ। কোনোবা মানুহে জগত খন সৃজিব পাৰিলেহেঁতেন নে? নোআবে: মানুহে এই খন জগতৰ নিচিনা আন জগতক সৃজিব নোআবে।

চন্দ্ৰক আৰু খৰাহি এনে অনেক বস্তু মানুহবিলাকে সাজিব পাৰে। চন্দ্ৰক সাজিব পৰা মানুহক কি জানি তোমোলাকে জানা। এনে মানুহ এটাক জদি তুমি এটা সুদা একো নথকা খোঁটালিত সুমাই থৈ দুআৰ মাৰি তাক কৰা, হেনে, তুমি এটা চন্দ্ৰক নে সাজা মানে তেতিয়ালৈকে তাৰ পৰা ওলাই নাহি-বা; সেই মানুহ কেতিয়াবা ওলাই আহিব নে? ন হই, কেতিয়াও নোআবে। একো বস্তু নো হোআকৈ মানুহে চন্দ্ৰক সাজিব নো-আবে। তাক অৱশ্যে অলপ কাঠ, বা বগি ডাম, বা ডাঠ তুলাপাত, নাইবা আন কোনো বেহানি দিব লাগে। কিন্তু জিহৰ পৰা সৃষ্টি কৰিব পাৰে, ইশ্বৰৰ এনে একো বস্তু নাই কিচিল; তেঁও কেৱল হওক বুলিলতে তেতিয়াই হল।

আনাবস্তুৰ পৰা বস্তু কৰা, তাকে সৃষ্টি কৰা বোলে। ইশ্বৰত বাকৈ কোনেও একো বস্তু সৃজিব নোআবে।

ইশ্বৰক কি কাৰনে সৃষ্টি কৰ্তা বোলে, তাক তোমোলাকে জানা নে? তেঁও সকলোকে সৃজিলে। এই কাৰনে কেৱল এজন সৃষ্টি কৰ্তা আছে; পৰম দূতবিলাকে নাইবা মানুহেও একো বস্তু সৃজিব নোআবে। সিহঁতে এটোপা পানি নাইবা এটি সৰু মাখিও সৃজিব নোআবে।

ইশ্বৰে চই দিনত জগতক সৃজিলে, তাক তোমোলাকে জানা। প্ৰত্যেক দিনত তেঁও কি কি কৰিলে, তাক মই তোমোলাকক কও।

প্ৰথম দিনা ইশ্বৰে বুলিলে, পহৰ হওক, আৰু পহৰ হল।

দ্বিতীয় দিনা ইশ্বৰৰ আগ্যাত বৰ ওখ পানি হৈছিল; সেই পানিকে ডাৱৰ বোলে। আৰু চাপৰ পানিও হৈছিল; পানিত বাহিৰে আৰু একো দেখিবলৈ নাই কিচিল আৰু ইশ্বৰে সকলো ঠাই বাবুৰে মৈতে পৰিপূৰ্ণ কৰিলে। কিন্তু বাবু অদৃশ্য, তাক তোমোলাকে জানা।

ত্ৰিতীয় দিনত ইশ্বৰৰ আগ্যাত পানি গুচি তাৰ তলত থকা সুকান মাটি দেখা হল। জি দ ঠাই ইশ্বৰে জুগুত কৰিলে, তালৈকে পানি বৈ গল। সুকান ঠাইক ইশ্বৰে প্ৰিথিবি নাম ধলে; আৰু পানিক সমুদ্ৰ বুলিলে। আমি হলে মাটিৰ ওপৰত খোজ কাহো, কিন্তু সমুদ্ৰৰ ওপৰত খোজ কাৰ্হিব নোআ-বোঁ। সমুদ্ৰ সদাই হেমুলি থাকে। জি দ ঠাইত ইশ্বৰে সমুদ্ৰক সিয়া কৰি ধলে, তাৰে পৰা কেতিয়াও আহিব নোআবে। ইশ্বৰে বাক্য বুলিলতে আৰু বস্তুবিলাক প্ৰিথিবিৰ পৰা গজিল। কি কি বেহানি মাটিৰ পৰা ওলাল, তাকে তোমোলাকে মোত কব পাৰা নে? ঘাঁহ, গোম ধান, গচ, আৰু ফুলবিলাক উতপন হল।

চতুৰ্থ দিনত ইশ্বৰৰ বাক্যত সূৰ্য, চন্দ্ৰ আৰু তৰাবিলাক সৃজা হল। সূৰ্যক প্ৰত্যেক ৰাতি পূজা ওলাবলৈ, আৰু গধূলি মাৰ জাহলৈ বিধান দিলে; কিয়নো দিনে ৰাতিও সদাই পহৰ জেন নে থাকে, তাকে ইশ্বৰে ভাল দেখিলে। ৰাতিতে জি আমাৰ সুই থকা সময়, তেতিয়া একাৰ হোআ ভাল কিন্তু ৰাতিত পহৰ দিবৰ কাৰনে ইশ্বৰে চন্দ্ৰক আৰু তৰাবিলাকো দিচে; সেই কাৰনে তৰা ৰাতি আমি কুৰোঁ, তেতিয়া আমি অলপ পহৰ দেখোঁ। আকাশৰ তৰাবিলাক অগম্য

প্ৰথম দিনত ইশ্বৰে জিব থকা তৰা সৃজিবলৈ ধৰিলে। তেঁও আগ্য দিনত পানিত মাচৰে পূৰ হল। আৰু পশ্চিবিলাক পানিৰ পৰা উৰি ওলাই গচবিলাকত পৰিল।

সক্ট দিনত ইস্বৰে আগা দিলে, আৰু দিন-হাঃ জেৰ চাগলি, ঘোঁৰা আদি কৰি সকলো বিধৰ পহুবিলাক প্ৰিথিবিৰ পৰা ওলাই আহিল। সেই দৰে মাখি, নৌ, উলুঙ্গ আৰু পৰুয়াবিলাক আদি কৰি সকলো বিধৰ বগাই কুৰা জন্তু প্ৰিথিবিৰ পৰা ওলাল।

পাচে ইস্বৰে মানুহ এজনক সৃজিলে। ইস্বৰে বুলিলে, আই, আমাৰ আপোনাৰ সূৰ্তিৰে মানুহক সৃজোঁক। এই কথা ইস্বৰে কালৈ কলে! তেঁওৰ পুত্ৰ পুত্ৰ যিচু থ্ৰিষ্ট-লৈ কলে; কিয়নো জেতিয়া তেঁও জগতক সৃজিলে, তেতিয়া তেঁওৰ পুত্ৰ লগত আচিলে। ইস্বৰে মানুহৰ নৰিল প্ৰিথিবিৰ ধূলিৰ পৰা কৰিলে; পাচে তাৰ নাকত নিশ্বাস কহিলত জিৱাত্মা হল। সেই মানুহৰ নৰিল আৰু মনো আছিল; সেই কাৰনে মানুহে ইস্বৰক চিন্তিব পাৰে। জেনেকৈ তোমোলাকে সুনিচা, সেই দৰে ইস্বৰে পাচে মানুহৰ কোঁদৰ পৰা অলপ মান মজ্জা আৰু হাৰ লৈ তিৰোতা এজনী সৃজিলে।

ইস্বৰে আন সকলো জন্তুবিলাকক আদম আৰু হৱাক দিলে; আৰু তেঁও সিহঁতক আৰ্হিবাদ কৰি এদেন নামেৰে এখান বাৰিত ধলে, আৰু তাক ভালটক ৰাখিবলৈ আগা দিলে।

ইস্বৰে সেই সকলোকে সৃজি এঁটাই, তেতিয়া তেঁও দেখিলে দেখে, সকলো উত্তম হৈছে। তেঁওৰ সৃজন বস্তুতে তেঁও বৰ সন্তোষ হল; কিয়নো সেই সকলো বৰ সুন্দৰ। পহৰ বৰ জেতস্থি হল, বতাহ সুমিতল, প্ৰিথিবি কলাপতিয়া বৰনেৰে সোভা কৰা হল, সূৰ্য চন্দ্ৰই আকাশত বৰ উজল ৰূপে প্ৰকাশ কৰিলে। চৰাই, পহু, আৰু জিয়াই থকা জন্তুবিলাক ভাল আৰু সুখিয়া আছিল; কিন্তু আটাইতকৈ আদম হৱাহে উত্তম আছিল; কাৰন সিহঁতে ইস্বৰৰ সদ গুনৰ নিমিত্তে ভাবিব পাৰে, আৰু তেঁওৰ নামত স্তুতি ধন্যবাদ কৰিব পাৰে।

সপ্তাহত সাত দিন আছে, তাক তোমোলা-

কে জানা। সাত দিনৰ দিনা ইস্বৰে একো ন কৰিলে, কিন্তু সকলো কৰমৰ পৰা জিৰা-লে, আৰু সেই দিনকে তেঁও আপোনাৰ বুলি কলে; কিয়নো তেঁও সেই দিনকে পবিত্ৰ কৰিলে। সেই কাৰনেহে মানুহবিলাকে সেই দিনত সকলো কাম এৰি জিৰাই; আৰু সেই দিন ইস্বৰৰ বুলি কই। সেয়ে বিসু্যম দিন, ইস্বৰক ধন্যবাদ কৰিবলৈ বৰ দিন।

চই দিনৰ মাজত ইস্বৰে জিবিলাক জন্তু সৃজিলে, সেই সকলোৰে মাজত আদম আৰু হৱাত বাজে আন কোনেও জিৰাৰে ইস্বৰক ধন্যবাদ কৰিব নোআৰে।

স্বৰগত দূতবিলাকে, আৰু প্ৰিথিৱিত মানুহবিলাকে ইস্বৰক ধন্যবাদ কৰিব পাৰে।

মোৰ প্ৰিয় লৰাবিলাক, তোমোলাকে কেতিয়াবা ইস্বৰক ধন্যবাদ কৰা নে?

তেঁওক স্তুতি কৰা গিত কি জানি তোমোলাকে জানা।

তোমোলাকে তেঁওক ধন্যবাদ কৰালৈ ইস্বৰে নন্তোষ আছে নে? হই, যদি তোমোলাকৰ চিন্তন আৰু প্ৰেম তেঁওলৈ থাকে, তেন্তে তোমোলাকৰ স্তুতি তেঁও গ্ৰহন কৰিব।

পৰম দূতবিলাকে প্ৰেম ভক্তি কৰি তেঁওক ধন্যবাদ সদাই কৰে, আৰু সেই দৰে আমিও কৰিব লাগে।

ইস্বৰে প্ৰত্যেক দিনত কি কি কৰিলে, এতিয়া তাকে গনা।

প্ৰথম দিনা, পহৰ।

দুতিয় দিনা, বায়ু আৰু মেঘ।

ত্ৰিতীয় দিনা, প্ৰিথিবি, সমুদ্ৰ, আৰু প্ৰিথিবিৰ পৰা বহী বন্তুবিলাক।

চতুৰ্থ দিনা, সূৰ্য, চন্দ্ৰ, আৰু তৰাবিলাক।

পঞ্চম দিনা, মাচ, আৰু চৰাইবিলাক।

সক্ট দিনত, পহুবিলাক, বগাই কুৰা জন্তু, আৰু মানুহ।

সপ্তম দিনা, একো ন কৰিলে, ইস্বৰে জিৰালে।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ১৩।

Sikhonjo's Successors the Mungla Raja—War with the Kachas.

পাচে জেঠৰ দিনত গোৰেশ্বৰে ভূৰ্কক মাৰিবৰ বাত্ৰা পালে। লাকনি কংমুত (৪২) সঁকত আশোনৰ দিনত চিকলাই পৰ্বতত নি বাহিনি মাতিয়া মৰলৰ পুতেক সিসু বিসু এই দুই ভায়েকে বজা দেৱৰ চাইলৈ মানুহ পঠালে: সন্দেহ দিলে, ঘোঁৰা ২ টা, এটা সুকুলা, এটা পহলা; ভাৱৰ মুকুতা এধাৰ, পোআল এধাৰ, সোনিৰ টকালি এগচ, সুকুলা চামৰ একুবি, গৰ্ভ চামৰ ১ টা। এই সকল দি সিসু বিসুএ প্ৰাৰ্থনা কৰি আহিল, বোলে, মই বন্দিক আপাদে সন্মদে বখা কৰিলে মই বচৰি সেৱা কৰাই থাকিম। পাচে বজা দেৱে তাৰ মানুহ বিদাই দিলে, আমাৰো কটকি পঠালে, সন্দেহ দি সুকুলা মহ, সুকুলা গক। পাচে আমাৰ মানুহ সন্দেহ দি উলটি আহিল। আত পাচে বজা দেৱে বৰ পাত্ৰ গোহাঁইক কচাৰিৰ ৰাজ শাৰলৈ পঠালে। খাওমুংকতক, খাওমুংখ, খাওমুংচেনব, চুলেং চাৰিক বজা, চুলেংমুং তিপাম বজা, এই সকলক বৰ পাত্ৰক লগলৈ পঠালে। পাচে বজা দেৱে মগলী বজাৰ জিকক খুজি পঠালে; পাচে মগলৰ ভাওমন বজাই তংপলোম, কুলুং, এই দুইক পঠালে, বোলে, মই নাংমাক কুঁঅৰিক দি পঠাম। এই কথা সুনি বজা দেৱে বোলে, পূৰ্ব এখনধাক জিনি কুঁঅৰি তিনটা পাউটো, ই কথা পুৰনি হল, এখন কুঁঅৰি দিও বুলিচে, ভাল দিন, পূৰ্ব প্ৰতি গোটে চলোক; এই বুলি বজা দেৱে আমাৰ বিংৰাই কটকিৰ হাতত সোন কপৰ চিৰি দুগচ তাৰ কটকিৰ লগত পঠাই দিলে। পাচে মগলৰ ভাওমন বজাই পুনৰাব কিৰাই পঠালে, দেই কটকিৰ হাতত ঘোঁৰা পোন্ধৰেটা, হাত ১ টা, লেখা পত্ৰ দি আহিল, কৰতিয়া গজাত দল বন্ধা পুখুৰি এখনক, ১৪৪৮।

পাচে চুহ্মকা দিহিজিয়া বজা দেৱে পু-

তেক চুলেংকা তিপাম বজা বহাগৰ দিনত বৰ কুকুৰা জুজাইছিল। জেঠৰ দিনত বাপোক পুতেকে বোলা বুলি কৰি পুতেক গৰ-গাঁৱলৈ আহিল। লাকনি ভাওচান সঁকত বজা দেৱে চুলেং চাৰিক বজাকে; চুলেংমুংক গোহাঁইকে, এই দুই পুতেকক মাতি আনি আলচ কৰিলে, বোলে, তইত দুই ভায়েকে গৈ গৰগাঁৱা বপাইক মাতি আনগৈ; বৰ গোহাঁইকো আনিবি। পাচে দুই কৌঅৰে গৈ মাতিলেগৈ। চুলেংকা তিপাম বজা বোলে, বপাই, তইত কি কাৰনে আহিলি? ত্যাও-তিয়ে আহি মোক নিয়কহি। পাচে বজা দেৱে ত্যাওতিয়ক ৰাখি চুলেং চাৰিক বজাক পঠাই দিলে। মংচিপৰ পৰা আনিবলৈ বৰ গোহাঁই নহিতে কথা বাত্ৰা হৈ বিয়াবন হেন জানি নানি উলটি গল। পাচে বজা দেৱে মাঘৰ দিনত দিহিজৰ পৰা বকতালৈ আচি সন্মকা দেওধাইক পঠাই চুলেংকা গৰগাঁৱা বজাৰ মাকক পানিত হাত জোবোৰাই সপা কৰাই বজা দেও দিহিজলৈ উলটি গল। গৰগাঁৱা বজাৰ মাক পৰ্বতলৈ উলটি গল। পাচে চতৰ দিনত পৰ্বতৰ দেও ঘৰলৈ বজাৰ চোলা দি পঠালে, চোমচেজৰ পেৰাকো ঘোঁৰা এটাত ভুলি দি পঠালে; নগৰ নৌ পাও-তেইগৈ চুলেংকা তিপাম বজা বাতমাল না-মে কচাৰি লেহেতিয়াক ভিৰি বেদ ধৰাই পঠাই দি, বাপোক বজা দেৱক দুপৰ বাতি চুহিৰে খুচি মহালে।

লাকনি কাৰাও (৫১) সঁকত মাঘৰ দিনত চুহ্মকা দিহিজিয়া বজা দেও মুংৰাই চি-মুং কৰিলে। ভোগ কৰিলে ৪৩ বছৰ, হিন্দু মতে সঁক ১৪৯২, (১৪৬১)। দিহিজিয়া বজা দেৱৰ কথা সমাপত।

এওৰে পুতেক চুলেংকা তিপাম বজা লাকনি কাৰাও সঁকত বজা হল। লাকনি ভাপ-কেও সঁকত বজা দেৱৰ ভায়েক চুলেং চাৰিকিয়া গোহাঁইক তিপাম বজা পাতিগৈ চুলেং নামককিয়া গোহাঁইক চাৰিকিয়া গোহাঁই পাতিলে। চুলেংমুংক গোহাঁইক নাম-

ককিয়া বজা পাতিলে । এই সঁকতে বজা দেৱে কচাৰি বাজালৈ গৈ ডাউকা নামে চাই পালেগৈ । তাৰে পৰা বাজ মাও দেও মৰিবৰ সুনি উলটি আহিল । বজা দেও চুলেং তিপাম বজাক কচাৰি বাজালৈ পঠালে । পাচে চুলেং তিপমিয়া গোহাঁই দেৱে কচাৰি বাজালৈ গৈ লুইতৰ কাধবত কোঁচ কৰি বনলৈ । পৰে কাতিৰ দিনত চুলেং তিপমিয়া গোহাঁই কচাৰি বাজৰ পৰা আহি ভেঁটি তাৰ সহিতে বজা দেৱক সেৱা কৰিলেহি । পাচে সেই বছৰতে কচাৰি বজা জুখলৈ আগ বাৰ্হি আহিল, চুলেংকা বজা দেৱে এই কথা সুনি সৈন্যে সহিতে কচাৰি বনলৈ আগ বাৰ্হি আহি চাৰিও পালেহি ; সৈন্য ঘৰত বহিবৰ সুনি তাৰে পৰা উলটি গৰগাঁৱলৈ আহিল । পাচে বহাগৰ দিনত চুটিয়া আহি চুহনক মাৰি লৰা তিৰোতা ধৰি দিচাঙ্গৰ পৰা লৈ গল । পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি লাকনি প্লেবজি (৫৬) সঁকত খাওমুং তিপামক কচাৰি বাজাৰ পৰা আনি দিচাঙ্গত চুলেং তিপমিয়া গোহাঁইৰ হতুআই ধোআলে ।

লাকনি খুতচি সঁকত কোচে জুখলৈ আহিল । বৰ গোহাঁইয়ে জুখ ন কৰিবলৈ বাধিলে ; খাওমুং বানলুং, ত্যাপিম, এই দুয়ে বৰ গোহাঁইৰ কথা ন লৈ কুকন সকলেৰে দিকহাই পাৰ হৈ কোচেৰে দুবাৰ জুখ কৰিলে । পাচৰ বাৰ জুখত কোচে বিস্তৰ কাঁৰ মাৰিলে ; আমাৰ খাওমুংনাংলাইৰ হাতত কাঁৰ লগালে । পাচে হাতিএ আঘাত কৰি পেলালে ; এনেতে ককায়েক এনেতে হাতিএৰে আহি ভায়েকক তুলি লৈ আহিল । পাচে কোচে খেদি আহিল ; এনেতে আমাৰ মানুহ ভাগি পলাল । খাওমুং, বানলুং, হাতিএ সৈতে পৰিল ; কুংবিনো হাতিএ সৈতে পৰিল ; লোকলাহনো ঘোঁৰাত উঠি জুখ কৰি পৰিল ; পৰ্ৱতিয়া গোহাঁই গৰ এবি হাতিএৰে পলাল ; খাওমুংনিকৈ গৰ এবি হাতিএৰে মোমাই তইখুনে দি গৈ ঘোঁৰা এবি

পলাল ; বাজো খেবজিলৈ ভাগি আহিল । গুঁইমেলৰ খাওমুংলাজ বাজ নেওগ ১, খাওমুংবানলুং ১, কুংবিনৰ ভাই নাকিও বাজ নেওগ ১, এই তিনিএ বাতি কোচক কঁৰিয়াইছিলে । পাচে তাৰে পৰা ভাগি আহি পুআ লনা পালেহি ; কোচেও খেদি আহিল ; আমাৰ লোকেও জুখ ধৰিলে । আমাৰ বাজ খোআ হাজৰকিয়া দুয়ো পৰিল । খাওমুংখেনচ, খাওমুংচেনব, খাওমুংকুচেন, খাওমুং নাংলা, খাওমুং নাবিম, খাওমুং চাৰিক, চাওচামথুং, ত্যাপিম প্লাইনা, ত্যাপিম, ত্যাপিমুং, এই সকলক বজা দেৱে পাচত ললে ; আৰু ত্যাপিমুংলানক নাৱৰ অধিকাৰ কৰিলে । বজা দেৱে এই সকলেৰে পিচলাৰ গৰ পাৰ হৈ জাঁওতে কোচে আহি জুখ ধৰিলেহি ; জুখে নোআৰি কোচ ভাগি গল । পাচে আমাৰ চুলেং তিপমিয়া বজা ১, চুলেং চাৰিক বজা ১, কংচেং বৰ পাচ ১, এই তিনিএ সমস্ত লোকেৰে কোচক খেদি পানিত পেলাই কাটিলে, তাতে ঘোঁৰা পালে দুটা । পাচে বজা দেৱে বন জিনি সৈন্যেৰে উজাই আহি বিংখন মুংখন কৰিলেহি ।

পাচে লাকনি ত্যাপিচি সঁকত ডাঙ্গৰ ভূমি কমণ গল, মাটি কাটি সিল বালি ওলাল । লাকনি কামুত (১) সঁকত বজা দেও তোপনত আছিল ; সেই সময়ত বানচাঙ্গ নগাই বানফা নগাৰে কমণ লগালে । পাচে বানফা নগাই বলে নোআৰি মহ, মেঠোন, পহু, ঘৰা, কুবুৰ আনি বজা দেৱৰ চাইত সবনাগত হৈ বৰ মাগিলেহি ; বোলে, বানচাঙ্গ নগাৰ নিমিতে বৰ নোআৰোঁ, সৰ্গদেৱে জেনে ৰূপে হই বখ্যা কৰোক । পাচে বজা দেৱে বানচাঙ্গ নগাক জুখ কৰিবলৈ সৈন্য দি বুৰা গোহাঁইক পঠালে ; আৰু লানত্যাঙ্গক মহজত থাকিব দিলে । বজা দেও সিনা গ্ৰামতে আছিল, সেই চাইকে বানবিন বোলে । পাচে বুৰা গোহাঁইয়ে বানচাঙ্গ নগাক জিনি, কিংপুং নামে তাৰ বজাটোক ধৰি আনিলে ।

তাৰ পালে মহা ১ কুৰি, মেচোন ২ টা, টেক্সাৰ মান পোআল ১ টা; এই দুবোৰে কিংপুং চালি নগা বজাক আনি, বজা দেওক সেৱা কৰালেহি। লাকনি কাপচান (১) মঁকত পুহৰ দিনত ত্যাওলাংত্যাং মৰিল; ভাদৰ দিনত ত্যাওচুতেং, ত্যাওলুংতিম, ত্যাওচিইমহ, এই তিনিও মৰিল। পাচে বজা দেও এবচৰ নকিয়া পৰি আছিল। লাকনি বাইমিত মঁকত চুল্লংকা বজা দেও ব্ৰিভু ইল। এঁৱে ভোগ কৰিলে ১৪ বছৰ।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

মকলো দেশৰ বস্ত্ৰৰ মহা দৰ্শনৰ নিমিত্তে লণ্ডন নগৰত জি চাহাবে আৰ্চিব বৰ ঘৰ সাজিবলৈ আৰ্হি দেখালে, তেঁওৰ নাম জীজুত জচেক পাকন্তন। তেঁওৰ নকচা ইয়াত লি-

Joseph Paxton, Esq., Architect of the Crystal Palace.

খা আছে। সেই মহা দৰ্শন চাবৰ নিমিত্তে মকলো দেশৰ লোক গৈছে; সিবিলাকৰ মাকত তুৰুক দেশৰ সুতাকা বাদন্যা নামে এজন ৰাজ মন্ত্ৰি, আৰু খেই দেশৰ মান্দবিন বিসই থকা প্ৰধান লোক একনো গৈছে। সিবিলাকৰ নকচাও ওপৰত লিখা আছে।

সোঁ ফালে থকা ভাদৰ নকচাত জী জীমতি মহা বানি আৰু তেঁওৰ সান্নি পুত্ৰ দুহিজিএ সৈতে সেই মহা দৰ্শনৰ ঘৰত সোমোআৰ

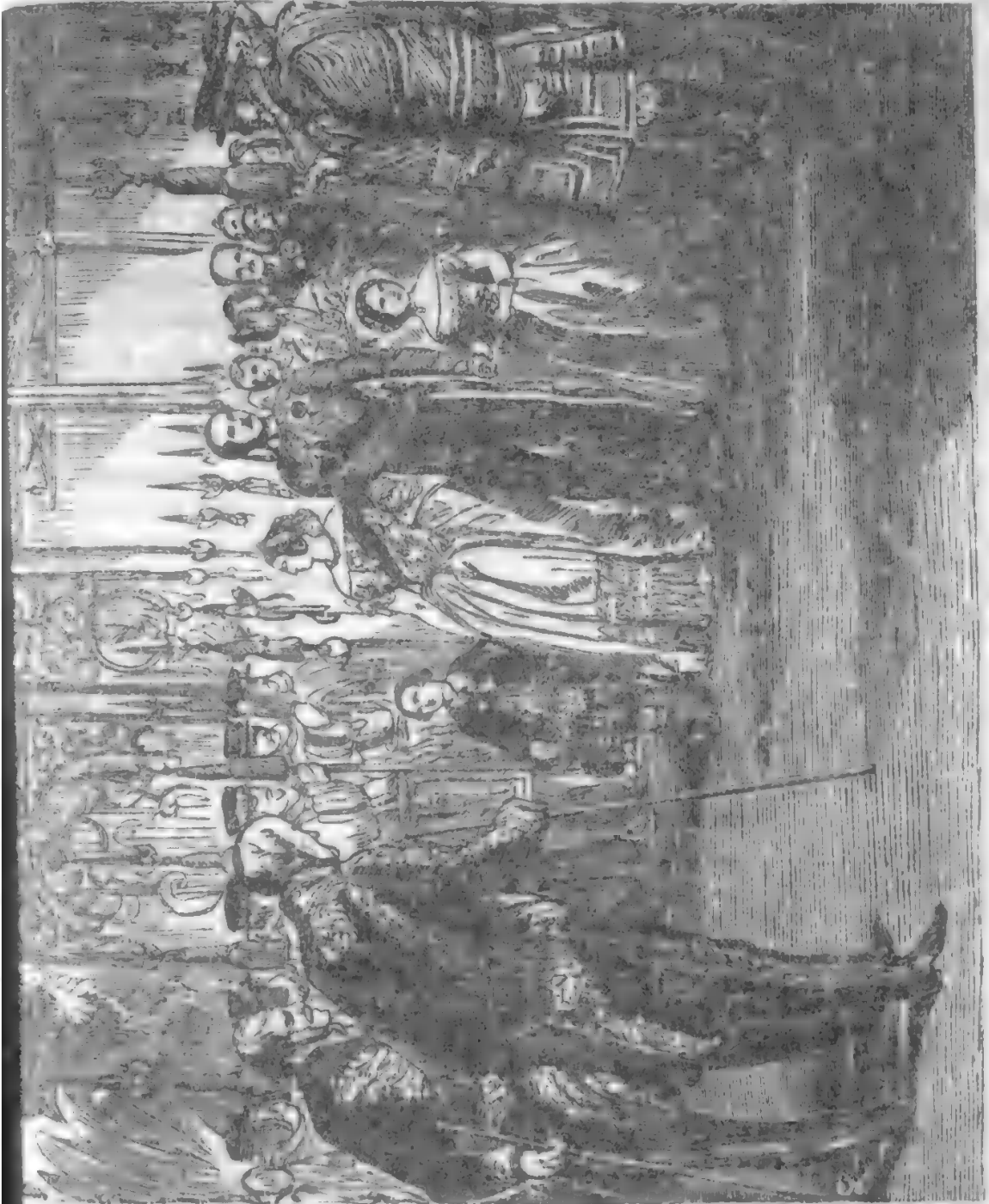

Moustapha Pasha, and the Chinese Mandarins.

পুতলা লিখা আছে। তাৰ মাজত থকা ভাৱ মহা বানিৰ সান্নি পুত্ৰ আনুৱৰ্ত; তেঁও সোঁ হাতে মহা বানিক, বাঁও হাতে দুহিজিক ধৰি লৈ গৈছে; মহা বানিএ সোঁ হাতে বৰ কোঁঅৰ জুবাজক ধৰিছে। তেঁওবিলাকৰ পাচ ফালে জাতি বৰচা ধৰি পালি লোআ লোক আছে; আগ ফালে সোনোআলি চোলা পিন্ধি ডঙ থকা বৰ লোক দুজন লিখা আছে।

মান দেশলৈ জাবৰ নিমিত্তে খেইৰ এখান জোৰ নাও ৯ মেই তাৰিখত পিনাক নগৰ এৰি গলত মাকাও মিহালি জি ৪৫ জাহাজ আছিল, সিহঁতে উঠি জাহাজৰ আটাই বসুআহোৰ মাৰিলে। তেতিয়া জাহাজৰ পিচ ফালে থকা ৮।৯ খেই লোকে ভোজনৰ পাচে ধুঁআ খাই আছিল, সিবিলাকে হাই সুনি আপোমোৰ খোঁটালিৰ দুআৰ মাখি সিহঁতক সোমাবলৈ বাধা কৰিলত সিহঁতে দুআৰ ডাঙিৰ খুজিলে। এনে সময়ত খেইবিলাকে খাৰ ভৰোআ এটা পিপা লৈ, সোমালে জুই লগাম বুলিলত ভোমোলাক একো দুখ নি দিয় বুলি সিহঁতে নপত কৰি মিতিৰ পাতিলে। কাল ক্ৰমে মাকাও নগৰ

INAUGURATION OF THE CRYSTAL PALACE.

মহা বানিএ পুথমে মহা দৰ্শনৰ আৰ্চিৰ যত পুৰন হোকাৰ নকচা।

The Great Exhibition opened by the Queen.—From the Illustrated London News.

পাই মাৰ্কাও নিৰাসিবোৰে জাহাজৰ আটাই
বহুৰ ভাগ বাট ললে, কিন্তু ধেইবিলাকে
বগৰৰ ভিতৰলৈ গৈ এই কথা কলে; ডাঙে
অধিকাৰে সেই বধ কৰা সকলোকে ধৰাই
নিয়ালে।

কবিদপুৰ জিলাত ১ এপ্ৰিলত বাঘাৰাধ
গোপি নামে এজন মানুহে ৭ বছৰিয়া লৰা
এটা জন্মলৈ নি তাৰ গাৰ অলঙ্কাৰ পাবৰ
নিমিত্তে তাৰ ভিত্তিত ভোল লগাই চেপি
মাৰিলে। তাৰ পাচে সি আপোন ঘৰলৈ
গৈ ডাঙ খাই ৪ টকা কপৰ বস্ত্ৰ বজাৰত
বেচি দুখন চুৰিয়া কিনি লৈ বাকি জি
অলঙ্কাৰ থাকিল, সেইবোৰ মাটিত পুতিলে।
তাৰ কিছু দিনৰ পাচে নিয়ালে খাই এবা
হাৰ মূৰ হাবিত গাই তাৰ লৰা দাঁতত চি
পাই তাক সেই লৰা বুলি জানিলে। পাচে
সেই মানুহ ধৰা পৰিলত কলিকতাৰ সদৰ
নিজামতৰ সোধাকএ তাক ফাঁচি দিবলৈ আগ্যা
কৰিলে, আৰু এই মেসৰ লোকে লৰাক
অলঙ্কাৰ নি পিতৃৰ নিমিত্তে সেই কথা
প্ৰকাশ কৰিবলৈ আগ্যা দিচে। এই কপে
ঠায়ে ঠায়ে অলঙ্কাৰৰ কাৰনে অনেক লৰা
বচৰি বচৰি মাৰি আছে।

সাঁথৰ দিয়া।

Riddles.

- ১। গচ কুহু কৰন, লাগে পাঁচ বৰন,
পৰোঁতে আকে আকে পকে,
সৰোঁতে এটি এটি লৰে।
- ২। ওপৰৰ পৰা পৰিল চিলা,
মূৰ মাই কিয়া গোটেই গিলা।
- ৩। লাহ ওপৰত লি,
চাঁচি লগালে কাচি কামি,
নে চাঁচি লগালে কি?
- ৪। চাৰি ফালে চাৰি বান,
দুফালে দুখন কান,
গোটে গোটে মানুহ গিলে,
তেও নে জাই প্ৰান।
- ৫। বজাৰ জপা একুৰি এখলপা।
- ৬। বজাৰ জি লৰি জাই,
সদৌ কুল লৰি জাই।

৭। ই কালে বা বাঁহ, সি কালে বা বাঁহ,
ভাগো ভাগো কৰে বাঁহ।

তেও বুৰে বাকি হাঁহ।

৮। গচৰ ওপৰত গুটি, গুটিৰ ওপৰত গচ,
ই নো কি গচৰ সঁচ?

৯। জঁপাৰ ওপৰত কুপা,

কুপাৰ ওপৰত তেল,

জৰ পূবকৈ বাকি থৈচো,

কোনে পাৰ মেল।

১০। আম গুম গুম, চাম গুম গুম,

পৰতে গুম গুমাই বালালিকাই,

কনিটো পাৰিচে পানিত তল নে জাই।

ইয়াৰ অৰ্থ এই।

১. কুম্ভাৰৰ পাগ মালি। ২. চোলা। ৩.
এলাঁধু। ৪. ঘৰ। ৫. কলাভিল। ৬. নি-
য়ৰ। ৭. দোলা। ৮. কেতেই কঁচাল। ৯.
বাঁহ গাচি। ১০. তেল চৌপা।

চেপ্তেম্বৰ, অৰ্থাত আহিনৰ পঞ্জিকা।

Almanac for September, 1851.

চেপ্তেম্বৰ	চাম	হাৰ	তিথি	দিনমান	চেপ্তেম্বৰ	জাহিন	হাৰ	তিথি	দিনমান
১	১৭	২	৬	১২১০৪	১৬	১	০	২১	১২১০
২	১৮	৩	৭	১২১০২	১৭	২	৪	২২	১২১৮
৩	১৯	৪	৮	১২১০০	১৮	৩	৫	২৩	১২১৬
৪	২০	৫	৯	১২১২৮	১৯	৪	৬	২৪	১২১৫
৫	২১	৬	১০	১২১২৬	২০	৫	৭	২৫	১২১৩
৬	২২	৭	১১	১২১২৫	২১	৬	৮	২৬	১২১১
৭	২৩	৮	১২	১২১২৩	২২	৭	৯	২৭	১২১০
৮	২৪	৯	১৩	১২১২২	২৩	৮	১০	২৮	১২১০২
৯	২৫	১০	১৪	১২১২০	২৪	৯	১১	২৯	১২১০০
১০	২৬	১১	১৫	১২১১৯	২৫	১০	১২	৩০	১২১০০
১১	২৭	১২	১৬	১২১১৭	২৬	১১	১৩	১	১২১০০
১২	২৮	১৩	১৭	১২১১৬	২৭	১২	১৪	২	১২১০০
১৩	২৯	১৪	১৮	১২১১৫	২৮	১৩	১৫	৩	১২১০০
১৪	৩০	১৫	১৯	১২১১৩	২৯	১৪	১৬	৪	১২১০০
১৫	৩১	১৬	২০	১২১১১	৩০	১৫	১৭	৫	১২১০০

পুনিয়া ২০ দিনৰ ৮।২ ভাটি। আশ্বাষাঢ়া

২৫ দিনৰ ০।৩০ ভাটি।

THE ORUNDOO,

Printed and Published by O. T. CUTTER, at the

Sibsagar Mission Press.—N. BROWN, Editor.

অৰুণোদয়

৩ বছৰ।

শোণ শিবসাগৰ, চেপ্তেম্বৰ, ১৮৫১।

নম্বৰ ৯।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, SEPTEMBER, 1851.

NO. 9.

পাৰ্চি দেশৰ বিৱৰণ।

Description of Peral.

পূৰ্ব কালত পাৰ্চি দেশ অতি প্ৰধান আৰু
মজিন্ত। খ্ৰিষ্টৰ আগতে কোৰচ আহি।
চুৱৰ, আৰ্তলায়। বা আৰ্দ্ৰিৰ, দাৰিয়, চৰ্চ্চি,
তাৰ এইবিলাক বজা জুখত বৰ পৰাক্ৰমি আ-
ছিল। আগৰ কালত আফগান, বিলুচ, আৰু
আন আন সৰু দেশো পাৰ্চিৰ ভিতৰ আছিল,
এতিয়া প্ৰিথক হ'ল। আৰু এস বছৰ মানৰ
পৰা অনেক বন হোৱাত, সেই দেশ সৰু
হৈ গ'ল। তাৰ দিঘে ১০০ মাইল, পথা-
লিখ ৮৫০। পুজা ১,১০,০০,০০০ মান
আছে।

পাৰ্চিৰ উত্তৰ ফালে কুৰ নদি, কাম্পিয়ান
সমুদ্ৰ, আৰু খিৰা দেশ আছে; দক্ষিণ ফালে
পাৰ্চি সমুদ্ৰ; পূব ফালে এটা বৰ ভাঙ্গৰ
হালি ভৈয়াম; পশ্চিম ফালে ফিৰাট আৰু
তিগৰ নদি আৰু আৰ্মেনিয়াৰ পৰ্বত। দে-
শৰ মাজ ভোখৰ খৰ খৰিয়া দিগত, আৰু
লোনা বিল থকা চাপৰি। জি সৰু সৰু নদি-
বোৰ আছে, তাৰ দোআৰাই কেতবিলাক
মাটি বনিক জিপাল।

কাম্পিয়ান সমুদ্ৰৰ দাঁতিত মাটি মাকআ-
কিন্তু নিয়ৰ অধিক পৰে, আৰু বায়ু বিসম।
তাৰ অনেক সুন্দৰ বাৰি পাতে; মিয়াত
নগৰৰ পৰিয়ালৰ বন অতি চিকন সোআদ।
হাতে আৰ্জে নুনি গচ, পাট পলু, ধান,
ঘেঁহু, কপাহ, ধূপাত, নিল, আফু, হিঙ্গ,
চিৰাল, কুঁহিয়াৰ, সুমথিৰা, ভিন্নক, ডালিম,
বাদাম, আৰু নৰা বগৰি। ইয়াৰ বাকৈ

লো, তাম, ৰূপ, মুকুতা আছে; আৰু অনেক
সুন্দৰ কাপৰ কৰি বেচে।

পাৰ্চি দেশত ঘোঁৰা, গাধা, উট, শিংহ,
বাঘ, ভালুক, বৰা, আৰু মেৰ চাগ আছে।
ঘোঁৰা বৰ সুন্দৰ, কিন্তু আহবিৰ ঘোঁৰাৰ
নমান বেগি আৰু টান পাকিয়া ন হ'ই।
নিহঁতৰ এবিধ মেৰ চাগৰ নেজ বৰ ভাঙ্গৰ
ডিম্বল, আৰু জোখতো ১০।১৫ সের গধুৰ
হ'ই।

পাৰ্চিৰ বাদস্যাই আপোনাৰ লোকবি-
লাকক কচিন ৰূপে দমন কৰে; সিহঁতৰ
পান বা সম্ভৃতি ইচাৰ দৰে জাৰিব নিব
পারে। তথাপি সেই দেশত তকাইত চোৰ
সৰহ। সিবিলাকৰ আলাপ অতি চিকন
মিত্ৰ ভাও, আৰু পেটত খিয়াল ৰাখিলেও
মিত্ৰিবৰ দৰে মুখে কথা ক'ই।

পাৰ্চি লোক প্ৰায়ে মচলমান, কিন্তু সিবিলা-
কৰ বেলেগ মত, আলিৰ দিখ্যাব দৰে পুৰাত;
সেই নিমিত্তে আন মচলমানে নৈতে নি মি-
লে। তাত বাকৈ চুফি নামে সকলো মানুহৰ
অপচঞ্জি গিৰানিৰ এক মতো আছে; আৰু
আদি পাৰ্চি অতি দেৱক আছিল, এতিয়াও
কেতবিলাক আছে।

আদি পাৰ্চিৰ বজহ সৰুত আৰু সুন্দৰ
মানুহ, কিন্তু আন আন জাতিৰে মিহি
হোৱাত আগতকৈ কিছু হীন হ'ল। নোন,
ৰূপ আদি বহুমূল্য অনেক অলঙ্কাৰ পিছে;
ভাৰিতো মুকুতা লগাই। তদু লোকৰ ভি-
বোতাৰ ওৰনি নো লোআক কেতিয়াও
বাহিবত দেখা নে ক'ই; মুৰত দিম্বল কা-

পৰ একটিয়াকৈ মেবাই, আৰু মিখল মিহি পাটি কাপৰ পিন্ধে। বৰ লোকে কেইবা জনিও তিৰোতা লই; সিহঁতে চাকৰৰ দৰে স্বামিৰ আল খৰে; সেই দল্লৰ উচিত ন হই।

সিবিলাকৰ পুথি অনেক; সিবিলাকৰ কবি হাফিচ, চাৰি, ফৰুচিএ অতি সুন্দৰ ৰূপে পদ বৰ্ণনা কৰিছিল। সিবিলাকৰ ভাষা আৰু আখৰ আৰবৰ নিচিনা; সোঁ কালৰ পৰা বাঁও কাললৈ কথা লিখে; আমাৰ পুথিৰ অস্তিত্ব থাকে, সিহঁতৰ পুথিৰ আগ থাকে; ইবি আৰু আৰবৰ পুথিও সেই ৰূপে লিখা আছে।

পাৰ্চিৰ ৰাজ নগৰ তেহেৰানৰ নিবাসি ৫০,০০০ মান হৈছে। সেই নগৰ এলবৰ্জ গৰ্ভতৰ গুলিত; ঘাম কালত তাপৰ কাৰনে প্ৰায়ে নকলোজ তাক এৰি জাই। ইসপাহান নামে পুৰনি ৰাজ নগৰ আছে; এতিয়াও ডাঙ্গৰ নগৰ, নিবাসি লোক ২ লাখ মান প্ৰথমতে মগল বাদশ্ব্য তিমুৰৰ দোআবাই নষ্ট কৰা হৈছিল; পাচে ১৭২২ নষ্ট আক্ৰমণ লোকে আকও চাঙ্গি নষ্ট কৰিলে।

২০০ বছৰৰ আগেয়ে তাদিৰ নামে এক প্ৰধান নগৰ আছিল, তাৰ পুৰা ৫ লাখ হৈছিল, কিন্তু অনেক ভূইকপে তাক নষ্ট কৰিলে। এতিয়া ৮০,০০০ মানুহ আছে। এই নগৰত ছুৰবাজ থাকে, আৰু সাত দুটা চাপা খানা জন্তত অনেক কিতাপ চাপিছে। মেসাম নগৰত ইমাম বেচা নামে এটা

মচলমানৰ বৰ ভকতৰ মৰ্চিন আছে, তালৈ ২০,০০০ মান জাম্বিক মোকে বছৰে বছৰে জাই।

কিন্তু জি অতি সুন্দৰ নগৰত পাৰ্চিৰ কবি আৰু বিদ্যাবন্ত লোক নিবাস হৈছিল, তাৰ নাম শিৰাজ, তাৰ এদিনৰ বাট উত্তৰতে পাৰ্চপলি নামে এটা পুৰনি নগৰৰ ভগা চিয়া অকলেশ বহু আছে। তাতো ডালে

মান আখৰ আৰু মূৰ্তিৰ নকলা সিলয় ওপ-বত কটা আৰু লিখা আছে; কেৱে ভাসকৈ পৰিৰ নোআয়ে। মহা চিকন্দৰে জেতিয়া পাৰ্চি ৰজা দাবিয়ক জিনিলে, তেতিয়া ঋদ্দেৰে সেই উত্তম নগৰ নষ্ট কৰিলে।

লণ্ডন নগৰৰ নিবাসিৰ সংখ্যা।

Population of London.

কলিকতা অতি মহা নগৰ হই। আট্টিয়া অৰ্থাত ভাৰত বৰ্ষৰ মাজত জেতেক নগৰ আছে, সেই সকলোৰে কলিকতা মুকুট; কিন্তু লণ্ডন মহা নগৰৰ অপেক্ষাৰে কলিকতা এখন গাঁৱৰ নিচিনা। লেসৰ বাৰ মানুহ পিয়ল কৰোঁতে কলিকতা নগৰত ৫ লাখ ১৩ হেজাৰ মানুহ আছিল। লণ্ডনৰ লোকৰ সংখ্যা ২৩,৬৩,১৪১; ইয়াৰ বাজে লণ্ডনৰ ওচৰ চহৰত লাখ লাখ মানুহৰ বসতি। দেখাৰ্ক ৰাজ্যত জত লোক আছে, সেইমান লোক লণ্ডন নগৰত আছে। ইমোৰৰ ৰাজ্যত কৈ লণ্ডন নিবাসি দুগুন; গ্ৰীক ৰাজ্যতকৈ চাৰি গুন। কলিকতা, মাদ্ৰাজ, বম্বাই, দিলি, আগৰা, পাটনা, লাহোৰ, এই সকলতো জিমান লোক আছে, তাৰ ভেৰ গুন লণ্ডনত। গোটেই খন অচম দেশৰ সন্মান মানুহ সেই নগৰত আছে। লণ্ডন নগৰত মানুহ থকা ঘৰ বাৰিৰ সংখ্যা, ৩,২৪,৬১১। আন আন প্ৰকাৰ ঘৰ ৪,৮১৭। কলিকতাৰ মানুহে থকা ঘৰ ৬২,০০০। আন আন ডা'ৰ ঘৰ ৪০০।

ধৰ্ম কথার সম্বাদ ।

Missionary and Religious Intelligence.

নগাঁও জিলাত ২৩ জুলাই তাৰিখে শ্রী-
কৃষ্ণ পাণ্ডুৰি বৃদ্ধৰ চাহাবৰ দোআৰাই শ্রীকৃষ্ণ
পাণ্ডুৰি গছলৰ দৈবালি চাহাব আৰু শ্রী মতি
মেৰি এচু নিয়ম মেম চাহাব, দুইৰো খ্ৰিষ্টি-
য়ান মতে সুত বিবাহ কৰোআ হৈছিল ।

নিৰসাগৰ জিলাত চেপ্তেম্বৰ ৭ তাৰিখে
শ্রীকৃষ্ণ হুআইতিৰ চাহাবৰ দোআৰাই শ্রী
তদুম অচমিয়া, আৰু শ্রী লুচ্চাজ নামে নগা
এজন, এই দুয়ো বুৰ পাই খ্ৰিষ্টিয়ান মণ্ড-
লিত গ্ৰহণ কৰা হ'ল ।

গুআহাটিত চেপ্তেম্বৰ ৭ তাৰিখে শ্রী মতি
জাপৰি নামে ইকুলৰ চোআলি, আৰু আন
এজন তিৰোতা মানুহ গুআহাটিৰ মণ্ডলিত
গ্ৰহণ কৰা হ'ল ।

কান্ধুৰ নগৰত জুলাই ৩১ তাৰিখে ৭
জন গোৰা সেনা আৰু দুজন তিৰোতা শ্রী-
কৃষ্ণ উলিয়ম চাহাবৰ দোআৰাই বুৰ পালে ।

১৬ আগষ্টত বহিসাল নগৰত গাতক তি-
ৰোতা তিনি জনি মণ্ডলিত গ্ৰহণ কৰিলে ।

ইয়ৰৰ ধৰ্ম পুৰতাৰ নিমিত্তে জি ধৰ্মৰ
সমাজ সেই মাহত লগুনত সভা কৰিছে, সিবি-
লাকৰ নাম আৰু বচৰি দিয়া ধনৰ লেখ এই ।

ধৰ্ম সান্ন বিলোআৰ সমাজ ৫,৩৭,১৫০
ত্ৰেক কিতাপ বিলোআৰ সমাজ ৬,২১,৬২৫
বাস্তিউ মিস্যনেৰি সমাজ ১,২০,৬৪২
চৰ্চ মিস্যনেৰি সমাজ ১১,২২,৫২০
ওএনিয়ান মিস্যনেৰি সমাজ ১০,৪৬,৬১০
লগুন মিস্যনেৰি সমাজ ৬,৮০,২৮০
কটলগুৰ চৰ্চ মিস্যনেৰি সমাজ ৭,২৪,৭০০
কটলগুৰ ফি চৰ্চ মিস্যনেৰি সমাজ ৫,২৬,০২০

মাদগাস্কাৰ উপদ্বীপত ৪ জন ডাকৰিয়া
লোকে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম লোআত সিবিলাকক
ফুইত পুৰি মাৰিলে; আৰু আন ১৪ জন
ফি গৰাৰ পৰা গঁতা মাৰি পেলালে ।
ওখালি ধৰ্ম বাৰ্হি গৈছে; এদিন চাউডাজ
এজনে সিবিলাকক মিচাবোতে অকস্মিতে

১০০০ খ্ৰিষ্টিয়ান লোক গোট ধোআ পাই
ধৰিলে ।

ইতালি দেশৰ ফলবঞ্চ নগৰত ৭ মেই
তাৰিখে কঁওত গুইচিৰিনি নামে এজন বৰ
লোক আপোনাৰ কোনো মিত্ৰে নৈতে
য়েকত বহি যোহানে লিখা সান্ন পাৰ্চি ধা-
কোতে কমিয়া বিসয়াই সোমাই ধৰি লক-
লোকে বিচাৰ কৰ্তালৈ নিলে; পাচে সেই
সান্ন পৰ্হাৰ জগৰত সিহঁতক এডোখৰ খৰাজ
চাইত ৮ মাহলৈকে কইদ কৰি বাধিতলৈ
হুকুম দিলে ।

এক কোঠত থকা দুজন বনুআ মানুহ
সপ্তাহিক মন হৈ ইজনে নিজনে থিৰলা
থিয়লি কৰি আমি একে লগে গুলিয়াই জঁজ
কৰিম বুলি নিবন্ধ কৰিলত বাতি এখন
পথাৰলৈ গৈছিল । তাতে সেই কোঠৰ আন
এজন খ্ৰিষ্টিয়ান মানুহে সেই চাইত পুথনা
কৰি আছিল । সেই দুজন তাৰ ওচৰ পাই
পুথনাৰ মাত সুনি কৰ আচৰিত মানিলে;
আৰু ইয়ৰে আমাক এই দুট কৰম কৰিব-
লৈ নিলেধ কৰিছে, ইয়াকে ভাবি দুইৰো
একে বেলিএ খৰ গুচি মনত প্ৰতি সোমাই
ইএ সিএ হাতত ধৰা ধৰিতৈ থোমা খুজি
আলাপৰ কথা বান্ধিলে । ধৰ্মৰ প্ৰাৰ্থনাত
এনে সক্তি ।

ধৰ্ম সাগৰৰ মাজলৈ ফেট মুঠি ।